

Tematiskt faktablad Tullklassificering av varor

Förord

Europeiska unionen inbegriper en tullunion som omfattar all handel med varor. Denna tullunion består av två huvudsakliga delar. För det första föreskrivs ett förbud mot import- och exporttullar mellan medlemsstaterna samt mot alla skatter med liknande verkan, både vad gäller produkter med ursprung i medlemsstaterna och produkter som härrör från tredjeländer och är i fri omsättning i medlemsstaterna. För det andra krävs det att en gemensam tulltaxa tillämpas i förbindelserna med tredjeländer.

Den gemensamma tulltaxan inbegriper en kombinerad nomenklatur (nedan kallad KN) över varor som gör det möjligt att hänföra alla varor som importeras eller exporteras till bestämda tulltaxenummer. Det är det som är syftet med tullklassificeringen.

Eftersom den tull som medlemsstaternas tullmyndigheter ska ta ut beror på tullklassificeringen av den berörda produkten och eftersom intäkterna från dessa tullar utgör unionens egna medel, är tullklassificeringen av varor särskilt viktig både för att skydda unionens ekonomiska intressen och för att skydda de berörda ekonomiska aktörernas intressen.

Tullklassificeringen kan emellertid medföra ett stort antal svårigheter, särskilt när det rör sig om komplexa varor. För att hantera dessa svårigheter på ett sätt som är förenligt med rättssäkerhetsprincipen har ett regelverk inrättats på europeisk nivå.¹

Det europeiska systemet för tullklassificering grundar sig på systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering (nedan kallat HS), som utarbetades av Världstullorganisationen (nedan kallad WCO) och inrättades genom den internationella konventionen om systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering (nedan kallad HS-konventionen), som ingicks i Bryssel den 14 juni 1983 och som tillsammans med sitt ändringsprotokoll av den 24 juni 1986 godkändes på Europeiska ekonomiska gemenskapens vägnar genom beslut 87/369.²

Enligt artikel 3.1 i HS-konventionen förbinder sig varje fördragsslutande part att se till att dess tulltaxenomenklatur och statistiska nomenklaturer överensstämmer med HS, att använda alla nummer och undernummer i HS utan tillägg eller förändring samt därtill hörande nummerkoder, och att följa den numeriska ordningsföljden i HS. Varje fördragsslutande part förbinder sig även att tillämpa de allmänna reglerna för tolkningen av HS och alla anmärkningar till avdelningar, kapitel och undernummer i HS samt att inte ändra omfattningen av desamma. WCO ska, enligt de villkor som anges i

¹ Det europeiska systemet för klassificering av varor består av två delar, det vill säga KN och Europeiska unionens integrerade tulltaxa (Taric), vilken har fastställts av kommissionen och innehåller information om motsvarande tullsatser och andra åtgärder som är tillämpliga på specifika varor i unionen. Taric består av den åttasiffriga KN-koden plus ytterligare två siffror.

² Rådets beslut 87/369/EEG av den 7 april 1987 om ingående av den internationella konventionen om systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering samt upprättandet av ändringsprotokollet till denna konvention (EGT L 198, 1987, s. 1).

artikel 8 i HS-konventionen, godkända de kommentarer och uttalanden i klassificeringsfrågor som har antagits av HS-kommittén.

Det europeiska systemet för tullklassificering, som inrättades genom rådets förordning nr 2658/87,³ vars bilaga regelbundet uppdateras⁴ bland annat i syfte att föra in nya nummerkoder eller kompletterande underavdelningar, omfattar allmänna bestämmelser för tolkning, förklarande anmärkningar och klassificeringsförordningar som antas av kommissionen. Det ankommer på EU-domstolen att genom utövande av den behörighet som den har tilldelats säkerställa en enhetlig tillämpning av ovannämnda bestämmelser och rättsakter. För detta ändamål ska den, när de nationella domstolarna lämnar in begäranden om förhandsavgörande, precisera tolkningen av de allmänna bestämmelserna om tullklassificeringen och de kriterier som är tillämpliga på området, klargöra räckvidden av numren och undernumren i KN och uttala sig om giltigheten av de klassificeringsförordningar som antagits av kommissionen.

EU-domstolen ska således, utan att själv vidta en tullklassificering av den berörda produkten, tillhandahålla alla berörda parter alla uppgifter som kan säkerställa en korrekt klassificering, samtidigt som den vid behov ger tullmyndigheterna och de nationella domstolarna relevanta anvisningar för det framtida utövandet av deras befogenheter.

I samband därmed har domstolen upprepade gånger haft tillfälle att precisera vilka omständigheter som ska beaktas vid klassificeringen, såsom en produkts avsedda användning eller funktion, samt hur de begrepp som är relevanta för klassificeringen av produkter som innehåller flera beståndsdelar eller ingår i en annan produkt ska tolkas.

På grund av den ofta stora komplexiteten och den tekniska beskaffenheten hos de produkter som är föremål för domstolens prövning bidrar alla dessa delar av domstolens rikliga praxis nödvändigtvis till den betydande roll som denna rättspraxis har på området tullklassificering av varor.

Det här tematiska faktabladet syftar till att ge en översikt över de centrala delarna av denna rättspraxis. Det ska betonas att domstolen regelbundet anmodas meddela förhandsavgörande om frågor som förutom att de är av rättsliga karaktär även innebär vetenskapliga och tekniska preciseringar som avser de berörda varornas objektiva kännetecken och egenskaper. De anvisningar som domstolen tillhandahåller i sin praxis återfinns således ofta bland de särskilda övervägandena och bedömningarna avseende en viss vara. För att läsaren bättre ska förstå de särskilda faktiska och rättsliga omständigheterna i vart och ett av de avgöranden som valts ut, utan att det påverkar faktabladets begriplighet, presenteras de centrala delarna av domstolens praxis

³ Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGTL 256, 1987, s. 1). Genom denna förordning upprättades KN, som samtidigt tillgodoser behoven i samband med Gemensamma tulltaxan och behoven i samband med statistiken över unionens utrikeshandel och annan unionspolitik rörande import eller export av varor.

⁴ Bilaga I till rådets förordning nr 2658/87 har ersatts med en ny bilaga på grundval av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1832 av den 12 oktober 2021 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 385, 2021, s. 1), som trädde i kraft den 1 januari 2022.

Tullklassificering av varor

följaktligen i det konkreta sammanhanget för varje avgörande och anges i möjligaste mån i kursiv stil.

Förkortningar

CEN: Europeiska standardiseringskommittén

HS: systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering

ITA: avtal om handel med informationsteknikprodukter

KN: Kombinerade nomenklaturen

WCO: Världstullorganisationen

WTO: Världshandelsorganisationen

Förteckning över relevanta rättsakter

Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT 1987, L 256, s. 1).

Kommissionens förordningar (EEG) nr 3174/88 av den 21 september 1988 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 298, 1988, s. 1), nr **548/89** av den 28 februari 1989 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 60, 1989, s. 31), nr **812/89** av den 21 mars 1989 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 86, 1989, s. 25), nr **2886/89** av den 2 augusti 1989 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 282, 1989, s. 1), nr **2472/90** av den 31 juli 1990 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 247, 1990, s. 1), nr **2587/91** av den 26 juli 1991 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 259, 1991, s. 1), nr **2505/92** av den 14 juli 1992 om ändring av bilagorna I och II till förordning nr 2658/87 (EGT L 267, 1992, s. 1), och nr **2551/93** av den 10 augusti 1993 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 241, 1993, s. 1).

Kommissionens förordningar (EG) nr 535/94 av den 9 mars 1994 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 68, 1994, s. 15), nr **3115/94** av den 20 december 1994 om ändring av bilagorna I och II till förordning nr 2658/87 (EGT L 345, 1994, s. 1), nr **1165/95** av den 23 maj 1995 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 117, 1995, s. 15), nr **3009/95** av den 22 december 1995 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 319, 1995, s. 1), nr **1734/96** av den 9 september 1996 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 238, 1996, s. 1), nr **1196/97** av den 27 juni 1997 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 170, 1997, s. 13), nr **1624/97** av den 13 augusti 1997 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 224, 1997, s. 16), nr **1264/98** av den 17 juni 1998 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 175, 1998, s. 4), nr **2261/98** av den 26 oktober 1998 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 292, 1998, s. 1), nr **2518/98** av den 23 november 1998 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 315, 1998, s. 3), nr **2204/1999** av den 12 oktober 1999 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 278, 1999, s. 1), nr **2263/2000** av den 13 oktober 2000 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 264, 2000, s. 1), nr **2031/2001** av den 6 augusti 2001 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 279, 2001, s. 1), nr **1832/2002** av den 1 augusti 2002 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 290, 2002, s. 1), nr **1789/2003** av den 11 september 2003 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 281, 2003, s. 1), nr **1871/2003** av den 23 oktober 2003 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 275, 2003, s. 5), nr **2344/2003** av den 30 december 2003 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 346, 2003, s. 38), nr **754/2004** av den 21 april 2004 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 118, 2004, s. 32), nr **1810/2004** av den

7 september 2004 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 327, 2004, s. 1), nr **1719/2005** av den 27 oktober 2005 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 286, 2005, s. 1), nr **400/2006** av den 8 mars 2006 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 70, 2006, s. 9), nr **1549/2006** av den 17 oktober 2006 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 301, 2006, s. 1), nr **1214/2007** av den 20 september 2007 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 286, 2007, s. 1), nr **1031/2008** av den 19 september 2008 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 291, 2008, s. 1), nr **948/2009** av den 30 september 2009 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 287, 2009, s. 1) och nr **1051/2009** av den 3 november 2009 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 290, 2009, s. 56).

Kommissionens förordningar (EU) nr 861/2010 av den 5 oktober 2010 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 284, 2010, s. 1) och nr **1006/2011** av den 27 september 2011 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 282, 2011, s. 1).

Kommissionens genomförandeförordningar (EU) nr 620/2011 av den 24 juni 2011 p, om ändring av förordning nr 2658/87 (EUT L 166, 2011, s. 16), nr **727/2012** av den 6 augusti 2012 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 213, 2012, s. 5), nr **927/2012** av den 9 oktober 2012 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 304, 2012, s. 1), nr **1001/2013** av den 4 oktober 2013 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 290, 2013, s. 1), nr **113/2014** av den 4 februari 2014 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 38, 2014, s. 20), nr **1101/2014** av den 16 oktober 2014 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 312, 2014, s. 1), nr **1212/2014** av den 11 november 2014 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 329, 2014, s. 3), **2015/1754** av den 6 oktober 2015 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EUT L 285, 2015, s. 1) och **2016/1140** av den 8 juli 2016 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 189, 2016, s. 1).

Rådets förordning (EEG) nr 950/68 av den 28 juni 1968 om Gemensamma tulltaxan (EGT L 172, 1968, s. 1), nr **1/71** av den 17 december 1970 om ändring av förordning nr 950/68 (EGT L 1, 1971, s. 1), nr **3400/84** av den 27 november 1984 om ändring av förordning nr 950/68 (EGT L 320, 1984, s. 1) och nr **750/87** av den 16 mars 1987 om ändring av förordning nr 950/68 (EGT L 76, 1987, s. 1).

Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1).

Kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92 (EGT L 253, 1993, s. 1).

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 82/97 av den 19 december 1996 om ändring av förordning nr 2913/92 (EGT L 17, 1997, s. 1).

Kommissionens förordning (EG) nr 12/97 av den 18 december 1996 om ändring av förordning nr 2454/93 (EGT L 9, 1997, s. 1).

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (omarbetning) (EUT L 269, 2013, s. 1).

Rådets förordning (EG) nr 1601/2001 av den 2 augusti 2001 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på import av vissa linor eller kablar, av järn eller stål, med ursprung i Ryska federationen, Konungariket Thailand, Tjeckiska republiken och Republiken Turkiet (EGT L 211, 2001, s. 1).

Rådets direktiv 92/83/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på alkohol och alkoholdrycker (EGT L 316, 1992, s. 21).

Rådets direktiv 2008/118/EG av den 16 december 2008 om allmänna regler för punktskatt och om upphävande av direktiv 92/12/EEG (EUT L 9, 2009, s. 12).

Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG av den 13 oktober 1998 om kvaliteten på bensin och dieselbränslen och om ändring av rådets direktiv 93/12/EEG (EGT L 350, 1998, s. 58).

Rådets direktiv 93/42/EEG av den 14 juni 1993 om medicintekniska produkter (EGT L 169, 1993, s. 1).

Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel (EGT L 311, 2001, s. 67), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/62/EU av den 8 juni 2011 (EUT L 174, 2011, s. 74).

Kommissionens direktiv 2014/77/EU av den 10 juni 2014 om ändring av bilagorna I och II till direktiv 98/70 (EUT L 170, 2014, s. 62).

Innehållsförteckning

FÖRORD	3
FÖRKORTNINGAR	6
FÖRTECKNING ÖVER RELEVANTA RÄTTSAKTER	7
I. ALLMÄNNA PÅPEKANDEN RÖRANDE ARTEN OCH RÄCKVIDDEN AV DE FUNKTIONER SOM ÅLIGGER UNIONSDOMSTOLEN OCH RÖRANDE DE RELEVANTA BEDÖMNINGSKRITERIERNA	11
II. PRINCIPER TILLÄMPLIGA PÅ TULLKLASSIFICERINGEN	19
1. De allmänna tolkningsbestämmelsernas innehåll och räckvidd.....	19
1.1. Regel 1 – Värdet av numrens och undernumrens lydelse och av benämningarna på avdelningarna i KN.....	19
1.2. Regel 2 a och b – Principer tillämpliga på varor, beroende på hur bearbetad eller komplett varan är, och på material eller ämnen, beroende på deras användning.....	21
1.3. Regel 3 a–c – Principer som är tillämpliga på varor som består av mer än ett material eller ämne och som kan klassificeras enligt mer än ett nummer.....	23
1.4. Reglerna 4–6 – Standardregel, särskild regel som är tillämplig på vissa behållare, regel avseende jämförelse mellan undernummer.....	31
2. Klassificeringskriterier	35
2.1. Produktens objektiva egenskaper och kännetecken.....	35
2.2. En varas avsedda användning.....	45
2.3. Varans användning.....	52
2.4. Varans funktion.....	58
III. KÄLLOR TILL DET SYSTEM SOM ÄR TILLÄMPLIGT PÅ FÖRFARANDET FÖR TULLKLASSIFICERING	64
1. Förklarande anmärkningar	64
1.1. WCO:s förklarande anmärkningar.....	64
1.2. Kommissionens förklarande anmärkningar	69
2. Klassificeringsförordningar som antagits av kommissionen.....	75
3. Klassificeringsuttalanden och bindande klassificeringsbesked.....	84
3.1. WCO:s och tullkodexkommitténs klassificeringsuttalanden.....	84
3.2. Bindande klassificeringsbesked.....	88
4. Andra rättsligt bindande akter	97

I. Allmänna påpekanden rörande arten och räckvidden av de funktioner som åligger unionsdomstolen och rörande de relevanta bedömningskriterierna

Dom av den 7 maj 1991, Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Produkt som innehåller 76,6 procent protein, 5 procent laktos och 2,1 procent fett utan urskiljbart socker, framställd genom ultrafiltrering – Klassificering enligt nr 0404 90 33 i Kombinerade nomenklaturen”

I det här målet har domstolen anmodats att klargöra huruvida ett pulver som betecknas som ”vassleproteinkoncentrat 75 %”, som har erhållits genom ultrafiltrering av vassle och som innehåller 76,6 procent protein, 2,1 procent fett och 5 procent laktos, utan urskiljbart socker, ska klassificeras enligt undernummer 0404 90 33 i Gemensamma tulltaxan,⁵ ”produkter bestående av naturliga mjölkbeståndsdelar”, eller om denna produkt omfattas av ”vassle”, i undernummer 0404 10 11 i Gemensamma tulltaxan.

Domstolen erinrar inledningsvis om att det framgår av fast rättspraxis att det avgörande kriteriet för tullklassificering av varor i allmänhet ska vara varornas objektiva kännetecken och egenskaper, såsom de definieras i texten till numret i KN och i anmärkningar till avdelningar och kapitel.

Domstolen konstaterar härvid att undernumren 0404 10 och 0404 90 i Gemensamma tulltaxan avser två grupper av produkter, vilka betecknas ”vassle ...” (undernummer 0404 10) respektive ”produkter bestående av naturliga mjölkbeståndsdelar ...” (undernummer 0404 90). Den påpekar därefter att i de förklarande anmärkningarna preciseras att vassle i den mening som avses i nr 0404 i Gemensamma tulltaxan består av naturliga beståndsdelar som blir kvar när fetter och kasein har avlägsnats ur mjölken. Enligt de förklarande anmärkningarna kan vassle vara delvis laktosreducerad eller demineraliserad och kan vara koncentrerad.

Domstolen drar således slutsatsen att det ska göras en jämförelse av andelen laktos i vassle respektive i en sådan produkt som den som avses i det nationella målet, i syfte att bedöma om sistnämnda produkt kan betraktas som delvis laktosreducerad vassle i den mening som avses i de förklarande anmärkningarna.

Domstolen hänvisar dessutom till sin praxis av vilken det framgår att för att en produkt ska kunna klassificeras enligt ett visst undernummer i Gemensamma tulltaxan måste den innehålla grundproduktens nödvändiga beståndsdelar i proportioner som i huvudsak överensstämmer med dem som grundprodukten har. Domstolen konstaterar att detta inte är fallet vad gäller ett 75-procentigt vassleproteinkoncentrat av det slag som avses i det nationella målet, dels eftersom andelen laktos i denna produkt endast

⁵ Gemensamma tulltaxan i bilaga I till förordning nr 950/68, i dess lydelse enligt bilagan till förordning nr 3174/88.

är omkring en fjortonedel av den andel laktos som vasslepulver vanligen innehåller, dels eftersom de respektive andelarna av övriga beståndsdelar som ingår i vassle också har ändrats avsevärt på grund av att nästan all laktos har avlägsnats.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen att en sådan produkt som den som avses i det nationella målet inte kan omfattas av undernummer 0404 10 i Gemensamma tulltaxan, eftersom den inte längre har den huvudsakliga karaktären hos grundprodukten "vassle".

Domstolen konstaterar att ett proteinkoncentrat av det slag som avses i det nationella målet däremot har de objektiva egenskaper som anges i texten i undernummer 0404 90 33.

Domstolen betonar att denna slutsats bekräftas av den omständigheten att Tullsamarbetsrådets nomenklaturkommitté har beslutat att klassificera modifierad vassle enligt undernummer 0404 90 i Gemensamma tulltaxan. Den omständigheten att nomenklaturkommittén har meddelat att den anser det vara önskvärt att nomenklaturen i framtiden ändras så att det görs en omgruppering av vassle i undernummer 0404 10 i Gemensamma tulltaxan och att denna ståndpunkt i framtiden kommer att införlivas i unionsrätten saknar däremot betydelse för tolkningen av Gemensamma tulltaxan i dess nuvarande lydelse. Inte heller kan den terminologi som påstås användas av de berörda aktörerna eller en eventuell avvikande tillämpning av reglerna i vissa medlemsstater påverka tolkningen av Gemensamma tulltaxan.

Domstolen slår således fast att en sådan produkt som den som avses i det nationella målet ska klassificeras enligt undernummer 0404 90 33, "produkter bestående av naturliga mjölkbeståndsdelar", i Gemensamma tulltaxan, såsom detta undernummer följer av bilagan till förordning nr 3174/88. En sådan produkt, som inte längre har den huvudsakliga karaktären hos vassle, kan nämligen inte omfattas av undernummer 0404 10 "vassle, även koncentrerad eller försatt med socker eller annat sötningsmedel".

Dom av den 15 november 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

"Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Kombinerade så kallade taifunrep som tillverkas i Ryssland och består av polypropylen och en ståltråd – u-formade byglar med rundade ändar som förbinds med en genomgående skruv – Antidumpingstullar på import av vissa linor eller kablar av järn eller stål med ursprung i Ryssland, Thailand, Tjeckien och Turkiet"

Kurcums Metal importerade under år 2007 rep gjorda av kombinerade material för tillverkning av fiskeredskap (exempelvis trålar) från Ryssland till Lettland i syfte att låta dem övergå till fri omsättning. De u-formade byglar för redskap som Kurcums Metal importerade utgörs av en u-formad bygel med rundade ändar som förbinds med en genomgående skruv.

Vid en inspektion fann den lettiska skattemyndigheten att repen i fråga enligt den allmänna tolkningsregeln 3 b borde klassificeras enligt undernummer 7312 10 98 i KN. Myndigheten ansåg att även om repen består av flera material (stål och polypropylen), är det stålet som ger det dess viktigaste egenskaper (fasthet och vikt). Vad gäller de u-formade byglarna borde de enligt skattemyndigheten klassificeras enligt undernummer 7326 90 98, eftersom de saknade spetsiga och kantförsedda ändar och inte uppvisade de egenskaper som är utmärkande för "märlor".

Kurcums Metal ålades följaktligen att betala slutgiltig antidumpingstull, importtull och mervärdesskatt, i samtliga fall jämte dröjsmålsränta och tillägg.

Kurcums Metal överklagade detta beslut, men överklagandet ogillades såväl i första som i andra instans.

Den hänskjutande domstolen har ställt en frågan till EU-domstolen för att få klarhet i huruvida undernummer 5607 49 11⁶ ska tolkas så, att sådana rep som de i det nationella målet, vilka består både av polypropylen och av förzinkad ståltråd, ska klassificeras enligt det undernumret.

Domstolen påpekar härvid att det framgår av lydelsen av undernumren 5607 49 11 och 7312 10 98 att sådana rep som de i det nationella målet varken omfattas av undernummer 5607 49 11 eller undernummer 7312 10 98. Sådana rep består både av polypropylen och av förzinkad ståltråd. De båda materialen är kombinerade på ett sådant sätt att de tillsammans utgör repen i fråga. De är således varken surringsgarn eller tågvirke av polypropylen eller kablar av stål.

Domstolen svarar följaktligen att undernummer 5607 49 11 ska tolkas så, att sådana rep som de i det nationella målet, vilka består både av polypropylen och av förzinkad ståltråd, inte som sådana ska klassificeras enligt det undernumret..

Den hänskjutande domstolen vill vidare få klarhet i huruvida artikel 1 i förordning nr 1601/2001 ska tolkas så, att rep som de i förevarande mål omfattas av den bestämmelsen, om det antas att de ska klassificeras enligt undernummer 7312 10 98 i KN.

Efter att ha erinrat om tillämpningsområdet för artikel 1 i förordning nr 1601/2001 konstaterar domstolen att om repen ska klassificeras enligt undernummer 7312 10 98 i KN, omfattas de följaktligen av nämnda tillämpningsområde.

Vad gäller en skillnad mellan den lettiska språkversionen av artikel 1 i förordning nr 1601/2001 och de andra språkversionerna av samma bestämmelse, vilka samtliga, till skillnad från den lettiska versionen, nämner undernummer 7312 10 99 i dess lydelse enligt förordning nr 2263/2000, erinrar domstolen om att den formulering som använts i en av språkversionerna av en unionsrättslig bestämmelse inte ensam kan ligga till grund

---

⁶ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1549/2006.

för tolkningen av denna bestämmelse eller tillmätas större betydelse än övriga språkversioner. Detta skulle strida mot kravet på en enhetlig tillämpning av unionsrätten. I händelse av skillnader mellan språkversionerna, ska bestämmelsen i fråga tolkas mot bakgrund av systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår.

Domstolen påpekar att enbart den omständigheten att den lettiska språkversionen av artikel 1 i förordning nr 1601/2001 inte hänvisar till undernummer 7312 10 99 i dess lydelse enligt förordning nr 2263/2000 – vilket uppenbart är ett skrivfel – med hänsyn till den allmänna systematiken i nämnda bestämmelse inte kan medföra att den bestämmelsen ska tolkas så, att import från Ryssland till Lettland av sådana rep som de i förevarande mål inte omfattas av bestämmelsen, om det antas att de ska klassificeras enligt undernummer 7312 10 98.

Den hänskjutande domstolen vill även att EU-domstolen ska klargöra huruvida undernummer 7317 00 90 i KN ska tolkas så, att u-formade byglar med rundade ändar som förbinds med en genomgående skruv, såsom de i det nationella målet, omfattas av det undernumret.

Vad gäller denna fråga påpekar domstolen att undernummer 7317 00 90 avser, enligt lydelsen av nr 7317 00 i KN, spik, stift (inbegripet häftstift), spikbleck, märlor och liknande artiklar, av järn eller stål.

Enligt domstolen har emellertid sådana varor spetsiga ändar. Så är inte fallet med u-formade byglar med rundade ändar som förbinds med en genomgående skruv, såsom de i det nationella målet. Domstolen svarar följaktligen nekande på denna fråga.

Dom av den 20 november 2014, Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Tullunion – Tullklassificering – Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Nr 8541 och 8543 – Sändar- och mottagarmoduler för kortdistansöverföring av data – Undernumren 8543 89 95 och 8543 90 80 – Begreppet delar till elektriska maskiner och apparater”

Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida KN ska tolkas så, att moduler, som var för sig består av en lysdiod, en fotodiod och flera andra halvledarkomponenter eller halvledarelement som är sammankopplade med varandra, och som kan användas som infraröda sändare och mottagare när de får elektricitet från de apparater i vilka de är integrerade, omfattas av nr 8541 eller av nr 8543 i KN.⁷

Domstolen erinrar inledningsvis om att det av domstolens fasta praxis framgår att domstolens uppgift, inom ramen för en begäran om förhandsavgörande i fråga om

⁷ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1832/2002.

tullklassificering, snarare består i att ge den nationella domstolen vägledning i fråga om de kriterier vars tillämpning leder till en riktig klassificering i KN av de i det nationella målet aktuella varorna än i att själv utföra klassificeringen. I syfte att ge den hänskjutande domstolen ett användbart svar får emellertid EU-domstolen, i en anda av samarbete med de nationella domstolarna, lämna den samtliga uppgifter som den anser vara nödvändiga.

Därefter hänvisar domstolen till sin praxis, av vilken det framgår att det avgörande kriteriet för tullklassificering av varor i allmänhet ska vara varornas objektiva kännetecken och egenskaper, såsom de definieras i texten till numret i KN och i anmärkningar till avdelningar och kapitel. Domstolen tillägger slutligen att de förklarande anmärkningarna till KN, som har utarbetats av kommissionen, och till HS utgör viktiga tolkningsdata vid bedömningen av vad som omfattas av olika tulltaxenummer, dock utan att vara rättsligt bindande.

Efter dessa inledande överväganden klargör domstolen att det framgår av den underordnade karaktären av nr 8543 att optokopplare kan klassificeras enligt detta nummer endast om de har självständiga arbetsuppgifter eller inte kan klassificeras enligt något annat nummer i kapitel 85 i KN.

Detta innebär att när de ifrågavarande modulerna, vilka används som infraröda sändare och mottagare för kortdistansöverföring av data till och från andra elektroniska apparater, har självständiga arbetsuppgifter och när dessa moduler, vilka var för sig består av en lysdiod, en fotodiod och flera andra halvledarkomponenter som är sammankopplade med varandra och vilka är avsedda att integreras i andra apparater från vilka de får elektricitet, inte omfattas av något annat nummer i kapitel 85 i KN än nr 8543, omfattas de av det numret.

Den hänskjutande domstolen har ställt den andra fråga för att få klarhet i huruvida KN ska tolkas så, att moduler, vilka är integrerade i apparater för vars mekaniska eller elektriska funktion modulerna inte är nödvändiga, inte utgör delar i den mening som avses i undernummer 8543 90 80 i KN, utan omfattas av undernummer 8543 89 95 i KN.

Domstolen erinrar för det första om att begreppet "delar" i den mening som avses i anmärkning 2 i avdelning XVI i KN inte definieras i KN och att domstolen har valt att ge detta begrepp en enda definition som är gemensam för alla kapitel i KN.

Domstolen konstaterar för det andra att det följer av dess praxis att begreppet "delar" förutsätter att det är fråga om en helhet för vars funktion delarna är oundgängliga.

För att en vara ska kunna klassificeras som "del" är det följaktligen inte tillräckligt att visa att maskinen utan denna vara inte kan fylla de funktioner som den är avsedd för. Det krävs även att det visas att maskinens mekaniska eller elektriska funktion är beroende av denna vara.

Domstolen slår således fast att moduler av det slag som avses i det nationella målet inte utgör delar i den mening som avses i undernummer 8543 90 80 i KN, utan omfattas av undernummer 8543 89 95 i KN.

Dom av den 15 december 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Kombinerade nomenklaturen – Klassificering av varor – Näringsstillskott som omfattas av nr 2106 – Den huvudsakliga beståndsdelen utgörs av ett verksamt ämne – Fråga huruvida klassificering ska ske enligt kapitel 30 i Kombinerade nomenklaturen – Produkter som presenteras och saluförs som läkemedel”

I det här målet har domstolen anmodats att bland annat uttala sig om hur KN ska tolkas mot bakgrund av andra unionsrättsakter. Den hänskjutande domstolen har ställt sin tredje fråga för att få klarhet i huruvida nr 3004 i KN⁸ ska tolkas så, att den omständigheten att en produkt utgör ett läkemedel i den mening som avses i direktiv 2001/83 innebär att den automatiskt ska klassificeras enligt detta tulltaxenummer.

Domstolen klargör inledningsvis att det av skälen 2–5 i detta direktiv framgår att direktivet syftar till att säkerställa tillnärmningen av de nationella läkemedelslagstiftningarna samtidigt som den grundläggande målsättningen att värna om folkhälsan iakttas. Klassificeringen i en medlemsstat av en produkt som läkemedel i den mening som avses i direktiv 2001/83 innebär inte att samma produkt måste klassificeras, i en annan medlemsstat, som läkemedel enligt andra unionsrättsakter.

Vidare framgår det av åttonde skälet i förordning nr 2658/87 att bestämmelserna i KN ska tolkas på samma sätt i alla medlemsstater.

Det följer dessutom av lydelsen i artikel 1 i direktiv 2001/83 att som läkemedel i det direktivets mening förstås dels alla substanser eller kombinationer av substanser som tillhandahålls med uppgift om att de har egenskaper för att behandla eller förebygga sjukdom hos människor, dels alla substanser eller kombinationer av substanser som kan användas på eller administreras till människor i syfte antingen att återställa, korrigera eller modifiera fysiologiska funktioner genom farmakologisk, immunologisk eller metabolisk verkan eller att ställa diagnos.

Enligt denna definition krävs följaktligen inte att produkter uppfyller kravet för att klassificeras i kapitel 30 i KN, det vill säga att de har en tydlig terapeutisk eller profylaktisk profil, med en verkan som är inriktad på vissa bestämda funktioner i människokroppen, eller att de kan användas för att förebygga eller behandla en sjukdom eller en åkomma. Direktiv 2001/83 eftersträvar nämligen andra syften än KN.

---

⁸ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1006/2011.

Domstolen fastslår således att nr 3004 i KN ska tolkas så, att den omständigheten att en produkt utgör ett läkemedel i den mening som avses i direktiv 2001/83 inte innebär att den automatiskt ska klassificeras enligt detta tulltaxenummer.

Dom av den 20 september 2018, 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EEG) nr 2658/87 – Tullunion och gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Undernummer 8528 71 13 och 8528 71 90 – Apparat som kan motta, avkoda och behandla tv-signaler som sänds live på internet”

Mellan 2007 och 2010 importerade 2M-Locatel IPTV set-top boxar från Kina som inte kan ta emot, avkoda eller behandla tv-signaler som överförs genom sändarmast, kabel-tv eller satellit. Dessa set-top boxar innehåller en Ethernet-anordning och är försedda med ett ”modem” i KN:s mening. Vid importen deklarerades denna vara som en vara enligt undernummer 8528 71 13 i KN, och den var därför befriad från tull och övergick i fri omsättning.

Den danska skatte- och tullmyndigheten (SKAT), som emellertid ansåg att nämnda vara skulle klassificeras enligt undernummer 8528 71 90 i KN eftersom den inte innehöll ”videotuner” i KN:s mening, meddelade ett beslut om efterbeskattning och om uppbörd i efterhand av tull för importen jämte ränta.

2M-Locatel överklagade detta beslut till Landsskatteretten (högsta administrativa instans för överklagande av skattemål i Danmark), som ändrade beslutet och ogiltigförklarade begäran om återkrav med motiveringen att nämnda IPTV set-top boxar omfattades av undernummer 8528 71 13 i KN. Skatteministeriet (Danmark) överklagade detta beslut och talan bifölls genom dom av den 15 juli 2015.

2M-Locatel överklagade denna dom till den hänskjutande domstolen.

Eftersom den hänskjutande domstolen anser att begreppet videotuner inte definieras i KN har den begärt att domstolen ska klargöra huruvida KN⁹ ska tolkas så, att apparater, som de IPTV set-top boxar som avses i det nationella målet, omfattas av undernummer 8528 71 13 eller undernummer 8528 71 90 i KN.

Vad gäller avsaknaden av en definition i undernummer 8528 71 i KN erinrar domstolen om att fastställandet av betydelsen av och räckvidden för sådana uttryck som inte definierats i unionsrätten ska ske i enlighet med deras normala betydelse i vanligt språkbruk, med beaktande av det sammanhang i vilket de används och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som uttrycken ingår i.

---

⁹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1549/2006.

En "videotuner" eller "tv-tuner" enligt vanligt språkbruk är således en apparat som omvandlar högfrekvenstelevisionssignaler till signaler som kan användas av apparater för videoinspelning eller videoåtergivning eller monitorer och som dessutom kan välja televisionssignaler som sänds på en särskild frekvens. Enligt domstolen har denna definition för övrigt stöd i de förklarande anmärkningarna till KN i deras lydelse när den import som avses i det nationella målet ägde rum.

Av detta följer att för att omfattas av undernummer 8528 71 11 till 8528 71 19 i KN, ska en apparat innehålla en videotuner eller en "tv-tuner", det vill säga en apparat som kan välja kanal eller bärande frekvenser och som omsätter högfrekventa tv-signaler till signaler som kan användas av monitorer eller för videoinspelning eller återgivning av videosignaler.

Domstolen tillägger att denna tolkning inte påverkas av punkt 2 i ITA.¹⁰ Visserligen följer det av EU-domstolens fasta praxis att den omständigheten att av unionen ingångna internationella avtal har företrädare framför sekundärrätten innebär att sekundärrätten så långt som möjligt ska tolkas i överensstämmelse med nämnda avtal.

Domstolen konstaterar emellertid att en sådan tolkning – vilken innebär en bekräftelse på att set-top boxar som har en kommunikationsfunktion ska klassificeras enligt undernummer 8528 71 13 i KN, häri inbegripet när de inte kan välja kanaler eller bärfrekvenser, eller konvertering av högfrekventa televisionssignaler till signaler som kan användas av inspelningsapparater eller återgivning av videosignaler eller genom monitorer – inte är möjlig om detta skulle strida mot lydelsen i KN och således även vara i strid med unionslagstiftarens avsikt..

Domstolen erinrar dessutom om att unionsdomstolen inte kan pröva lagenligheten av unionsrättsakter beträffande Världshandelsorganisationens (nedan kallad WTO) regler, i vart fall vad beträffar perioden före utgången av den rimliga tidsfrist unionen beviljats enligt överenskommelsen om regler och förfaranden för tvistlösning för att efterkomma WTO:s konfliktlösningsorgans rekommendationer och utslag, utan att ta bort effekten av en sådan tidsfrist.

Den rimliga frist som unionen erhöll för att genomföra de rapporter som antagits av WTO:s konfliktlösningsorgan, i vilka det bland annat anges vad som ska förstås med "set-top box", löpte ut den 30 juni 2011 och kommissionen har beaktat dessa rapporter genom antagandet av kommissionens genomförandeförordning nr 620/2011, som trädde i kraft den 1 juli 2011 och som inte har retroaktiv verkan.

I en sådan situation kan giltigheten av förordning nr 1549/2006 under inga omständigheter ifrågasättas av den anledningen att den klassificerar set-topboxar med kommunikationsfunktion men utan tv-tuner enligt undernummer 8528 71 90 i KN.

---

¹⁰ Avtalet om handel med informationsteknikprodukter (ITA), som utgörs av den ministerförklaring om handel med informationsteknikprodukter som antogs den 13 december 1996 vid WTO:s första konferens i Singapore, med bilagor och tillägg.

Domstolen slår fast att apparater som kan motta, avkoda och behandla tv-signaler som sänds live genom internetteknologi ska klassificeras enligt undernummer 8528 71 90 i KN, under förutsättning att de inte har en videotuner eller en tv-tuner, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

II. Principer tillämpliga på tullklassificeringen

1. De allmänna tolkningsbestämmelsernas innehåll och räckvidd

1.1. Regel 1 – Värdet av numrens och undernumrens lydelse och av benämningarna på avdelningarna i KN

Del 1 i KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, med rubriken "Inledande bestämmelser", innehåller ett avsnitt I med "Allmänna bestämmelser". I punkt A i detta avsnitt fastställs allmänna bestämmelser för tolkning av KN.

I regel 1 anges att "[b]enämningarna på avdelningar, kapitel och underavdelningar av kapitel är endast vägledande. Klassificeringen ska bestämmas med ledning av lydelsen av HS-numren (med fyrställig sifferkod), av anmärkningarna till avdelningarna eller kapitlen och, om inte annat föreskrivs i HS-numren eller i anmärkningarna, med ledning av följande bestämmelser."

Dom av den 12 juni 2014, Lukoyl Neftohim Burgas (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

"Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Klassificering av varor – Vara som beskrivs som 'tungoljor, smörjoljor; andra oljor – för en särskild process' – Numren 2707 och 2710 – Aromatiska och icke-aromatiska beståndsdelar – Förhållandet mellan Kombinerade nomenklaturen och det harmoniserade systemet"

I den här domen svarar domstolen på tio frågor rörande tullklassificeringen av en olja. Det rör sig närmare bestämt om en olja som destillerats direkt och som bestod av en blandning av kolväten i vilka vikten av de aromatiska beståndsdelarna översteg vikten av de icke-aromatiska beståndsdelarna. Oljan bestod inte av bensen, toluen, xylen, naftalen och andra blandningar av aromatiska kolväten, kreosotoljor eller råoljor, och inte heller av svavelhaltiga toppfraktioner, basiska produkter, antracen eller fenoler.

Den hänskjutande domstolen har ställt den fjärde, den femte och den sjätte frågan för att få klarhet i vilka kriterier som ska tillämpas för att avgöra om den olja som avses i det nationella målet ska klassificeras under nr 2707 eller nr 2710 i KN.¹¹

Domstolen understryker härvid att de allmänna bestämmelserna för tolkningen av KN föreskriver att klassificeringen av varorna ska bestämmas med ledning av lydelsen av HS-numren, av anmärkningarna till avdelningarna eller kapitlen samt att lydelsen av avdelningarnas, kapitlens eller underkapitlens rubriker endast är vägledande. Den erinrar vidare om att det av fast rättspraxis framgår att det avgörande kriteriet för tullklassificering av varor i allmänhet ska vara varornas objektiva kännetecken och egenskaper, såsom de definieras i texten till numret i KN och i anmärkningar till avdelningar och kapitel.

Domstolen förklarar därefter att även om de förklarande anmärkningarna till HS inte är bindande utgör de viktiga hjälpmedel för att säkerställa en enhetlig tillämpning av Gemensamma tulltaxan och kan i denna egenskap betraktas som giltiga tolkningsdata för densamma.

På grundval av en bedömning av texten till numret i KN och de förklarande anmärkningarna till KN och HS rörande numren i fråga, slår domstolen fast att det avgörande kriteriet för om en sådan produkt som den i det nationella målet ska klassificeras under nr 2707 eller nr 2710 i KN är innehållet av aromatiska beståndsdelar, uttryckt i viktprocent, i förhållande till de icke-aromatiska beståndsdelarna.

Den hänskjutande domstolen har ställt den första och den tredje frågan för att få klarhet i hur halten av aromatiska beståndsdelar i en viss produkt ska fastställas i syfte att klassificera den under nr 2707 eller nr 2710 i KN.

Domstolen bekräftar härvid att de förklarande anmärkningarna till KN inte är rättsligt bindande. Metoden i bilaga A för att fastställa halten av aromatiska beståndsdelar i en viss produkt ska följaktligen inte anses vara den enda metoden som kan användas för detta ändamål. Dessutom ska de förklarande anmärkningarna till KN lämnas utan avseende, om det framgår att de strider mot texten till numret i KN och lydelsen i anmärkningarna till avdelningar eller kapitel. Av detta följer att tullmyndigheterna i en medlemsstat eller en ekonomisk aktör, när dessa ställs inför ett fall där tillämpningen av de förklarande anmärkningarna till KN leder till ett resultat som strider mot KN, ska kunna vända sig till det behöriga organet för att erhålla ett beslut. Tullmyndigheterna i en medlemsstat eller en ekonomisk aktör kan följaktligen, när dessa anser att metoden i bilaga A inte leder till ett resultat som är förenligt med KN, vända sig till den behöriga myndigheten för att erhålla ett beslut.

Domstolen slår således fast att det ankommer på de nationella domstolarna att avgöra vilken metod som är lämpligast när det gäller att fastställa halten av aromatiska

---

¹¹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1006/2011.

beståndsdelar i en viss produkt i syfte att klassificera den under nr 2707 eller nr 2710 i KN.

Den hänskjutande domstolen har ställt den sjunde och den tionde frågan för att få klarhet i hur punkt 1 i de förklarande anmärkningarna till KN beträffande undernumren 2707 99 91 och 2707 99 99 i KN ska tolkas.

Domstolen hänvisar, för det första, till sin fasta praxis av vilken det framgår att vid tolkningen av en unionsbestämmelse ska inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i. Nödvändigheten av en enhetlig tolkning av unionsbestämmelserna gör, för det andra, att man i fall av tveksamhet inte kan betrakta en bestämmelse isolerat, och att det tvärtom krävs att den tolkas och tillämpas mot bakgrund av de övriga officiella språkversionerna. Eftersom de förklarande anmärkningarna till KN syftar till att underlätta tolkningen av KN vid tullklassificeringar ska de, för det tredje, tolkas på ett sätt som säkerställer en ändamålsenlig verkan av undernumren i KN.

Mot bakgrund av dessa överväganden slår domstolen fast att punkt 1 i de förklarande anmärkningarna till KN beträffande undernumren 2707 99 91 och 2707 99 99 i densamma ska tolkas som icke-uttömmande, vilket medför att en produkt som omfattas av nr 2707 i KN, men som inte kan klassificeras enligt något särskilt undernummer, ska klassificeras enligt undernummer 2707 99 99 i KN.

1.2. Regel 2 a och b – Principer tillämpliga på varor, beroende på hur bearbetad eller komplett varan är, och på material eller ämnen, beroende på deras användning

I regel 2 a fastställs att "[a]nges en viss vara i ett HS-nummer ska varan klassificeras enligt detta HS-nummer även när den är inkomplett eller inte färdigarbetad, under förutsättning att varan i detta skick har den kompletta eller färdigarbetade varans huvudsakliga karaktär. En komplett eller färdigarbetad vara (eller en vara som enligt denna regel ska klassificeras som komplett eller färdigarbetad), som föreligger i delar som är avsedda att sättas ihop, ska klassificeras enligt samma HS-nummer som den hopsatta varan." I regel 2 b föreskrivs att "[a]nges ett visst material eller ämne i ett HS-nummer ska materialet eller ämnet klassificeras enligt detta HS-nummer även i blandning eller förening med andra material eller ämnen. Anges varor av ett visst material eller ämne i ett HS-nummer ska varor som helt eller delvis består av detta material eller ämne klassificeras enligt detta HS-nummer. Klassificeringen av varor som består av mer än ett material eller ämne regleras närmare av regel 3."

Dom av den 26 maj 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – HS-nummer 2711 – Petroleumgaser och andra gasformiga kolväten – Material som ger varan dess huvudsakliga karaktär – Gasol”

Latvijas propāna gāze importerade gasol från Ryssland till Lettland som klassificerades enligt undernummer 2711 19 00 i tulltaxan och på vilken en importtull på 0 procent av varans tullvärde tillämpades. Denna gasol innehåller metan, etan, eten, propan, propen, butan och buten. I varans kvalitetsintyg angavs emellertid inte de enskilda procentandelarna, i volymvikt, av vart och ett av dessa ämnen.

Skattemyndigheten ansåg emellertid att den gasol som var aktuell i det nationella målet, i enlighet med regel 2 b, regel 3 b och regel 6 i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN, skulle klassificeras efter det ämne som gav gasolen dess huvudsakliga karaktär. Den konstaterade härvid att de dominerande ämnena i denna gasol var propan och butan, med en övervikt av propan, och klassificerade gasolen enligt undernummer 2711 12 97 i tulltaxan.

Latvijas propāna gāze överklagade skattemyndighetens beslut till den regionala förvaltningsdomstolen, som bedömde att skattemyndighetens konstateranden saknade grund.

I detta sammanhang beslutade den hänskjutande domstolen, till vilken skattemyndigheten hade överklagat, att ställa en fråga till EU-domstolen om huruvida reglerna 2 b och 3 b i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN¹² ska tolkas så, att det, om samtliga beståndsdelar i en gasol tillsammans ger denna sin huvudsakliga karaktär och det inte är möjligt att isolera den av beståndsdelarna som ensam ger gasolen dess huvudsakliga karaktär, ska förutsättas att det ämne som ger denna gasol dess huvudsakliga karaktär i den mening som avses i ovannämnda regel 3 b är det ämne vars procentandel volymmässigt är högst i gasolen.

Med beaktande av ett vetenskapligt yttrande – som det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma huruvida det ska beaktas – enligt vilket det inte är möjligt att avgöra att enbart ett av ämnena i gasolblandningen ger den dess huvudsakliga karaktär, slog domstolen fast att det inte är möjligt att enligt regel 3 b i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN avgöra vilket ämne i gasolen som ger blandningen dess fysikalisk-kemiska egenskaper, närmare bestämt dess värmevärde.

Det är nämligen inte möjligt att fastställa de exakta kvantiteterna av varje beståndsdel i den aktuella gasolen, eftersom procentandelarna av de gaser som ingår i gasolen anges per gasgrupp i varans kvalitetsintyg och andelen propen i sådan gasol kan vara högre än andelen propan.

---

¹² KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1031/2008 respektive förordning nr 948/2009.

Mot denna bakgrund konstaterade domstolen att regel 2 b och regel 3 b i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN ska tolkas så att, när samtliga beståndsdelar i en gasblandning, såsom den gasol som är aktuell i det nationella målet, ger blandningen dess huvudsakliga karaktär, så att det inte är möjligt att avgöra vilken beståndsdel som ger blandningen dess huvudsakliga karaktär och det, i vilket fall som helst, inte är möjligt att fastställa de exakta kvantiteterna av varje beståndsdel i den aktuella gasolen, ska en presumtion, enligt vilken det ämne som ger varan dess huvudsakliga karaktär i den mening som avses i regel 3 b i dessa allmänna bestämmelser är det ämne som ingår med högst procentandel i blandningen, inte användas.

Den hänskjutande domstolen ville även få klarhet i huruvida artikel 218.1 d i förordning nr 2454/93 ska tolkas så, att den medför en skyldighet för den som deklarerar gasol att ange den exakta procentandelen av det ämne som denna gasol huvudsakligen består av.

Domstolen besvarade denna fråga nekande efter att ha påpekat att det, i det fall att en gasolblandning består av flera ämnen, inte är möjligt att presumera att det ämne som förekommer med högst procentandel är det ämne som ger denna gasol dess huvudsakliga karaktär och att avsaknaden av uppgifter om de exakta procentandelarna av de ämnen som ingår i en gasolblandning inte utgör något hinder för att tillämpa bestämmelserna i tulltaxan.

1.3. Regel 3 a-c – Principer som är tillämpliga på varor som består av mer än ett material eller ämne och som kan klassificeras enligt mer än ett nummer

I regel 3 anges att "[n]är vid tillämpning av regel 2 b, eller i annat fall, två eller flera HS-nummer kan komma ifråga för en vara gäller följande: a) Det HS-nummer som har den mest specificerade varubeskrivningen ska tillämpas framför ett HS-nummer som har en mera allmän varubeskrivning. När det i var och en av två eller flera HS-nummer anges endast en del av de material eller ämnen som ingår i en blandning eller i en sammansatt vara eller endast en del av de artiklar som ingår i en sats för försäljning i detaljhandeln, ska dock dessa HS-nummer anses ha lika specificerad varubeskrivning, även om ett av HS-numren ger en fullständigare eller noggrannare beskrivning än något av de andra. b) Blandningar, varor som består av olika material eller är sammansatta av olika beståndsdelar samt varor i satser för försäljning i detaljhandeln vilka inte kan klassificeras med ledning av regel 3 a, ska såvitt möjligt klassificeras som om de bestod av det material eller den beståndsdel som ger blandningen, varan eller satsen dess huvudsakliga karaktär. c) När en vara inte kan klassificeras med ledning av 3 a eller 3 b, ska det HS-nummer tillämpas som står sist av de HS-nummer som skäligen kan komma ifråga."

Dom av den 21 juni 1988, Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

”Tullklassificering – Förimpregnerad kolfiber (pregreg)”

I det här målet har domstolen anmodats att svara på två frågor rörande tullklassificeringen av en produkt som består av mer än ett material.

Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida Gemensamma tulltaxan¹³ ska tolkas så, att en sådan produkt som den som avses i det nationella målet, det vill säga ett halvfabrikat i form av plattor bestående av epoxiharts (andel: 36 viktprocent), kolfiber (andel: 42 viktprocent) och glasfibernät (andel: 22 viktprocent), vilket är avsett för tillverkning av rör, omfattas av nr 39.01 i Gemensamma tulltaxan.

Domstolen påpekar inledningsvis att det endast finns två tulltaxenummer som kan komma i fråga för klassificeringen av en sådan produkt: för det första nr 39.01 (kondensations-, polykondensations- och polyadditionsprodukter, även modifierade, polymeriserade, linjära ...), som i undernummer C VII inbegriper alla plastmaterial ”inte nämnda någon annanstans”, och för det andra nr 68.16 (varor av sten eller andra mineraliska ämnen, inbegripet varor av torv, inte nämnda eller inbegripna någon annanstans), som i undernummer B inbegriper alla andra varor av detta slag än obrända stenar av kromit.

Med beaktande av den omständigheten att den aktuella produkten består av olika material och att båda de ovannämnda undernumren är allmänna klargör domstolen att den allmänna regeln 3 b ska tillämpas för tolkning av nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan, enligt vilken produkten ska klassificeras som om den bestod av det material eller den beståndsdel som ger produkten dess huvudsakliga karaktär.

Domstolen preciserar därefter att identifieringen av det material som ger produkten dess huvudsakliga karaktär kan göras genom att undersöka huruvida produkten behåller de egenskaper som kännetecknar den, om någon av dess ingående beståndsdelar avlägsnas. Domstolen förklarar härvid att utan epoxiharts förlorar rör som består av kolfiber eller glasfiber den egenskap som kännetecknar den aktuella produkten, det vill säga dess böjlighet.

Domstolen drar således slutsatsen att sådana produkter som den som avses i det nationella målet, i egenskap av produkter av plastmaterial, ska klassificeras enligt nr 39.01 i Gemensamma tulltaxan.

---

¹³ Gemensamma tulltaxan i bilaga I till förordning nr 950/68, i dess lydelse enligt förordning nr 750/87.

Dom av den 15 november 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Kombinerade så kallade tajfunrep som tillverkas i Ryssland och består av polypropylen och en ståltråd – U-formade byglar med rundade ändar som förbinds med en genomgående skruv – Antidumpningstullar på import av vissa linor eller kablar av järn eller stål med ursprung i Ryssland, Thailand, Tjeckien och Turkiet”

I det här målet, avseende vilket de faktiska omständigheterna har beskrivits ovan,¹⁴ har den hänskjutande domstolen även begärt att EU-domstolen ska klargöra huruvida den allmänna regeln 3 b för tolkning av KN ska tolkas så, att tullklassificeringen av sådana rep som de i det nationella målet ska ske med tillämpning av den regeln.

Domstolen erinrar om enligt denna regel är det, för tullklassificeringen av en vara, nödvändigt att fastställa vilken av varans beståndsdelar som ger varan dess huvudsakliga karaktär, vilket kan ske genom att man frågar sig huruvida varan behåller sina karaktäristiska egenskaper om en eller flera av dess beståndsdelar avlägsnas.

Den faktor som bestämmer den huvudsakliga karaktären alltefter varuslaget kan framgå av exempelvis materialets eller beståndsdelens beskaffenhet, volym, kvantitet, vikt eller värde eller av betydelsen av ett material som ingår i en vara i förhållande till varans användning.

Om ingen av repens två beståndsdelar i sig ger repen deras karaktäristiska egenskaper bör den allmänna regeln 3 c för tolkning av KN tillämpas vid tullklassificeringen av repen. Enligt sistnämnda regel ska repen klassificeras enligt det nummer i KN som står sist av de nummer som skäligen kan komma i fråga.

Eftersom det av handlingarna i målet framgår att ingen av repens två beståndsdelar, det vill säga polypropylen och förzinkad ståltråd, i sig ger repen deras karaktäristiska egenskaper, konstaterar domstolen att det inte är den allmänna regeln 3 b för tolkning av KN som bör tillämpas vid tullklassificeringen av repen, utan i stället den allmänna regeln 3 c för tolkning av KN. Enligt sistnämnda regel ska repen klassificeras enligt det KN-nummer som står sist av de nummer som skäligen kan komma i fråga, vilket tycks vara undernummer 7312 10 98.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att den allmänna regeln 3 b för tolkning av KN ska tolkas så, att tullklassificeringen av sådana rep som de i det nationella målet inte ska ske med tillämpning av den regeln, förutsatt att den hänskjutande domstolen bekräftar, utifrån samtliga faktiska omständigheter som lagts fram inför denna, att ingen av repens två beståndsdelar i sig ger repen deras karaktäristiska egenskaper.

¹⁴ Se avdelning I, som har rubriken ”Allmänna påpekanden rörande arten och räckvidden av de funktioner som åligger unionsdomstolen och rörande de relevanta bedömningskriterierna”.

Dom av den 10 mars 2016, VAD och van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Tullunionen och Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Tolkning – Allmänna bestämmelser – Regel 3 b – Begreppet 'varor i satser för försäljning i detaljhandeln' – Separata förpackningar”

I den här domen tolkar domstolen begreppet ”varusats” i den mening som avses i regel 3 b i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN.¹⁵

Den hänskjutande domstolen har ställt vill få klarhet i huruvida och i vilken omfattning regel 3 b i de allmänna bestämmelserna kan tolkas så, att varor som vid tullklareringen presenteras i separata förpackningar och som först därefter förpackas gemensamt, ändå kan betraktas som sådana ”varor i satser för försäljning i detaljhandeln” i den mening som avses i regeln och således omfattas av ett och samma tulltaxenummer i de fall då det med hänsyn till andra objektiva förhållanden är styrkt att varorna hör ihop och är avsedda att tillhandahållas som en helhet i detaljhandeln.

Domstolen påpekar för det första att det varken av lydelsen i regel 3 b i de allmänna bestämmelserna eller av de förklarande anmärkningarna till det internationella systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering eller riktlinjerna för klassificering i KN av varor i satser för försäljning i detaljhandeln – i vilka det föreskrivs vissa undantag från kravet på en och samma förpackning – att begreppet sats i den mening som avses i den regeln nödvändigtvis och i samtliga fall förutsätter att de aktuella varorna presenteras i samma förpackning vid tullklareringen.

För det andra förutsätter begreppet sats i den mening som avses i nämnda regel att varorna i fråga har ett nära samband ur saluföringssynpunkt, vilket medför att de inte enbart presenteras gemensamt för tullklarering, utan även normalt tillhandahålls gemensamt i en enda förpackning under de olika saluföringsstadierna och i synnerhet i detaljhandeln för att fylla ett visst behov eller användas för något speciellt göromål.

Domstolen klargör således att den omständigheten att varorna ingår i en enda förpackning när de presenteras för tullen utgör således inte en nödvändig förutsättning för att de ska betraktas som att de hör ihop och följaktligen som en ”sats” i den mening som avses i regel 3 b i de allmänna bestämmelserna, utan är endast ett indicium som möjliggör en sådan slutsats.

Domstolen slår följaktligen fast att nämnda regel ska tolkas så, att varor som vid tullklareringen presenteras i separata förpackningar och som först därefter förpackas gemensamt, ändå kan betraktas som ”varor i satser för försäljning i detaljhandeln” i den mening som avses i regeln, och således omfattas av ett och samma tulltaxenummer, i de fall då det med hänsyn till andra objektiva förhållanden, vilka det ankommer på den

---

¹⁵ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1031/2008 respektive förordning nr 1214/2007.

nationella domstolen att bedöma, är styrkt att varorna hör ihop och är avsedda att tillhandahållas som en helhet i detaljhandeln.

Dom av den 12 maj 2016, Toorank Productions (C-532/14 och C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Nr 2206 – Nr 2208 – Alkoholhaltiga drycker som framställts genom jäsning, vilken efterföljts av en reningsprocess – Tillsatser har tillsatts alkoholhaltiga drycker som framställts genom jäsning, vilken efterföljts av en reningsprocess – Drycker som har förlorat de egenskaper som drycker som omfattas av nr 2206 har”

De frågor som har ställts till domstolen i de förenade mål som gett upphov till den här domen rör tolkningen av KN¹⁶ vid tullklassificeringen av en dryck som benämns 'Ferm Fruit', som erhållits genom jäsning av äppelkoncentrat, är avsedd att förtäras som den är eller som en basingrediens i andra drycker, och som genom rening, däribland ultrafiltrering, har fått en neutral färg, doft och smak och som har en alkoholhalt på 16 volymprocent utan att destillerad alkohol har tillsatts.

Domstolen erinrar inledningsvis bland annat om att en varas avsedda användning kan utgöra ett objektiva kriterium för klassificering, under förutsättning att den följer naturligt av varan och detta kan konstateras på grundval av varans objektiva kännetecken och egenskaper. Det ändamål för vilket varan är avsett utgör emellertid bara ett relevant kriterium om klassificeringen inte kan företas endast utifrån varans objektiva kännetecken och egenskaper.

Utifrån dessa principer svarar domstolen att KN ska tolkas så, att en dryck såsom den som avses i förevarande fall omfattas av nr 2208 i KN. En vara som erhålls genom jäsning som efterföljs av en reningsprocess omfattas nämligen av nr 2208 i KN, eftersom varan har förlorat de egenskaper som jästa drycker som omfattas av nr 2206 i KN har och förvärvat dem som etylalkohol har, vilken omfattas av nr 2208 i KN.

Mot bakgrund av denna slutsats behandlar domstolen därefter frågan om huruvida KN ska tolkas så, att en dryck med en alkoholhalt på 13,4 volymprocent, som framställs genom att socker, aromämnen, färgämnen, smakförstärkare, förtjockningsmedel, konserveringsmedel och destillerad alkohol tillsätts till Ferm Fruit – där den destillerade alkoholen varken till volym eller till alkoholhalt utgör mer än 49 procent av den alkohol som finns i drycken och resterande 51 procent är resultatet av en jäsningsprocess – omfattas av nr 2206 i KN eller nr 2208 i KN.

Domstolen konstaterar härvid att den hänskjutande domstolen bland annat är tveksam till hur de kriterier som fastställts i domen av den 7 maj 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)) ska tolkas när det gäller tullklassificering av drycker som framställs

---

¹⁶ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1719/2005 respektive förordning nr 1214/2007.

genom att destillerad alkohol och andra tillsatser tillsätts till en jäst basdryck. Den hänskjutande domstolen vill framför allt få klarhet i frågan huruvida det rör sig om en uppsättning kriterier som måste vara uppfyllda för att en dryck ska kunna anses omfattas av nr 2208 i KN eller om det ska läggas större vikt vid andelarna jäst respektive destillerad alkohol än vid varornas andra objektiva kännetecken och egenskaper.

Domstolen påpekar att det framgår tydligt av domen av den 7 maj 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), att flera objektiva kännetecken och egenskaper kan beaktas i syfte att bestämma en varas huvudsakliga karaktär i den mening som avses i regel 3 b i KN. Det förhållandet att en viss sorts alkohol utgör en större andel än en annan sorts alkohol utgör följaktligen endast ett av de kriterier som får beaktas vid fastställandet enligt regel 3 b i KN av det ämne som ger den aktuella varan dess huvudsakliga karaktär.

Regel 3 b i KN reglerar emellertid inte klassificeringen av nämnda dryck, utan klassificeringen av den drycken grundas på kriteriet avseende dryckens egenskaper och organoleptiska egenskaper. Domstolen slår följaktligen fast att eftersom en sådan dryck inte har de egenskaper och organoleptiska egenskaper som de drycker som omfattas av nr 2206 i KN har, utan istället dem som varor som omfattas av nr 2208 i KN har, omfattas den drycken således av nr 2208 i KN.

Dom av den 26 maj 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – HS-nummer 2711 – Petroleumgaser och andra gasformiga kolväten – Material som ger varan dess huvudsakliga karaktär – Gasol”

I det här målet, avseende vilket de faktiska omständigheterna har beskrivits ovan,¹⁷ vill den hänskjutande domstolen dessutom få klarhet i huruvida KN, när tulldeklaranten inte har angett den exakta procentandelen av det ämne som är den huvudsakliga beståndsdel i en gasolblandning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, som till 0,32 procent består av metan, etan och eten, till 58,32 procent av propan och propen och till högst 39,99 procent av butan och buten, ska tolkas så, att denna gasolblandning ska klassificeras enligt undernummer 2711 19 00 som ”Petroleumgaser och andra gasformiga kolväten, Förtätade till vätska, Andra” eller enligt undernummer 2711 12 97 som ”Petroleumgaser och andra gasformiga kolväten, Förtätade till vätska, Propan, Annan, Annan”.

Efter att ha hänvisat till sitt svar på den första frågan, enligt vilket det inte kan presumeras vilken gas som ger gasolblandningen dess huvudsakliga karaktär, konstaterar domstolen att eftersom det inte är möjligt att med ledning av regel 3 b i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN klassificera en gasblandning, som den

¹⁷ Se avdelning II.1.2, som har rubriken ”Regel 2 a och b – Principer tillämpliga på varor, beroende på hur bearbetad eller komplett varan är, och på material eller ämnen, beroende på deras användning”.

gasolblandning som beskrivits av den nationella domstolen, ska regel 3 c i dessa bestämmelser tillämpas. Enligt regel 3 c ska varan klassificeras enligt det HS-nummer som står sist av de HS-nummer som skäligen kan komma ifråga.

Domstolen slår följaktligen fast att en gasolblandning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, som till 0,32 procent består av metan, etan och eten, till 58,32 procent av propan och propen och till högst 39,99 procent av butan och buten, och för vilken det inte är möjligt att avgöra vilket av dessa ingående ämnen som ger gasolen dess huvudsakliga karaktär, ska omfattas av undernummer 2711 19 00.

Dom av den 8 september 2016, Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Klassificering av varor – Tolkning av ett undernummer i Kombinerade nomenklaturen – Direktiv 2008/118/EG – Import av punktskattepliktiga varor – Suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang – Följder av en tulldeklaration i vilken ett felaktigt undernummer i Kombinerade nomenklaturen anges – Oegentligheter under flyttning av punktskattepliktiga varor”

Schenker är ett bolag med säte i Ungern som tillhandahåller tullombuds- och logistiktjänster. År 2011 gav ett ungerskt bolag Schenker i uppdrag att på grund av utrymmesbrist ta laster med tobaksvaror ”i tillfällig förvaring”. Lasterna kom till Ungern inom ramen för extern transitering.

Efter att ha kontrollerat en last konstaterade förvaltningsmyndigheten i första instans, sedan varornas organoleptiska egenskaper hade undersökts, att det inte rörde sig om ”tobak, ostripad”, vilket angavs i dokumenten, utan om skuren tobak som inte ska klassificeras enligt undernummer 2401 10 35 i KN.

Efter att ha testat den undersökta varan drog det statliga tull- och skatteverkets provningsinstitut slutsatsen att varuprovet i fråga utgjordes av ”rökfärdig tobak”. Därefter bedömde förvaltningsmyndigheten i första instans att den berörda varan var en punktskattepliktig vara och påförde därför genom beslut av den 21 juni 2011 Schenker ett skattetillägg för punktskatten.

Efter att Schenker överklagat detta beslut fastställde tullmyndigheten beslutet från förvaltningsmyndigheten i första instans. Schenker överklagade det sistnämnda beslutet vid den hänskjutande domstolen och anförde att beslutet var rättsstridigt av flera olika skäl.

Mot denna bakgrund beslutade den hänskjutande domstolen att ställa frågor till EU-domstolen för att få klarhet i hur numren 2401 och 2403 i KN¹⁸ ska tolkas när det gäller tullklassificering av en vara som har sådana kännetecken som de som är aktuella i det nationella målet.

---

¹⁸ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 861/2010.

Domstolen konstaterar att av beslutet om hänskjutande framgår att den vara som är aktuell i det nationella målet utgörs av beståndsdelar som kan kvalificeras som "tobaksavfall", men att varan samtidigt utgör "rökfärdig tobak". För att kunna klassificera denna vara är det således nödvändigt att i enlighet med vad som föreskrivs i regel 3 b i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN fastställa vilken av dess beståndsdelar som ger varan dess huvudsakliga karaktär, vilket kan ske genom en bedömning av huruvida varan behåller sina karaktäristiska egenskaper om en eller flera av dess beståndsdelar avlägsnas.

Såsom anges i punkt VIII i den förklarande anmärkningen till HS beträffande regel 3 b i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN, kan likaså den faktor som bestämmer den huvudsakliga karaktären, alltefter varuslaget, framgå av exempelvis materialets eller beståndsdelens beskaffenhet, volym, kvantitet, vikt eller värde eller av betydelsen av ett material som ingår i en vara i förhållande till varans användning.

Eftersom förekomsten av tobaksavfall inte utgör hinder för att varan vid en samlad bedömning utgör rökfärdig tobak, kan denna vara inte omfattas av nr 2401 i KN. Närmare bestämt är det avgörande kriteriet för att klassificera en vara enligt nr 2403 i KN snarare än enligt nr 2401 i KN huruvida bladen har varit föremål för en bearbetning i sådan grad att det är fråga om en bearbetad tobak som kan konsumeras utan ytterligare industriell beredning.

Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att i den mån den vara som avses i det nationella målet består av rökfärdig tobak, som dessutom är i lösvikt, agglomererad och packad i kartonger som är klädda med plast invändigt, med en nettovikt per kartong på 30 kg, omfattas varan av undernummer 2403 10 90 i KN.

Den hänskjutande domstolen vill vidare även få klarhet i huruvida begreppet "suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang" i artikel 4.6 i direktiv 2008/118, ska tolkas på så sätt att det är tillåtet att besluta att en viss vara inte omfattas av ett suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang när rätt kapitel i Gemensamma tulltaxan, men fel tulltaxenummer, har angetts i varans följedokument samt huruvida artiklarna 2 b och 4.8 i direktiv 2008/118 ska tolkas på så sätt att det i ett sådant fall ska anses ha skett en införsel av nämnda vara.

Domstolen finner att om det uppvisande av varor för tullen som föreskrivs i artikel 40 i tullkodexen åtföljs av ett ingivande av en summarisk deklaration för tillfällig lagring eller en tulldeklaration som innehåller de uppgifter som krävs för varornas identifiering vad gäller dess varuslag, kvantitet och förpackning, och det endast var undernumret som var felaktigt, kan nämnda varor inte anses ha införts olagligt till unionens tullområde i den mening som avses i artikel 202 i tullkodexen.

Vad emellertid gäller en eventuell uppkomst av en tullskuld, med beaktande av att deklarantens skyldighet att lämna korrekta uppgifter även omfattar bestämningen av vilket undernummer som är korrekt vid varans tullklassificering, är det inte uteslutet att en tullskuld kan uppkomma på grundval av artikel 204 i tullkodexen. Artikel 859 i

tillämpningsförfordning nr 2454/93 gör det dock möjligt att anse att bristande uppfyllelse av någon av de förpliktelser som är förenade med att ett transiteringsförfarande används inte har någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av detta förfarande. Detta gäller under förutsättning att de tre villkor som anges i artikel 859.2 är uppfyllda och att de tre villkor som anges i artikel 859 första stycket är uppfyllda. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att avgöra om samtliga dessa villkor är uppfyllda.

Av detta följer att begreppet "suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang" i artikel 4.6 i direktiv 2008/118, ska tolkas på så sätt att det inte är tillåtet att besluta att en viss vara inte omfattas av ett suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang när rätt kapitel i Gemensamma tulltaxan men fel tulltaxenummer har angetts i varans följedokument. I ett sådant fall ska artiklarna 2 b och 4.8 i direktiv 2008/118 tolkas på så sätt att det inte ska anses ha skett en införsel av nämnda vara, och att denna vara inte är punktskattepliktig.

Den hänskjutande domstolen vill slutligen få klarhet i huruvida, i en sådan situation som den i det nationella målet begreppet "oegentlighet" i den mening som avses i artikel 38 i direktiv 2008/118 ska tolkas på så sätt att det omfattar en vara som hänförs till ett "suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang" i den mening som avses i artikel 4.6 i direktivet, när det i dess följedokument anges en felaktig tullklassificering.

Domstolen påpekar härvid att villkoren i artikel 38.4 i direktiv 2008/118 jämförda med artikel 33.1 i direktivet är inte uppfyllda i en situation i vilken varorna dels inte har frisläppts för konsumtion i en medlemsstat, eftersom de hänförs till ett "suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang" i den mening som avses i artikel 4.6 i direktiv 2008/118, dels inte har innehafts för kommersiella syften i en annan medlemsstat för att levereras eller användas där, utan ska återexporteras till ett tredjeland.

Begreppet "oegentlighet" omfattar följaktligen inte en vara som hänförs till ett suspensivt tullförfarande eller suspensivt tullarrangemang och som åtföljs av ett dokument där en felaktig tullklassificering anges.

1.4. Reglerna 4–6 – Standardregel, särskild regel som är tillämplig på vissa behållare, regel avseende jämförelse mellan undernummer

I regel 4 anges att "[v]aror som inte kan klassificeras med ledning av ovanstående, ska klassificeras enligt det HS-nummer som är tillämpligt för närmast liknande vara". I regel 5 anges att "[f]örutom ovanstående bestämmelser ska följande regler gälla för nedanstående varor: a) Fodral, etuier och väskor till kameror, musikinstrument, vapen, ritbestick eller smycken samt liknande förvaringsartiklar som dels är speciellt utformade eller inredda för att innehålla ett visst föremål eller en viss sats av föremål, dels är lämpliga att användas under lång tid och dels föreligger tillsammans med de föremål för

vilka de är avsedda, ska klassificeras tillsammans med dessa föremål, under förutsättning att de är av sådana slag som i normala fall försäljs tillsammans med dessa. Denna regel ska dock inte tillämpas för förvaringsartiklar som ger det hela dess huvudsakliga karaktär. b) Om inte annat följer av regel 5 a ska förpackningsmaterial och förpackningar i vilka varor är förpackade klassificeras tillsammans med varorna om de är av sådan typ som normalt används för varan i fråga. Denna regel behöver dock inte tillämpas när det tydligt framgår att förpackningsmaterialet eller förpackningen lämpar sig för upprepad användning." I regel 6 anges att "[k]lassificeringen av varor enligt de olika undernumren till ett HS-nummer ska bestämmas med ledning av undernumrens lydelse, av anmärkningarna till dessa undernummer och av ovanstående regler i tillämpliga delar, varvid gäller att endast varubeskrivningar på samma siffernivå ska jämföras med varandra. Vid tillämpningen av denna regel ska anmärkningarna till den berörda avdelningen och det berörda kapitlet också beaktas, om inte omständigheterna kräver annat."

Dom av den 13 juli 2006, Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

"Tullklassificering – Sterila flingor av polydimetylsiloxan – Silikonelastomer – Begreppet obearbetad form – Medikament – Förpackning – Begreppet artikel avsedd att implanteras i kroppen"

Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida silikon i form av elastomerflingor, som utvecklats och är avsett att implanteras och kvarbli i människokroppen för behandling av inkontinensbesvär kan klassificeras enligt nr 9021 i KN.¹⁹ Om denna fråga besvaras jakande vill den hänskjutande domstolen få klarhet i till vilket undernummer produkten ska hänföras.

För att svara på denna fråga prövar domstolen numren 3910, 3926, 3004 och 9021 i KN. Den klargör härvid att den berörda produkten (det vill säga polydimetylsiloxan) kan klassificeras antingen mot bakgrund av sina materiella egenskaper eller mot bakgrund av sitt ändamål.

Den klargör för det första att såsom silikon i form av elastomerflingor föreligger polydimetylsiloxan i den form som avses i anmärkningarna nr 3 och nr 6 b till kapitel 39 i KN. Silikon i sådan form kan emellertid inte klassificeras enligt nr 3910 såsom obearbetad form. Detta begrepp avser endast silikoner som är avsedda för vidare bearbetning. Obearbetade former är former som särskilt lämpar sig för vidare bearbetning och som är avsedda för detta. Den produkt som avses i det nationella målet är särskilt utvecklad och enbart avsedd att implanteras i kroppen för behandling av en defekt ringmuskel. Härav följer att polydimetylsiloxan är en slutprodukt, vilken som sådan inte kan klassificeras enligt nr 3910 i KN.

¹⁹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt genomförandeförordning nr 2388/2000.

För det andra uppvisar polydimetylsiloxan, enligt domstolen, terapeutiska egenskaper. Denna produkt kan dock inte klassificeras som ett medikament enligt nr 3004 i KN. Det är nämligen först efter importen som produkten förpackas i dosenheter i sprutor för engångsbruk. Därav följer att polydimetylsiloxan, såsom produkten ser ut när produkten tullbehandlas, inte motsvarar definitionen i nr 3004 i KN.

Eftersom denna produkt inte kan klassificeras enligt de ovan angivna tulltaxenumren slår domstolen för det tredje fast att produkten kan klassificeras enligt nr 9021 i KN. Polydimetylsiloxanets objektiva kännetecken och egenskaper är att det är fråga om en slutprodukt som är särskilt utvecklad och endast avsedd att implanteras i kroppen. Genom att produkten kvarblir i den defekta muskeln stimulerar polydimetylsiloxan tillväxten av bindväv, vilken kompenserar för defekten i ringmuskeln. Härav följer att produkten ska betraktas som en artikel som är avsedd att implanteras i kroppen, i den mening som avses i nr 9021 i KN.

Vad slutligen avser frågan till vilket undernummer till nr 9021 i KN som polydimetylsiloxan ska hänföras för klassificering, påpekar domstolen att det framgår av den allmänna bestämmelsen för tolkning av KN nr 6 att klassificeringen av varor enligt de olika undernumren till ett tulltaxenummer ska göras enligt undernumrens lydelse och anmärkningarna till dessa undernummer. Eftersom den produkt som avses i det nationella målet är en artikel som är avsedd att implanteras i kroppen och inte motsvarar något annat undernummer till nr 9021 i KN ska den följaktligen klassificeras enligt undernummer 9021 90 90 i KN, "Andra".

Av detta följer att en produkt såsom polydimetylsiloxan, som består av sterila flingor, särskilt utvecklad och enbart avsedd att implanteras i kroppen för behandling av en sjukdom eller åkomma och som, då den passerar tullen är förpackad i påsar om 1 kg, ska betraktas som en artikel som är avsedd att implanteras i kroppen, vilken ska klassificeras enligt nr 9021 i KN. En sådan produkt, som inte syftar till att ersätta ett organ utan till att stimulera tillväxten av bindväv i en defekt muskel, ska klassificeras enligt undernummer 9021 90 90 i KN.

Dom av den 13 september 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

"Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Klassificering av varor – Kamera med flyktigt minne vilket innebär att inspelade bilder försvinner när kameran stängs av eller när nya bilder tas – Kombinerade nomenklaturen – Undernummer 8525 80 19 och 8525 80 30 – Förklarande anmärkningar – Tolkning – Genomförandeförordning (EU) nr 113/2014 – Tolkning – Giltighet"

I maj 2009 inkom Vision Research med en ansökan till tullmyndigheten om ett bindande klassificeringsbesked för kameran "Phantom V7.3". I ansökan angavs att denna kamera skulle klassificeras enligt undernummer 8525 80 30 i KN,²⁰ såsom en digital kamera.

Genom det bindande klassificeringsbeskedet klassificerade tullmyndigheten emellertid den aktuella kameran enligt undernummer 8525 80 19 i KN, såsom "annan televisionskamera". Tullmyndigheten grundade beslutet på de allmänna bestämmelserna 1 och 6 för tolkning av KN, på genomförandeförordning nr 113/2014, vilken ansågs tillämplig genom analogi för denna kamera, liksom på lydelsen av nr 8525, 8525 80 och 8525 80 19 i KN. Den omständigheten att det fanns möjlighet att ansluta ett externt minne till kameran bedömdes av Tullmyndigheten sakna betydelse som klassificeringskriterium, eftersom ansökan om bindande klassificeringsbesked avsåg en kamera som saknade ett sådant minne.

Vision Research begärde omprövning hos tullmyndigheten som fann att det inte fanns skäl att ändra klassificeringsbeskedet. Vision Research väckte därefter talan mot tullmyndighetens beslut vid den hänskjutande domstolen med yrkande om att kameran skulle klassificeras enligt undernummer 8525 80 30 i KN.

Mot denna bakgrund beslutade den hänskjutande domstolen att ställa en fråga till EU-domstolen för att få klarhet i huruvida undernummer 8525 80 30 i KN ska tolkas så att det omfattar en sådan kamera, som det är fråga om i det nationella målet, vilken kan ta ett stort antal fotografiska bilder per sekund och bevara dem i sitt flyktiga internminne, varifrån de försvinner när kameran stängs av samt, om så är fallet, om genomförandeförordning nr 113/2014 är giltig i den mån den är analogt tillämplig beträffande en sådan kamera.

Domstolen preciserar att för att svara på denna fråga måste den först göra en tolkning av relevanta nummer och undernummer enligt KN, för att bestämma klassificeringen av kameran i fråga i KN.

Inom ramen för denna tolkning preciserar domstolen bland annat att det avgörande kriterium som skiljer de digitala kamerorna enligt undernummer 8525 80 30 i KN från televisionskamerorna enligt undernummer 8525 80 19 i KN består i den förstnämnda kamerans möjlighet att spela in stillbilder i ett minne eller på en intern minnesenhet.

I detta sammanhang slår domstolen fast att den kamera som avses i det nationella målet ska klassificeras enligt undernummer 8525 80 30 i KN.

---

²⁰ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt genomförandeförordning nr 1001/2013.

2. Klassificeringskriterier

2.1. Produktens objektiva egenskaper och kännetecken

Dom av den 8 november 1990 (plenum), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

”Tolkningsfrågor – Domstolens behörighet – Hänvisning i nationell lagstiftning till bestämmelser i gemenskapsrätten – Gemensamma tulltaxan – Nummer 83.06, 97.01 och 97.03 – Klassificering av ett konstverk”

I det här målet har domstolen anmodats att klargöra huruvida ett konstverk som består av en stålplatta som genom bränning påförts en emaljglasyr i olika färger, utgör en ”målning utförd helt för hand” eller en ”liknande prydnadstavla” i den mening som avses i nr 97.01 i Gemensamma tulltaxan²¹ eller också en ”Originalskulptur” i den mening som avses i nr 97.03 i Gemensamma tulltaxan, eller om detta verk i stället ska klassificeras efter materialets beskaffenhet under beteckningen ”andra artiklar för utsmyckning, av oädla metaller”.

Denna fråga har uppkommit i en tvist som avser tillämpningen av tysk omsättningsskattelagstiftning på importen av ett konstverk från Nederländerna till Tyskland. Innan klaganden importerade detta konstverk hade hon begärt att de tyska tullmyndigheterna skulle utfärda ett officiellt klassificeringsuttalande beträffande hur tysk omsättningsskattelagstiftning skulle tillämpas på importen. I tysk rätt hänvisades för beviljande av undantag eller nedsättning på detta område till nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan. I denna föreskrevs om tillämpning av en lägre skattesats för konstverk som omfattades av nr 97.01 och nr 97.03 i gemensamma tulltaxan.

Innan domstolen prövar den hänskjutande domstolens frågor om tolkningen av de aktuella bestämmelserna i Gemensamma tulltaxan påpekar den att denna tolkning inte är avsedd att göra det möjligt för den nationella domstolen att avgöra hur Gemensamma tulltaxan ska tillämpas, men att avgöra hur den tyska omsättningsskattelagstiftning i vilken det hänvisas till Gemensamma tulltaxan ska tillämpas. Under dessa omständigheter uppkommer först frågan huruvida det förfarande som föreskrivs i artikel 177 i EEG-fördraget är tillämpligt och följaktligen huruvida EU-domstolen är behörig att meddela förhandsavgörande.

Domstolen klargör härvid att inom ramen för den behörighetsfördelning mellan de nationella domstolarna och EU-domstolen som föreskrivs i artikel 177 i fördraget meddelar domstolen sina förhandsavgöranden utan att i princip behöva ta ställning till de omständigheter som har föranlett de nationella domstolarna att ställa frågor och under vilka de avser att tillämpa den unionsrättsliga bestämmelse som de har begärt att domstolen ska tolka.

---

²¹ Gemensamma tulltaxan i bilaga I till förordning nr 2658/87.

Det förhåller sig annorlunda endast om förfarandet i artikel 177 har missbrukats och i själva verket används för att få domstolen att meddela ett förhandsavgörande utan att det föreligger en verklig tvist, eller om det är uppenbart att den unionsrättsliga bestämmelse som tolkningsfrågan avser inte kan vara tillämplig.

Så är inte fallet när domstolen har anmodas att tolka en unionsrättslig bestämmelse som den nationella domstolen måste tillämpa oberoende av bestämmelsens tillämpningsområde enligt unionsrätten, eftersom den nationella lagstiftningen innehåller en hänvisning till den.

Mot denna bakgrund drar domstolen slutsatsen att den är behörig att besvara de frågor som har ställts om tolkningen av Gemensamma tulltaxan.

I syfte att svara på frågorna påpekar domstolen inledningsvis att det aktuella föremålet inte kan betraktas som ett föremål avsett som dekoration, vilket enligt de förklarande anmärkningarna utgör den huvudsakliga karaktären hos varor som klassificeras som "andra artiklar för utsmyckning, av oädla metaller" enligt nr 83.06 i Gemensamma tulltaxan.

Domstolen betonar att denna tolkning även är förenlig med anmärkning 4, som föregår kapitel 97 i Gemensamma tulltaxan, enligt vilken ett föremål vid tveksamhet om dess klassificering om möjligt ska klassificeras enligt något av de nummer som ingår i kapitlet avseende konstverk, föremål för samlingar samt antikviteter.

Enligt domstolen gäller detta särskilt eftersom kriteriet för avgränsning mellan nr 97, "målningar, teckningar och pasteller utförda helt för hand, collage och liknande prydnadstavlor", och nr 97.03, "originalskulpturer, oavsett materialet", i Gemensamma tulltaxan enligt dess praxis utgörs av den omständigheten att för skulpturer består den huvudsakliga konstnärliga karaktären i verkets tredimensionella form medan den för målningar, collage och liknande prydnadstavlor består i kompositionen av verkets yta. Ett konstverk som utgörs av en stålplatta utan eget konstnärligt värde, som genom bränning påförts en emaljglasyr i olika färger, vilken har applicerats för hand av konstnären, ska betraktas som en "målning utförd helt för hand" i den mening som avses i nr 97.01.

Mot bakgrund av dessa kriterier drar domstolen slutsatsen att ett sådant konstverk som det som avses i det nationella målet ska klassificeras enligt nr 97.01 i Gemensamma tulltaxan.

Dom av den 19 februari 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

"Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Tullklassificering – Monitorer med flytande kristaller (LCD) utrustade med SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- och kompositvideoanslutning – Nummer 8471 – Nummer 8528 – Förordning (EG) nr 754/2004"

Kamino anmälde 2004 för fri omsättning ett parti färgmonitorer av typen liquid crystal display (LCD), vilka klassificerades enligt undernummer 8528 21 90. Monitorerna hade gränssnitt för D-Sub, DVI-D, USB, S-video och kompositvideo. Genom monitorerna kunde därför både bilder från maskiner för automatisk databehandling och bilder från andra apparater återges.

Kamino begärde omprövning av en betalningsanmodan, eftersom företaget ansåg att monitorerna skulle klassificeras enligt nr 8471 60 90. Klagomålet avsågs emellertid genom beslut av tullmyndigheten.

Inom ramen för ett överklagande av detta beslut bedömde appellationsdomstolen, efter att ha undersökt de omtvistade monitorernas särdrag och egenskaper, att dessa monitorer uppfyller de villkor som anges i anmärkning 5 B till kapitel 84 i KN. Staatssecretaris van Financiën överklagade domen till den hänskjutande domstolen, och gjorde gällande att appellationsdomstolen inte hade beaktat att det finns andra användningsmöjligheter för monitorerna än användning som enheter i maskiner för automatisk databehandling.

I detta sammanhang vill den hänskjutande domstolen att EU-domstolen ska klargöra huruvida monitorer som kan återge signaler från såväl maskiner för automatisk databehandling som från en andra källor, kan anses vara enheter "av sådant slag som ... huvudsakligen används i en maskin för automatisk databehandling", i den mening som avses i anmärkning 5 B till kapitel 84 i KN,²² och ska klassificeras enligt nr 8471 60 90 i KN.

Domstolen erinrar härvid för det första om att det framgår av anmärkning 5 E till kapitel 84 i KN att det endast är sådana apparater i vilka ingår en maskin för automatisk databehandling eller som arbetar i anslutning till en sådan maskin och som inte har en databehandlingsfunktion som kan utgöra apparater som utför en "specifik arbetsuppgift annan än databehandling". Dessa monitorer kan emellertid förutom att återge bilder från apparater som spelkonsoler eller video- och DVD-spelare, vilket inte utgör databehandling, även användas för att återge signaler från en maskin för automatisk databehandling.

Domstolen konstaterar för det andra, beträffande klassificeringen av de ifrågavarande monitorerna enligt undernummer 8471 60 90, att även om monitorerna inte är av sådant slag som endast används i maskiner för automatisk databehandling, eftersom de förutom att de kan anslutas till centralenheten och kan ta emot data i en form som kan användas av systemet även kan återge signaler från andra källor, skulle det vara likvärdigt med att bortse från rekvisitet "huvudsakligen" som anges i förklarande anmärkning 5 B a till kapitel 84 i KN, om denna anmärkning tolkades så att enbart möjligheten att monitorerna i fråga kan återge signaler från andra källor än maskiner för automatisk databehandling i sig utesluter att de kan klassificeras enligt nr 8471.

---

²² KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1789/2003.

Om de förklarande anmärkningarna till undernummer 8471 i HS tolkades så, att alla monitorer som kan återge signaler från såväl maskiner för automatisk databehandling som från andra källor ska uteslutas från klassificering enligt undernummer 8471 60 90, skulle dessa anmärkningar innebära att räckvidden för anmärkning 5 B a till kapitel 84 i KN ändrades och, i synnerhet, begränsades. Även om det fanns anledning att tolka de förklarande anmärkningarna till KN gällande undernummer 8471 60 90 och de förklarande anmärkningarna till nr 8471 i HS på ett sådant sätt skulle de följaktligen inte vara tillämpliga, eftersom denna tolkning inte står i överensstämmelse med anmärkning 5 B a till kapitel 84 i KN.

Av detta följer att monitorer med flytande kristaller (LCD) utrustade med SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- och kompositvideoanslutning, i egenskap av enheter av sådant slag som "huvudsakligen" används i en maskin för automatisk databehandling i den mening som avses i anmärkning 5 B a till kapitel 84 i KN, inte är uteslutna från en klassificering enligt undernummer 8471 60 90 enbart av den anledningen att de kan återge signaler från såväl maskiner för automatisk databehandling som från andra källor.

Den hänskjutande domstolen har dessutom begärt att EU-domstolen ska precisera vilka som är de avgörande kriterierna vid bedömningen av huruvida de ifrågakvarande monitorerna är enheter av sådant slag som huvudsakligen används i maskiner för automatisk databehandling.

För att avgöra huruvida monitorer med flytande kristaller (LCD) utrustade med SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- och kompositvideoanslutning utgör enheter av det slag som huvudsakligen används i en maskin för automatisk databehandling är de nationella myndigheterna, däribland domstolarna, skyldiga att beakta de anvisningar som förekommer i de förklarande anmärkningarna till nr 8471 i HS, särskilt de punkter som rör bildskärmar till maskiner för automatisk databehandling.

Domstolen konstaterar härvid att antalet och det slags uttag som monitorerna i fråga är utrustade med i sig inte kan utgöra ett avgörande kriterium vid bedömningen av deras tullklassificering. Vid denna bedömning ska det även, i förhållande till andra kriterier samt med hänsyn till monitorernas objektiva kännetecken och egenskaper, göras en bedömning av såväl till vilken grad dessa kan utföra olikartade arbetsuppgifter som vilken prestationsnivå de uppnår vid utförandet av uppgifterna, med beaktande av de förklarande anmärkningarna till nr 8471 i HS.

Eftersom sådana monitorer inte kan uteslutas från begreppet enhet till en maskin för automatisk databehandling i den mening som avses i anmärkning 5 B a och 5 C till kapitel 84 i KN finns följaktligen anledning att slå fast vilka kriterier som avgör huruvida monitorerna tillhör det slag som huvudsakligen används i en maskin för automatisk databehandling eller om deras tekniska egenskaper och kännetecken gör att de ska klassificeras som tv-skärmar och videomonitorer.

Domstolen slår följaktligen fast att för att avgöra huruvida sådana monitorer som de i fråga i målet vid den nationella domstolen utgör enheter av det slag som huvudsakligen

används i en maskin för automatisk databehandling är de nationella myndigheterna, däribland domstolarna, skyldiga att beakta de anvisningar som förekommer i de förklarande anmärkningarna till nr 8471 i HS.

Dom av den 7 maj 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

”Kombinerade nomenklaturen – Tulltaxenumren 2206 och 2208 – Jäst dryck som innehåller destillerad alkohol – Dryck som ursprungligen framställdes av frukt eller en naturprodukt – Tillsats av ämnen – Följder – Ursprungsdrycken har förlorat sin smak, doft och utseende”

Den hänskjutande domstolen har begärt att domstolen ska klargöra huruvida drycker som tillverkats av alkohol erhållen genom jäsning, som ursprungligen motsvarade definitionen i nr 2206 i KN²³ och till vilka det tillförts en viss del destillerad alkohol, vatten, sockersirap, aromer, färgtillsatser och för vissa av dem även en gräddbas, vilket medfört att de inte längre smakar, doftar och/eller ser ut som en dryck tillverkad av en viss frukt eller en viss naturprodukt, ska klassificeras enligt nr 2206 i KN i egenskap av jästa drycker eller enligt nr 2208 i KN i egenskap av odenaturerad alkohol.

Domstolen preciserar härvid att enligt den förklarande anmärkningen till HS som avser nr 2206 i KN kan drycker fortfarande hänföras till detta nummer när de gjorts starkare genom tillsats av alkohol, förutsatt att de behåller sin karaktär av varor enligt detta nummer, det vill säga jästa drycker. Med beaktande av att de drycker som är aktuella i det nationella målet inte längre smakar, doftar eller ser ut som en dryck tillverkad av en viss frukt eller en viss naturprodukt, det vill säga en jäst dryck kan dessa varor inte klassificeras enligt nr 2206 i KN.

Vad gäller klassificeringen av sådana varor erinrar domstolen vidare om att om ett visst material eller ämne anges i ett HS-nummer ska materialet eller ämnet enligt den allmänna regeln 2 b för tolkning av KN klassificeras enligt detta HS-nummer även i blandning eller förening med andra material eller ämnen. Så är fallet med de aktuella varorna, vilka innehåller alkohol erhållen genom jäsning och destillerad alkohol. Dessa ämnen omfattas av olika KN-nummer.

I den allmänna regeln 3 a anges att när två eller flera HS-nummer vid tillämpning av den allmänna regeln 2 b kan komma i fråga för en vara ska det HS-nummer som har den mest specificerade varubeskrivningen tillämpas framför ett HS-nummer som har en mera allmän varubeskrivning. När varor liksom de som är aktuella i det nationella målet består av olika material och inte något av de två nummer som nämnts ovan är mer specifikt än det andra, kan varan i målet vid den nationella domstolen endast klassificeras med hjälp av den allmänna regeln 3 b. För att kunna klassificera en vara enligt tulltaxan är det, enligt denna allmänna regel, nödvändigt att fastställa vilken av varans beståndsdelar som ger den dess huvudsakliga karaktär.

²³ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2587/91.

Domstolen förklarar att det följaktligen måste fastställas vilka av de beståndsdelar som ingår i varor av den typ som är i fråga i målet vid den nationella domstolen som ger dem deras huvudsakliga karaktär. För att fastställa varornas huvudsakliga karaktär kan flera kännetecken och egenskaper beaktas, framför allt, för det första deras objektiva kännetecken och egenskaper, bland annat halten av destillerad alkohol, och för det andra deras organiska karaktär och slutligen användningsområdet för produkten i egenskap av spritdryck.

På basen av dessa kriterier slår domstolen fast att den huvudsakliga karaktären hos drycker av den typ som är aktuella i målet vid den nationella domstolen i sin helhet motsvarar den huvudsakliga karaktär som gäller för en vara som omfattas av nr 2208 i KN.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att drycker av det slag som avses i förevarande fall ska inte klassificeras enligt nr 2206 i KN, utan enligt nr 2208 i KN.

Dom av den 28 oktober 2010, X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Torra grönsaker (hel vitlök), vars vätska inte helt har torkats ut”

I egenskap av tullombud ingav X femton deklARATIONER för övergång till fri omsättning avseende partier med hel vitlök från Kina. Vid tidpunkten för importen förvarades vitlöken i kylcontainers. I samtliga deklARATIONER hade vitlöken hänförs till undernummer 0712 90 90 i KN. Varorna beskrevs som torkad vitlök.

Efter det att varorna hade frigetts av tullmyndigheterna flyttades containern med vitlök till ett lagerföretags kylrum där den förvarades vid en temperatur av tre minusgrader. Eftersom tullmyndigheten ansåg att den importerade vitlöken borde ha klassificerats som kyld vitlök som är hänförlig till undernummer 0703 20 00 i KN, antog den de aktuella besluten om påförande av tull.

X begärde omprövning av dessa beslut. Myndigheten fann emellertid inte skäl att ändra beslutet. X ingav därefter ett överklagade, som ogillades. X överklagade detta avgörande, som fick till följd ett avgörande meddelades i vilket det fastställdes att tullmyndigheten inte hade visat att det fanns skäl att avvika från det angivna tulltaxenumret 0712 i KN.

Den hänskjutande domstolen, till vilken ett överklagande av sistnämnda avgörande har ingetts, har begärt att EU-domstolen ska precisera vilka kriterier som ska tillämpas vid bedömningen av om vitlök som har genomgått en torkningsprocess ska hänföras till undernummer 0703 20 00 i KN²⁴ eller undernummer 0712 90 90 i KN.

---

²⁴ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1810/2004.

Domstolen fastslår, med hänvisning till den förklarande anmärkningen till HS avseende nr 0712 att klassificering i nr 0712 endast är möjlig om grönsakerna har genomgått en intensiv torkningsprocess enligt en speciell metod varvid all eller nästan all vätska i grönsaken har avlägsnats. Efter denna process ska mängden vätska i grönsaken således vara obetydlig.

Domstolen konstaterar, analogt med domen av den 15 juni 1976, Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)), att för att hel vitlök ska kunna klassificeras i nr 0712 måste torkningsprocessen medföra att vitlöken i väsentliga avseenden förändras en gång för alla, med resultatet att det inte längre rör sig om vitlök i naturligt skick.

Avlägsnandet av vätskan måste således i väsentliga avseenden ändra produktens objektiva och utmärkande egenskaper på ett sätt som medför att produkten ska hänföras till ett annat tulltaxenummer än nr 0703, som omfattar färska och kylda grönsaker.

Den omständigheten att delvis torkad vitlök importeras i kylt tillstånd talar dessutom för att all eller nästan all vätska i vitlöken inte har avlägsnats genom torkningen.

Dehydratisering utgör nämligen en konserveringsmetod som gör att dehydratiserade produkter inte behöver förvaras vid en temperatur som understiger noll grader.

Det är riktigt att en lång hållbarhetstid kan utgöra ett kompletterande indicium på i vilken omfattning som vitlök har torkats vid klassificeringen av vitlök i nr 0712 såsom torkad grönsak, till skillnad från färsk eller kyld vitlök. Domstolen konstaterar emellertid att KN-numren 0703 och 0712 inte innehåller någon hänvisning till konservering såsom ett kriterium vid klassificering, av vilket domstolen drar slutsatsen att hållbarhetstiden i sig inte påverkar klassificeringen i KN av denna produkt.

Av detta följer att vitlök som har genomgått en intensiv torkningsprocess enligt en speciell metod varvid all eller nästan all vätska i vitlöken har avlägsnats, omfattas av nr 0712 90 90 i KN, medan vitlök som delvis har torkats och som har behållit de egenskaper som är utmärkande för färsk vitlök omfattas av nr 0703 20 00 i KN.

Dom av den 26 april 2017, Stryker EMEASupply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Klassificering av varor – Implantatskruvar som är avsedda för att anbringas i människokroppen för behandling av frakturer eller för att fästa proteser – Kombinerade nomenklaturen – Nr 9021 – Genomförandeförordning (EU) nr 1212/2014 – Giltighet”

De nederländska tullmyndigheterna meddelade Stryker tre bindande klassificeringsbesked avseende tre modeller av implantatskruvar avsedda att anbringas inne i människokroppen för att behandla frakturer och fästa proteser. Dessa skruvar hade såväl gemensamma kännetecken som särskilda kännetecken. Mot bakgrund av dessa kännetecken och på grundval av de bindande klassificeringsbesked som

meddelats av tullmyndigheterna klassificerade dessa de nämnda tre typerna av skruvar för medicinska implantat enligt nr 9021 90 90 i KN.²⁵

Efter att genomförandeförordning nr 1212/2014 hade offentliggjorts återkallade de nämnda myndigheterna dessa klassificeringsbesked. Denna återkallelse motiverades av att "en skruv som är avsedd att användas för kirurgiska ändamål ska [enligt denna förordning] klassificeras, med anledning av sina objektiva egenskaper och kännetecken, som en del med allmän användning".

Stryker begärde omprövning av detta återkallelsebeslut hos tullmyndigheterna, vilka dock inte fann skäl att ändra beslutet. Stryker överklagade då beslutet till den hänskjutande domstolen.

Stryker gjorde i huvudsak gällande att det med beaktande av implantatskruvarnas objektiva kännetecken och egenskaper, däribland deras naturliga användningsområde, inte rör sig om "vanliga" skruvar i den mening som avses i nr 7318 i KN. Enligt Stryker är genomförandeförordning nr 1212/2014 dessutom inte giltig, eftersom den klassificering som görs i denna enbart grundar sig på de berörda implantatskruvarnas yttre kännetecken, utan att man därvid har beaktat skruvarnas naturliga användningsområde, vilket strider mot domstolens praxis.

Den hänskjutande domstolen anser att de aktuella implantatskruvarna förefaller kunna klassificeras enligt nr 9021 i KN med hänsyn till deras objektiva kännetecken och egenskaper, inklusive deras naturliga användningsområde. Den vill att EU-domstolen ska klargöra huruvida sådana skruvar för medicinska implantat som dem som är aktuella i det nationella målet, vilka uteslutande är avsedda att anbringas inne i människokroppen för att behandla frakturer och fästa proteser, omfattas av nr 9021 i KN.

På basen av en analys av lydelsen i den förklarande anmärkningen till HS avseende kapitel 90 och nr 9021 samt den förklarande anmärkningen till undernummer 9021 39 90 i KN förklarar domstolen, för det första, att nr 9021 i KN omfattar produkter som kännetecknas av ett noggrant utförande och av att de tillverkats med stor precision, och som kan anbringas i kroppen för fixering av skadade kroppsdelar eller för spjalning av frakturer, vilket innebär att de skiljer sig från vanliga produkter.

Domstolen hänvisar för det andra till sin praxis av vilken det framgår att bland de kriterier som kan tillämpas för att särskilja enkla eller vanliga produkter från produkter som tjänar ett medicinskt ändamål ingår den aktuella produktens tillverkningsmetod och dess specifika ändamål.

Mot bakgrund av denna rättspraxis analyserar domstolen produktens tillverkningsmetod och ändamål och drar slutsatsen att sådana produkter som dem som

---

²⁵ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt genomförandeförordning nr 1101/2014.

är aktuella i det nationella målet med beaktande av deras tillverkningsmetod och specifika ändamål måste anses skilja sig från vanliga produkter genom sitt noggranna utförande och sin stora precision. Av de objektiva kännetecknen och egenskaperna hos sådana skruvar för medicinska implantat som dem som är aktuella i det nationella målet framgår att sådana produkter kan omfattas av nr 9021 i KN.

Domstolen slår följaktligen fast att sådana skruvar för medicinska implantat som dem som är aktuella i det nationella målet omfattas av nr 9021 i KN, då dessa produkter har sådana kännetecknen som gör att de skiljer sig från vanliga produkter genom sitt noggranna utförande och sin stora precision samt genom sin tillverkningsmetod och sitt specifika ändamål.

Dom av den 13 mars 2019, B. S. (Malt beer) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Punktskatter på alkohol och alkoholdrycker – Direktiv 92/83/EEG – Artikel 2 – Begreppet öl – Dryck som har framställts av vört som erhållits från en blandning som innehåller mer glukos än malt – Kombinerade nomenklaturen – Nummer 2203 (öl, tillverkat av malt) eller 2206 (andra jästa drycker)”

B.S. framställde en alkoholhaltig dryck som enligt honom var en blandning av öl och alkoholfria drycker. Den huvudsakliga ingrediensen vid framställningen av den vört som utgjorde den mellanliggande produkt som användes vid framställningen av denna dryck var glukossirap och inte malt.

B.S. skickade varje månad en punktskattedeklaration till det behöriga tullkontoret och kvalificerade i dessa den dryck som han framställde som en ”blandning av öl” som omfattas av nr 2203 i KN och alkoholfria drycker, och tillämpade punktskattesatsen för öl.

Chefen för tullkontoret underkände dessa deklARATIONER med motiveringen att den framställda drycken skulle klassificeras enligt nr 2206 i KN såsom dryck av andra jästa drycker än öl och alkoholfria drycker och skulle påföras en högre punktskattesats. Chefen för tullkontoret motiverade underkännandet med att den huvudsakliga ingrediens som användes vid framställningen av den mellanliggande produkten var glukossirap och inte malt, och att denna produkt därför inte kunde klassificeras enligt nr 2203 i KN, som avser ”öl, tillverkat av malt”.

Besluten av chefen för det behöriga tullkontoret bekräftades genom flera beslut av direktören för tullmyndigheten. Dessutom ogillades talan i de mål som B.S. väckt mot dessa beslut vid polska förvaltningsdomstolar. Inom ramen för det nationella målet dömdes B.S. för att ha vilselett de polska skattemyndigheterna avseende den dryck som han framställde, vilket ledde till en minskning av de punktskatter som han erlade. B.S. överklagade denna dom till den hänskjutande domstolen.

I detta sammanhang vill den hänskjutande domstolen att EU-domstolen ska klargöra huruvida artikel 2 i direktiv 92/83²⁶ ska tolkas så, att en mellanliggande produkt som ska blandas med alkoholfria drycker och som framställs av en vört som innehåller färre mätlade ingredienser än omätlade och i vilken glukossirap har tillsatts före jäsningsen, kan kvalificeras som en "öl, tillverkad av malt" enligt nr 2203 i KN.²⁷

Domstolen anser att slutprodukten i fråga är en blandning som inte kan klassificeras enligt nr 2203 i KN. Den konstaterar att nämnda produkt kan kvalificeras som "öl" och omfattas av artikel 2 endast om den alkoholhaltiga mellanprodukt som blandas med alkoholfria drycker, i syfte att erhålla slutprodukten, i sig kan kvalificeras som "öl, tillverkat av malt" i den mening som avses i nr 2203 i KN, då det förefaller vara ostridigt att den slutliga produkten har en alkoholhalt som överstiger 0,5 % vol.

När det gäller att avgöra huruvida en alkoholhaltig produkt som framställs genom jäsningsen av vört som består av bland annat glukossirap och en liten del av malt kan kvalificeras som "öl, tillverkat av malt" i den mening som avses i nr 2203 i KN, påpekar domstolen, för det första, att KN inte fastställer en lägsta procentuell andel av mätlade ingredienser i den vört som ska användas för framställning av öl. Nr 2203 i KN avser förvisso "öl, tillverkad av malt", vilket förutsätter att öl som omfattas av detta nummer, inte kan framställas utan att malt ingår i ölets sammansättning. Emellertid kan det inte endast utifrån ordalydelsen "öl, tillverkad av malt" utläsas att en minimiprocentsats av malt i vörten krävs.

Vad för det andra gäller den glukossirap som används vid framställningen av vörten påpekar domstolen att förekomsten av denna sirap inte är förbjuden enligt KN och att i den förklarande anmärkningen till HS beträffande nämnda tulltaxenummer anges vidare uttryckligen att det finns möjlighet att vid jäsningsen komplettera vörten med aromatiska ämnen.

Härav följer att en produkt som framställts med en liten tillsats av malt och en tillsats av glukos före alkoholjäsningsen, inte enbart av dessa skäl, inte omfattas av begreppet "öl, tillverkat av malt" enligt nr 2203 i KN. En sådan produkt kan omfattas av detta nummer om dess objektiva kännetecken och egenskaper motsvarar dem för öl. I detta avseende bör särskild hänsyn tas till de särskilda organoleptiska egenskaperna hos den berörda produkten.

I detta sammanhang finner domstolen att om de organoleptiska egenskaperna hos den mellanliggande alkoholhaltiga produkten inte motsvarar dem för öl, vilket bland annat är fallet om denna mellanliggande produkt inte visuellt har utseende av öl eller inte smakar som öl, kan denna produkt inte kvalificeras som "öl, tillverkad av malt" enligt nr 2203 i KN.

²⁶ Artikel 2 i direktiv 92/83 omfattar under beteckningen "öl", inte bara alla produkter som omfattas av nummer 2203 i KN, men även varje vara som innehåller en blandning av öl och alkoholfria drycker som omfattas av nummer 2206 i KN, under förutsättning att, i båda fallen, denna produkt har en alkoholhalt av lägst 0,5 % vol.

²⁷ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2587/91.

2.2. En varas avsedda användning

Dom av den 14 april 2011, *British Sky Broadcasting Group och Pace (C-288/09 och C-289/09, EU:C:2011:248)*

”Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Mottagare och dekodrar för digital-tv via satellit vilka har en kommunikationsfunktion – Gemenskapens tullkodex – Artikel 12.5 a i och 12.6 – Bindande klassificeringsbesked och deras giltighet i tiden”

Begärandena om förhandsavgörande avser bland annat tolkningen av undernumren 8521 90 00 och 8528 71 13 i KN.²⁸ Den hänskjutande domstolen har ställt sina första frågor för att få klarhet i huruvida KN ska tolkas på så sätt att set-topboxar med kommunikationsfunktion och hårddisk omfattas av undernummer 8528 71 13 i KN trots det som anges i de förklarande anmärkningar till KN som offentliggjordes den 7 maj 2008, av vilka det framgår att nämnda boxar omfattas av undernummer 8521 90 00.

Domstolen påpekar inledningsvis att i de förklarande anmärkningarna till KN anges de facto att set-topboxar som innehåller en anordning för inspelning eller återgivning (till exempel en hårddisk) inte omfattas av undernummer 8528 71 13 utan ska klassificeras enligt undernummer 8521 90 00. I de förklarande anmärkningar till HS som var i kraft vid tiden för de faktiska omständigheterna i de nationella målen angavs det emellertid att televisionsmottagare, även med inbyggd utrustning för inspelning, inte omfattas av nr 8521 utan av nr 8528.

I detta sammanhang förklarar domstolen att det framgår av definitionerna avseende undernumren 8521 90 00 och 8528 71 13 att varor som omfattas av dessa två undernummer både kan ta emot tv-signalerna och spela in dem. Skillnaden mellan de två undernumren ligger i frågan om vilken av funktionerna som ska anses utgöra huvudfunktion och vilken som ska anses underordnad. Undernummer 8521 90 00 avser apparater för inspelning som även fungerar som televisionsmottagare, medan undernummer 8528 71 13 avser televisionsmottagare som även har en inspelningsfunktion.

I anmärkning nr 3 till avdelning XVI i KN, i vilken de berörda undernumren ingår, preciseras det att ”maskinkombinationer som består av två eller flera maskiner som sammanfogats till en enhet samt andra maskiner som kan utföra två eller flera kompletterande eller alternativa arbetsuppgifter [ska] klassificeras som om de bestod enbart av den komponent eller utgjorde en sådan maskin som utför den huvudsakliga arbetsuppgiften”. Den set-top box som avses i det nationella målet har tveklöst både en inspelningsfunktion och en televisionsmottagarfunktion. Den utgör således en maskin

---

²⁸ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordningar nr 2587/91 respektive nr 1214/2007.

som kan utföra två eller flera kompletterande eller alternativa arbetsuppgifter, i den mening som avses i anmärkning nr 3 i avdelning XVI i KN.

Domstolen drar således slutsatsen att det ska utredas vilken av de två ovannämnda funktionerna, det vill säga inspelningsfunktionen eller televisionsmottagarfunktionen, som är huvudfunktion och vilken som är underordnad.

Domstolen erinrar härvid om att en varas avsedda användning kan utgöra ett objektiva kriterium för klassificering, under förutsättning att den följer naturligt av varan och detta kan konstateras på grundval av varans objektiva kännetecken och egenskaper. Härvid är det särskilt nödvändigt att beakta konsumentens uppfattning i frågan om vilken funktion som utgör huvudfunktion respektive underordnad funktion.

Mot bakgrund av dessa överväganden drar domstolen slutsatsen att det avsedda ändamålet med set-top boxen i fråga först och främst är att ta emot tv-signaler och att denna funktion är oupplösligen förenad med apparaten. Televisionsmottagning utgör alltså huvudfunktionen, medan inspelningsfunktionen bara är sekundär.

Set-top boxar av det slag som avses i det nationella målet omfattas följaktligen av undernummer 8528 71 13 trots det som anges i de förklarande anmärkningarna till KN.

Härav följer att de förklarande anmärkningarna till KN på denna punkt inte överensstämmer med KN. De ska således lämnas utan avseende.

Dom av den 22 november 2012, Digitalnet m.fl. (C-320/11, C-330/11, C-382/11 och C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Apparater som kan ta emot tv-signaler och som har inbyggt modem för internetuppkoppling och kan säkerställa ett interaktivt informationsutbyte”

Tre bolag som har som huvudsaklig verksamhet att tillhandahålla tillgång till digital-tv och internet importerade identiska set-top boxar med kommunikationsfunktion (nedan kallad set-top boxarna) till Bulgarien under flera olika kommersiella beteckningar. Set-top boxarna tulldeklarerades med undernummer 8528 71 13 i KN, det vill säga befriade från tull.

Tullmyndigheterna gjorde en kontroll och bedömde att set-top-boxarna inte var utrustade med inbyggda modem och därför borde klassificeras enligt undernummer 8528 71 19 i KN. De fattade följaktligen de administrativa beslut som krävdes för att ålägga de tre bolagen att betala tull.

Vid den hänskjutande domstolen bestred de berörda bolagen giltigheten av de administrativa besluten i fyra olika mål, varav två rörde samma bolag.

Den hänskjutande domstolen vill därför att EU-domstolen ska klargöra vilka varor som kan klassificeras enligt undernummer 8528 71 13 i KN²⁹ och vad som omfattas av begreppen modem och internetuppkoppling i den mening som avses i detta undernummer och de förklarande anmärkningarna av den 7 maj 2008. Den vill även få klarhet i huruvida det är relevant vilket slags modem som används för tullklassificeringen eller om det räcker att modemmet möjliggör uppkoppling till internet.

Domstolen erinrar inledningsvis om att för att klassificeras enligt undernummer 8528 71 13 i KN ska en apparat dels kunna ta emot tv-signaler, dels inrymma ett modem för internetuppkoppling som säkerställer ett interaktivt informationsutbyte. En apparat som saknar antingen det ena eller det andra av dessa kännetecken ska följaktligen klassificeras enligt undernummer 8528 71 19 i enlighet med den allmänna regeln 3 c för tolkning av KN.

En varas avsedda användning kan utgöra ett objektiva kriterium för klassificering, under förutsättning att den följer naturligt av varan och detta kan konstateras på grundval av varans objektiva kännetecken och egenskaper.

Eftersom varken begreppet "modem" eller begreppet "internetuppkoppling" definieras i KN, analyserar domstolen de förklarande anmärkningarna av den 7 maj 2008, som var i kraft vid tidpunkten för den aktuella importen, vilka innehåller vissa preciseringar vad gäller de slags apparater som kan betraktas som modem i den mening som avses i undernummer 8528 71 13 och vad gäller de kännetecken som apparaterna ska uppvisa för att anses möjliggöra uppkoppling till internet och säkerställa ett interaktivt informationsutbyte.

Domstolen hänvisar till definitionen av "modem" i den mening som avses i undernummer 8528 71 13, vilken anges i nämnda förklarande anmärkning, i förhållande till begreppets normala betydelse i vanligt språkbruk, och definitionen i rapporten från WTO:s särskilda arbetsgrupp, och konstaterar att genom att av tekniska hänsyn utesluta anordningar som fyller en liknande funktion som ett modem från begreppet "modem", trots att enbart förmågan att möjliggöra uppkoppling till internet är relevant för klassificeringen, har de förklarande anmärkningarna av den 7 maj 2008 avseende undernummer 8528 71 13 gett det begreppet en mer restriktiv innebörd. Dessa anmärkningar strider därmed mot KN i det avseendet och ska lämnas utan avseende.

Mot denna bakgrund drar domstolen slutsatsen att ett "modem för uppkoppling till Internet" i den mening som avses i undernummer 8528 71 13 i KN är en anordning som ger möjlighet till internetuppkoppling och kan säkerställa interaktivitet eller ett dubbelriktat informationsutbyte. Det är enbart möjligheten till internetuppkoppling, inte den teknik som används för det ändamålet, som är relevant för klassificeringen. För att klassificeras enligt undernummer 8528 71 13 i KN ska anordningen dessutom själv ge

²⁹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1214/2007, nr 1031/2008 respektive nr 948/2009.

möjlighet till internetuppkoppling genom det modem som ingår i den, utan att det krävs någon annan apparat eller mekanism.

Den hänskjutande domstolen vill också få klarlagt vilken av de båda funktioner som nämnda apparater fyller, det vill säga möjligheten att ta emot tv-signaler eller förekomsten av ett modem som möjliggör internetuppkoppling, som kan ses som huvudfunktion.

Domstolen konstaterar att för att avgöra huruvida en apparat kan klassificeras enligt undernummer 8528 71 13, finns det ingen anledning att pröva om funktionen som tv-mottagare är huvudfunktionen och internetuppkopplingen en sidofunktion eller vice versa, eftersom apparaten måste ha båda dessa funktioner samtidigt. Om en av dem saknas, hör apparaten inte till undernummer 8528 71 31 utan, enligt den allmänna regeln 3 c för tolkning av KN, till undernummer 8528 71 19 i KN.

Den hänskjutande domstolen har dessutom frågat huruvida artikel 78.2 i tullkodexen ska tolkas så, att tullmyndigheterna får göra en efterhandskontroll av varorna, och som en följd av denna ändra tullklassificeringen, enbart på grundval av den skriftliga bevisningen, utan att behöva undersöka varorna fysiskt.

Eftersom det följer av denna artikel att en efterhandskontroll av deklarationerna kan göras utan att tullmyndigheterna behöver undersöka varorna fysiskt, svarar domstolen jakande på denna fråga.

Dom av den 22 september 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Bedömning av giltigheten – Förordning (EG) nr 1051/2009 – Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Nr 8701 – Traktorer – Undernumren 8701 90 11 till 8701 90 39 – Jordbrukstraktorer samt skogsbrukstraktorer (med undantag av traktorer som framförs av gående), med hjul, nya – Lätta fyrhjuliga terrängfordon avsedda att användas som traktorer”

I det här målet vill Gerechtshof Amsterdam (appellationsdomstolen i Amsterdam, Nederländerna) få klarhet i giltigheten av förordning nr 1051/2009 enligt vilken terrängfordon ska klassificeras enligt deras motorkapacitet.

År 2010 begärde Kawasaki Motors Europe (KME) att tre terrängfordon, på basen av respektive motorkapacitet, skulle klassificeras som jordbruks- och skogsbrukstraktorer enligt undernumren 8701 90 11, 8701 90 20 och 8701 90 25 i KN. Tullmyndigheten klassificerade emellertid dessa fordon enligt undernummer 8701 90 90. Efter att utan framgång ha begärt omprövning överklagade KME de beslut varigenom dessa klassificeringsbesked hade meddelats till den hänskjutande domstolen. I sin begäran om förhandsavgörande har denna hänvisat till ett mål från 1992, i vilket liknande fordon först hade klassificerats felaktigt, för att därefter klassificeras korrekt i kategorin jordbrukstraktorer.

Genom domen av den 27 april 2006 i mål *Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#))*, slog domstolen fast att förordning nr 2518/98 var ogiltig. Till följd av denna dom utfärdade tullmyndigheten nya bindande klassificeringsbesked, genom vilka de berörda fordonen klassificerades enligt undernumren 8701 90 11 eller 8701 90 20 i KN beroende på deras respektive motorkapacitet. Dessa klassificeringsbesked har emellertid upphört att gälla på grund av ikraftträdandet av förordning nr 1051/2009.

I detta sammanhang är den hänskjutande domstolen, med beaktande av att förordning nr 1051/2009 är analogt tillämplig på de fordon som avses i det nationella målet, tveksam till huruvida denna förordning är giltig, i den del det av förordningen följer att dessa fordon ska klassificeras enligt undernummer 8701 90 90 i KN eftersom de varken har kraftuttag, hydraullyft eller vinsch.

Nya fyrhjuliga terrängfordon som har en enda sadel, som styrs enligt Ackermanprincipen med hjälp av en styrstång och som är försedda med en draganordning, samt som har sådana tekniska egenskaper som gör det möjligt att dra åtminstone två gånger sin egen vikt ska klassificeras enligt undernummer 8701 90 i KN. Klassificering av dylika fordon enligt åttasiffriga undernummer bestäms av fordonens motorkapacitet. I detta sammanhang berörs enbart de åttasiffriga undernumren 8701 90 11 till 8701 90 39 i KN avseende nya jordbruks- och skogsbrukstraktorer.

Enligt den allmänna regeln nr 1 för tolkning av KN ska klassificeringen av varor bestämmas med ledning av lydelsen av numren, av anmärkningarna till avdelningarna eller kapitlen och, om inte annat föreskrivs i numren eller i anmärkningarna, med ledning av övriga allmänna regler. I den allmänna regeln 6 föreskrivs att klassificeringen av varor enligt de olika undernumren till ett tulltaxenummer ska bestämmas med ledning av undernumrens lydelse, av anmärkningarna till dessa undernummer och, i tillämpliga delar, med ledning av andra allmänna regler. Dessutom följer det av den allmänna regeln 3 a att när två eller flera nummer kan komma i fråga för en vara ska det nummer som har den mest specificerade varubeskrivningen tillämpas framför ett nummer som har en mer allmän varubeskrivning. En varas avsedda användning kan utgöra ett objektiva kriterium för klassificering, under förutsättning att den följer naturligt av varan och detta kan konstateras på grundval av varans objektiva kännetecken och egenskaper.

I detta sammanhang saknar det betydelse att traktorer som uppenbarligen är avsedda för jordbruk eller skogsbruk kan användas för rekreatiösa ändamål. Om en produkts objektiva egenskaper kan kontrolleras i samband med förtullningen, medför inte den omständigheten att det är tänkbart att den även kan användas för andra ändamål att en rättslig kvalificering av produkten är utesluten. För tullklassificeringen är det inte nödvändigt att produkten enbart och uteslutande ska vara avsedd att användas på det sätt som följer av dess objektiva egenskaper. Det är tillräckligt att denna användning utgör det huvudsakliga användningsområdet.

I enlighet med denna rättspraxis drar domstolen slutsatsen att traktorers avsedda användning som jordbruks- eller skogsbrukstraktorer kan följa av hur de är konstruerade och av förekomsten av anordningar eller utrustning som gör att de är lämpliga för sitt ändamål, varvid detta ändamål, a priori, inte är knutet till förekomsten av vissa uttömmande angivna anordningar eller utrustningar. De nyttofordon som avses i punkt 2 i bilagan till förordning nr 1051/2009 ska klassificeras som "traktorer" i den mening som avses i undernummer 8701 90, som enbart avser nyttofordon. Den främsta distinktionen grundas på om traktorenas ändamål är jordbruk, skogsbruk, eller något annat.

Dom av den 26 mars 2020, Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

"Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Tullklassificering – Nummer 3005 och 3824 – Plåster och självuppvärmande bälten som lindrar smärta – Genomförandeförordning (EU) 2016/1140 – Ogiltighet"

Pfizer importerar produkter för engångsbruk under det registrerade varumärket ThermaCare. Dessa produkter presenteras och marknadsförs för terapeutiska termoterapiändamål, för att ge sådana fördelar som smärtlindring, minskad stelhet och för att påskynda läkningen av skadade vävnader.

Eftersom dessa produkter klassificeras olika i olika länder begärde de franska tullmyndigheterna år 2015 att kommissionen skulle pröva ThermaCare-produkternas klassificering. Kommissionen hänsköt frågan till unionens tullkodexkommitté, vilket ledde till antagandet av kommissionens genomförandeförordning 2016/1140, enligt vilken ThermaCare-produkterna ska klassificeras enligt nr 3824 i KN.³⁰

I detta sammanhang vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida genomförandeförordning 2016/1140 är giltig.

Domstolen påpekar inledningsvis att de varor som Pfizer importerar är identiska med eller i vart fall tillräckligt lika de produkter som avses med genomförandeförordning 2016/1140. Genomförandeförordningen är därför tillämplig.

Domstolen erinrar härvid om att Europaparlamentet och Europeiska unionens råd har tillerkänt kommissionen ett stort utrymme för att, i samarbete med tullexperter från medlemsstaterna, efter eget skön precisa innehållet i de tulltaxenummer som ska beaktas vid klassificeringen av en viss vara. Den behörighet som kommissionen har att besluta om åtgärder i enlighet med artikel 57.4 i tullkodexen innebär emellertid inte att den har behörighet att ändra innehållet i tulltaxenumren eller deras omfattning.

Det framgår i förevarande fall av lydelsen av kolumn 1 i tabellen i bilagan till genomförandeförordning 2016/1140 att denna avser produkter i form av ett

³⁰ KN i bilaga I till förordning nr 952/2013.

självuppvärmande plåster eller bälte som lindrar smärta. Av dessa är plåstren gjorda av ett vidhäftande material som är avsett att fästas på huden, medan bältena är tillverkade av ett icke vidhäftande material som fästs med en självhäftande remsa. Produkterna är tillverkade av ett mjukt syntetiskt material som följer kroppens form och innehåller ett antal plattor fyllda med järnpulver, kol, salt och vatten som vid exponering för luft genererar värme på grund av en exoterm reaktion.

Enligt lydelsen av nr 3824 i KN är de produkter som omfattas av detta nummer "inte nämnda eller inbegripna någon annanstans". Domstolen bedömer således att det ska prövas huruvida kommissionen, genom att klassificera produkter som avses med genomförandeförordning 2016/1140 enligt undernummer 3824 90 96 i KN och inte enligt nr 3005, har ändrat innehållet i dessa tulltaxenummer eller deras räckvidd.

Vad för det första avser kriteriet former eller förpackningar för försäljning i detaljhandeln, som anges i nr 3005 i KN, noterar domstolen att det, i kolumn 1 i tabellen i bilagan till genomförandeförordning 2016/1140, inte ges några detaljer om formerna eller förpackningarna för de varor som avses med genomförandeförordningen. Det har emellertid inte bestritts att dessa varor föreligger i former eller förpackningar för försäljning i detaljhandeln, vilket för övrigt bekräftas av denna genomförandeförordnings tillkomsthistoria.

Domstolen påpekar för det andra att begreppet medicinskt ändamål, i den mening som avses i nr 3005 i KN, inte definieras vare sig i KN eller i dess förklarande anmärkningar. Av fast rättspraxis framgår att betydelsen av och räckvidden för sådana uttryck som inte definierats i unionsrätten ska fastställas i enlighet med deras normala betydelse i vanligt språkbruk. För att fastställa huruvida en vara är avsedd att användas för medicinskt ändamål ska dessutom samtliga relevanta omständigheter i fallet beaktas. En vara som är särskilt utformad för att förebygga, upptäcka eller behandla sjukdomar eller skador ska anses vara hänförlig till "medicinskt ändamål", i den mening som avses i nr 3005 i KN. Ytterligare ett indicium för detta följer av den omständigheten att dessa varor klassificeras som "aktiva medicintekniska produkter", enligt direktiv 93/42.

Domstolen prövar för det tredje huruvida de avsedda varorna kan anses utgöra "liknande artiklar" i förhållande till "[v]add, förbandsgas [eller] bindor", i den mening som avses i nr 3005 i KN. Enligt domstolen påverkar den omständigheten att dessa varor inte bör användas i vissa fall inte slutsatsen att de tjänar till att behandla smärtor och skador. De varor som avses med genomförandeförordning 2016/1140 omfattas följaktligen av nr 3005 i KN och kan av den anledningen inte omfattas av nr 3824 i KN.

Av detta följer att kommissionen, genom att klassificera nämnda produkter enligt undernummer 3824 90 96 i KN, och inte enligt nr 3005, har ändrat innehållet i dessa tulltaxenummer och överskridit sina befogenheter enligt artikel 57.4 i tullkodexen.

Genomförandeförordning 2016/1140 är följaktligen ogiltig.

2.3. Varans användning

Dom av den 19 oktober 2000, Peacock (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

"Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Tullklassificering av nätverkskort – Klassificering i Kombinerade nomenklaturen"

I den här domen svarar domstolen på en fråga rörande tullklassificeringen av nätverkskort, avsedda att monteras i persondatorer för att göra det möjligt för dessa att utbyta information eller data med andra datorer.

Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i vilket nummer i KN³¹ som är det korrekta för att klassificera nätverkskortet. Denna fråga har uppkommit inom ramen för en tvist avseende en begäran om återbetalning av tull som betalats in mellan juli 1990 och maj 1995 vid import av nätverkskort till unionen.

De nätverkskort som avses i det nationella målet övergick till fri omsättning och tulldeklarerades enligt undernummer 8473 30 i KN fram till och med år 1993, såsom "Delar och tillbehör till maskiner enligt nr 8471". Från och med år 1994 tulldeklarerades varorna enligt undernummer 8473 30 10 i KN. Följaktligen belades nätverkskortet med tull som uppgick till 4 procent fram till och med år 1994 och 3,8 procent år 1995.

Domstolen upprepar inledningsvis att enligt de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN ska klassificeringen av varor bestämmas med ledning av lydelsen av numren samt av anmärkningarna till avdelningarna eller kapitlen i KN. Det avgörande kriteriet för tullklassificering av varor ska vara varornas objektiva kännetecken och egenskaper.

Domstolen påpekar vidare att anmärkning 5 B till kapitel 84 i KN – i vilken det bland annat föreskrivs att maskiner i vilka ingår eller som arbetar i anslutning till en maskin för automatisk databehandling och som utför en specifik arbetsuppgift inte omfattas av nr 8471, "Maskiner för automatisk databehandling och enheter till sådana maskiner" – ska tolkas så, att den inte utesluter att nätverkskort avsedda att monteras i maskiner för automatisk databehandling klassificeras enligt detta nummer.

Nätverkskortet kan nämligen jämföras med alla andra sätt på vilka en maskin för automatisk databehandling kan ta emot och leverera data, på så sätt att de inte fyller en uppgift som de skulle kunna utföra utan hjälp av en sådan maskin. Nätverkskortet kan under alla omständigheter inte anses utföra "en specifik arbetsuppgift".

Domstolen tillägger slutligen att nätverkskortet ska klassificeras enligt nr 8471 i KN, i egenskap av "enheter" till maskiner för automatisk databehandling, eftersom de kan anslutas till centralenheten och är särskilt konstruerade som delar till ett system för automatisk databehandling. De motsvarar inte definitionen av "delar" eller "tillbehör",

³¹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt bilagorna till förordningar nr 2886/89, nr 2472/90, nr 2587/91, nr 2505/92, nr 2551/93 respektive nr 3115/94.

eftersom dessa begrepp innebär att delen är väsentlig för en helhets funktion, vilket inte är fallet med nätverkskort. Nätverkskortens särdrag motsvarar snarare exemplen på "enheter" i de förklarande anmärkningarna till WCO:s harmoniserade system.

I detta sammanhang slår domstolen fast att anmärkning 5 B till kapitel 84 i KN inte utesluter att nätverkskort som är avsedda att monteras i maskiner för automatisk databehandling klassificeras enligt nr 8471 i KN. Mellan juli 1990 och maj 1995 skulle dessa kort följaktligen klassificeras enligt nr 8471 som enheter till den typen av maskiner, eftersom de uppfyller villkoren för de "enheter" som anges i ovannämnda anmärkning, eftersom de kan anslutas till centralenheten och är särskilt konstruerade som delar till ett system för automatisk databehandling.

Dom av den 20 juni 2013, Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

"Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Sockerprodukt som består av 65 procent lysinsulfat och 35 procent föroreningar från tillverkningsprocessen – Förordning (EG) nr 1719/2005 – Förordning (EG) nr 1265/2001 – Produktionsbidrag för vissa produkter som används i kemisk industri – Felaktigt utbetalat gemenskapsstöd – Återbetalning – Principen om skydd för berättigade förväntningar"

Det danska företaget Agroferm tillverkade fram till och med juni 2006 lysinsulfat i en fabrik belägen i Esbjerg (Danmark). Produkter som innehåller lysin tillverkas utifrån socker som utgör basprodukten.

I maj 2004 ingav Agroferm en ansökan om förhandsgodkännande av produktionsbidrag för lysinsulfat till den danska tullmyndigheten. I ansökan uppgav företaget att det planerade tillverka lysinsulfat som enligt företaget skulle klassificeras enligt nr 2922 i KN.³² Sedan tullmyndigheten beviljat ansökan erhöll Agroferm regelbundet produktionsbidrag motsvarande de kvantiteter socker som företaget använde för att tillverka lysinsulfat.

På förfrågan av de danska tullmyndigheterna preciserade tullkodexkommittén att den i det nationella målet aktuella beredningen skulle klassificeras enligt kapitel 23 i KN och inte enligt kapitel 29 häri.

Genom beslut av den 10 augusti 2006 informerade Direktoratet for FødevarerErhverv (motsvarande livsmedelsverket) (nedan kallat direktoratet) Agroferm om att det hade beslutats, efter rådgörande med Europeiska kommissionen och tullkodexkommittén, att de produkter som företaget tillverkade inte skulle klassificeras såsom lysinprodukter i den mening som avses i nr 2922 i KN, och att företaget därför inte kunde komma i åtnjutande av produktionsbidrag. Direktoratet beslutade vidare att Agroferm skulle

---

³² KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1719/2005.

återbetala ett belopp motsvarande de produktionsbidrag som utbetalats mellan augusti 2004 och mars 2006. Parterna i det nationella målet är oeniga om detta belopp.

Agroferm överklagade direktoratets beslut hos Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (ministeriet för livsmedel, jordbruk och fiske, Danmark) (nedan kallat ministeriet). I sitt beslut fastställde ministeriet direktoratets beslut i samtliga delar och fann att Agroferm varit i ond tro då företaget ansökte om produktionsbidrag.

Agroferm väckte talan mot ministeriets beslut. Mot denna bakgrund beslutade den hänskjutande domstolen att ställa tre frågor till domstolen.

Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i om en produkt sådan som den som är aktuell i det nationella målet, vilken består av lysinsulfat och föroreningar från tillverkningsprocessen ska klassificeras enligt nr 2309, 2922 eller 3824 i KN.

Vad gäller nr 2922 i KN påpekar domstolen att i anmärkning 1 a till kapitel 29 anges att HS-numren i detta kapitel endast tillämpas för isolerade kemiskt definierade organiska föreningar, även innehållande föroreningar.

Domstolen påpekar härvid att den produkt bestående av lysinsulfat som är aktuell i det nationella målet var en kemiskt definierad organisk förening som innehöll ungefär 65 procent lysinsulfat och 35 procent cellmassa från den använda tillverkningsprocessen genom jäsnings. Dessutom hade denna cellmassa – som innehöll näringsämnen med ett högt biovärde – avsiktligt bevarats i produkten i syfte att göra produkten särskilt lämpad för användning som tillsats vid fodertillverkning och för att undvika att lysinsulfatet absorberar fukt.

Domstolen förklarade att frågan därför uppstår huruvida denna cellmassa kan anses innehålla föroreningar vars förekomst enligt anmärkning 1 a till kapitel 29 i KN inte påverkar klassificeringen enligt numren i detta kapitel.

Domstolen konstaterar att även om föroreningar förvisso får förekomma enligt anmärkning 1 till kapitel 29 i KN, måste dessa föroreningar nödvändigtvis vara av restkaraktär för att inte inverka på definitionen av de aktuella organiska föreningarna såsom "isolerade". Vidare följer det av anmärkning 1 f och g till kapitel 29 i KN att numren i detta kapitel kan tillämpas för bland annat de produkter som avses i anmärkning 1 a, försatta med ett medel som är nödvändigt för konservering eller transport av dessa produkter eller för att underlätta deras identifiering eller av säkerhetsskäl, under förutsättning att tillsatserna inte gör produkten mer lämpad för speciell användning än för allmänt bruk.

Enligt anmärkning 1 f och g till kapitel 29 ska tillsats av andra ämnen i produkter som kan klassificeras enligt nämnda kapitel förvisso uppfylla vissa precisa krav, hänförliga till bland annat säkerhets- och identifieringsaspekter, samtidigt som produkten ska vara fortsatt lämpad för allmänt bruk. Detsamma gäller i ännu högre utsträckning de föroreningar som nämns i anmärkning 1 a till samma kapitel.

Domstolen klargör att när en produkt innehåller föroreningar som är en följd av framställningsprocessen och dessa gör produkten lämpad för speciell användning som inte är densamma som dess allmänna bruk kan nämnda produkt inte betraktas som "isolerad" i den mening som avses i anmärkning 1 a till kapitel 29 i KN då föroreningarna är avgörande för dess användning.

I förevarande fall har föroreningarna lämnats kvar i den produkt som är aktuell i det nationella målet efter jäsning i syfte att göra produkten lämpad för en speciell användning snarare än för allmänt bruk såsom additiv för färdiga fodermedel som innehåller ett antal näringsämnen med ett högt biologiskt värde.

Domstolen drar således slutsatsen att en produkt som den som är aktuell i det nationella målet inte kunde klassificeras enligt nr 2922 i KN. Den förklarar vidare att denna produkt uppfyllde de villkor som ställs för klassificering enligt nr 2309 i KN. Vad gäller nr 3824 i KN påpekar domstolen att detta nummer är ett restnummer som endast är tillämpligt när den aktuella produkten inte kan klassificeras enligt något annat nummer.

Domstolen slår följaktligen fast att en sådan produkt som här avses ska klassificeras enligt nr 2309 såsom beredning av sådant slag som används vid utfodring av djur.

Den hänskjutande domstolen har ställt den andra och den tredje frågan för att få klarhet i om unionsrätten utgör hinder för att nationella tullmyndigheter – med hänsyn till rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar vilka ska iakttas enligt nationell rätt – dels kräver återbetalning av felaktigt utbetalade produktionsbidrag för lysinsulfat som producenten mottagit i god tro, dels beslutar att inte utbetala produktionsbidrag för denna produkt vilket nämnda myndigheter förbundit sig att göra gentemot producenten.

Domstolen hänvisar inledningsvis till sin fasta praxis, enligt vilken det inte kan anses strida mot unionsrätten att i nationell rätt, i fråga om återkallande av administrativa rättsakter och återkrav av ekonomiska förmåner som felaktigt har utbetalats av myndigheterna, föreskriva att rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar ska beaktas samtidigt med legalitetsprincipen, eftersom dessa ingår i unionens rättsordning. Dessa principer gäller särskilt i fråga om lagstiftning som kan vara ekonomiskt betungande.

Principen om skydd för berättigade förväntningar kan emellertid inte med framgång åberopas mot en tydlig bestämmelse i en unionsrättsakt, och den omständigheten att en nationell myndighet med uppgift att tillämpa unionsrätten agerar i strid med denna utgör inte grund för en ekonomisk aktör att ha berättigade förväntningar på att behandlas på ett sätt som strider mot unionsrätten.

En ekonomisk aktörs uppkomna förväntningar avseende erhållandet av ett produktionsbidrag är följaktligen endast skyddade om den produkt som denne tillverkar

ska klassificeras enligt det nummer eller det kapitel i KN som angetts i produktionsbidragslicensen.

Domstolen slår således fast att principen om skydd för berättigade förväntningar följaktligen inte utgör hinder för att nationella tullmyndigheter kräver återbetalning av felaktigt utbetalade produktionsbidrag för lysinsulfat som producenten redan mottagit och beslutar att inte utbetala produktionsbidrag för denna produkt vilket dessa myndigheter förbundit sig att göra gentemot nämnda producent.

Dom av den 5 september 2019, TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EEG) nr 2658/87 – Tullunion och gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Undernummer 8504 40 30 – Statiska omformare – Klassificeringskriterier – Huvudsakligt användningsområde”

TDK-Lambda Germany är ett dotterbolag till TDK-Lambda Corporation i Tokyo (Japan), vars verksamhet består i utveckling, tillverkning, försäljning och service av elektroniska apparater och komponenter, i synnerhet strömförsörjningsenheter.

Mellan 2013 och 2014 importerade bolaget vid 75 tillfällen strömförsörjningsenheter (nedan kallade omformarna i fråga) till unionen. I tulldeklarationerna angav bolaget att omformarna i fråga skulle klassificeras enligt undernummer 8504 40 30 i KN, i egenskap av varor från tredjeland som är undantagna från importtullar.

Inom ramen för en tullrevision år 2015 bedömde tullmyndigheten att omformarna i fråga, i egenskap av strömförsörjningsenheter, var statiska omformare vilka inte kunde anses vara ”av det slag som används med telekommunikationsutrustning, maskiner för automatisk databehandling samt enheter därav”, i den mening som avses i undernummer 8504 40 30 i KN. Därmed kunde de inte heller anses vara varor från tredjeland som är undantagna från importtullar, utan omfattades av undernummer 8504 40 90 i denna nomenklatur, avseende varor från tredjeland som omfattas av en tulltaxa från 3,3 procent.

Tullmyndigheten utfärdade följaktligen ett beslut om uppbörd i efterhand av importtull och avlog, genom beslut av den 30 augusti 2016, det klagomål som TDK-Lambda Germany ingett mot detta uppbördsbeslut. Efter detta avslagsbeslut överklagade TDK-Lambda Germany till den hänskjutande domstolen och bestred bland annat tullklassificeringen av omformarna i fråga enligt undernummer 8504 40 90 i KN.

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida undernummer 8504 40 30 i KN³³ ska tolkas så, att det för att omfattas av detta undernummer är tillräckligt att de statiska omformarna på grund av sina objektiva tekniska kännetecken och egenskaper är kompatibla med

³³ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt genomförandeförordningar nr 927/2012 respektive nr 1001/2013.

”telekommunikationsutrustning, maskiner för automatisk databehandling samt enheter därav”, i den mening som avses i detta undernummer.

Domstolen erinrar inledningsvis om att det vid klassificering av varor enligt ett tulltaxenummer som hänför sig till ett användningsområde, det vill säga ett tulltaxenummer för vilket ett klassificeringskriterium grundar sig på en särskild användning av de berörda varorna inte är nödvändigt att den vara som ska klassificeras enbart eller uteslutande är avsedd för det användningsområdet. Det är tillräckligt att den användning som anges i numret i fråga utgör det huvudsakliga användningsområdet för varan.

Vad beträffar det ifrågakvarande undernumret påpekar domstolen att det varken preciseras i detta undernummer eller i anmärkningarna till avdelningarna eller kapitlen huruvida det – för att en statisk omformare ska anses vara ”av det slag som används med telekommunikationsutrustning, maskiner för automatisk databehandling samt enheter därav”, i den mening som avses i detta undernummer – är tillräckligt att den, med hänsyn till sina objektiva tekniska kännetecken och egenskaper, kan användas tillsammans med sådana produkter.

Ordalydelsen i undernummer 8504 i KN hänvisar emellertid tydligt till en särskild användning av de statiska omformare som avses, nämligen användning med telekommunikationsapparater, maskiner för automatisk databehandling samt enheter därav. I de förklarande anmärkningarna till KN avseende detta undernummer bekräftas dessutom att det rör sig om ett tulltaxenummer för vilket ett klassificeringskriterium grundar sig på en särskild användning av de berörda varorna.

Vad således gäller statiska omformare som, i likhet med omformarna i fråga, kan omfattas av undernummer 8504 40 30 i KN, räcker den enda omständigheten att de är kompatibla med de apparater som avses i detta undernummer inte för att de ska kunna klassificeras enligt detta undernummer, såvida inte de sistnämndas huvudsakliga användningsområde överensstämmer med den användning som avses i nämnda undernummer.

I detta sammanhang påpekar domstolen för det första att undernummer 8504 40 30 avser, till skillnad från övriga undernummer till undernummer 8504 40 i KN, statiska omformare som är avsedda för en specifik användning, nämligen användning med telekommunikationsapparater, maskiner för automatisk databehandling samt enheter därav. Under sådana omständigheter går det inte att utifrån avsaknaden av en precisering i fråga om exklusiv eller huvudsaklig användning med de produkter som omfattas av undernummer 8504 40 30 dra slutsatsen att varje omformare, som i princip är kompatibel med sådana produkter, kan omfattas av nämnda undernummer.

För det andra erinrar EU-domstolen om att sekundärrättsakter, såsom KN, så långt som möjligt ska tolkas i överensstämmelse med internationella avtal som ingåtts av unionen. Undernummer 8504 40 30 i KN återspeglar unionens åtaganden enligt ITA. Det ska

följaktligen tolkas i överensstämmelse med detta avtal och med dess syfte att förbättra möjligheterna till marknadstillträde för informationsteknikprodukter.

Domstolen konstaterar att med hänsyn till det särskilda sammanhang i vilket undernummer 8504 40 30 i KN ingår, är tolkningen att det ska förstås så, att det endast avser statiska omformare vars huvudsakliga användningsområde är att användas tillsammans med telekommunikationsutrustning, maskiner för automatisk databehandling samt enheter därav, förenlig med de mål som ITA eftersträvar.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att undernummer 8504 40 30 i KN ska tolkas så, att sådana statiska omformare som de som är i fråga i det nationella målet kan omfattas av nämnda undernummer endast om deras huvudsakliga användningsområde är att användas med "telekommunikationsutrustning, maskiner för automatisk databehandling samt enheter därav", i den mening som avses i detta undernummer.

2.4. Varans funktion

Dom av den 7 november 2002, Lohmann och Medi Bayreuth (C-260/00 till C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

"Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Klassificering i Kombinerade nomenklaturen av handledsortoser, ryggbälten, armbågsskydd och knäskydd – Anmärkning 1 b till kapitel 90 i Kombinerade nomenklaturen"

I de här förenade målen vill den hänskjutande domstolen bland annat få klarhet i vilka kriterier som ska tillämpas för att fastställa huruvida sådana produkter som handledsortoser, ryggbälten, armbågsskydd och knäskydd kan klassificeras enligt nr 9021 i KN.³⁴

Domstolen erinrar i detta hänseende om att det framgår av fast rättspraxis att det avgörande kriteriet för tullklassificering av varor, av hänsyn till rättssäkerheten och i syfte att underlätta kontroll, i allmänhet ska vara varornas objektiva kännetecken och egenskaper, såsom de definieras i texten till numret i Gemensamma tulltaxan och i anmärkningar till avdelningar och kapitel.

Domstolen konstaterar således att det inte uttryckligen hänvisas till de produkter som är aktuella i det nationella målet vare sig i tulltaxenumren i KN eller i anmärkningarna till KN:s avdelningar eller kapitel. Däremot ger de förklarande anmärkningarna till HS vägledning för dessa produkters tullklassificering.

Domstolen erinrar i detta hänseende om att ortopediska artiklar i den mening som avses i nr 9021 i KN enligt den första förklarande anmärkningen till nr 9021 antingen

³⁴ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1734/96.

används "för att förebygga eller rätta till kroppsdeformiteter" eller "för att stödja eller fixera organ efter sjukdom eller operation".

I den efterföljande förteckningen som innehåller exempel på artiklar som motsvarar dessa kriterier anges det i fråga om vissa produkter att de ska vara tillverkade efter mått (ortopediska skodon, hålfotsinlägg). Domstolen har på grund av denna omständighet fastställt att sandaler och skodon som kan jämföras med serietillverkade inlägg eller med serietillverkade skodon med en innersula som stödjer hålfoten inte utgör "ortopediska artiklar" i den mening som avses i nr 9021 i KN.

Domstolen påpekar att för flertalet produkter som anges i denna förteckning föreskrivs emellertid inte något sådant krav.

I fråga om artiklar för riktning av sneda eller krumma ryggar samt alla slags medicinska eller kirurgiska korsetter och bälten anges i den första förklarande anmärkningen till nr 9021 att dessa artiklar omfattas av detta nummer om de har beståndsdelar som kan regleras för att passa patienten. I nämnda anmärkning anges att den "speciella utformningen av dessa artiklar för ett visst ortopediskt ändamål skiljer dem från vanliga korsetter och bälten, oavsett om de senare är avsedda att stödja eller fixera eller inte".

Domstolen drar således slutsatsen att avsikten att "vanliga" produkter, det vill säga enkla produkter som saknar de särskilda egenskaper som kännetecknar de produkter som räknas upp i den första förklarande anmärkningen till nr 9021, inte ska klassificeras i detta tulltaxenummer, förklarar kravet på att produkten i fråga ska vara måttillverkad eller åtminstone kunna regleras för att passa patienten. I de förklarande anmärkningarna till HS klargörs nämligen att kapitel 90 i KN omfattar en mängd artiklar vilka i allmänhet främst kännetecknas av den omsorg med vilken de tillverkats och av deras stora precision.

Enligt domstolen är detta anledningen till att bedömningen enligt den första förklarande anmärkningen till nr 9021 ska grunda sig på kriteriet avseende måttillverkning för att särskilja ortopediska skodon från vanliga skodon, eller på kriterierna avseende reglering för att passa patienten, tillverkningsmaterialen och förekomsten av förstärkta delar för att särskilja artiklar för riktning av ryggen från vanliga korsetter och bälten, eller på kriteriet avseende artikelns särskilda ändamål för att särskilja ortopediska suspensoarer från enkla suspensoarer av trikåväv. De kriterier som kan tillämpas för att särskilja enkla eller vanliga produkter från produkter som tjänar ett medicinskt ändamål omfattar således den aktuella produktens tillverkningsmetod, de material som använts för tillverkningen, produktens möjlighet att anpassas till det handikapp den är avsedd att avhjälpa eller andra speciella egenskaper, i synnerhet dess specifika ändamål.

Mot bakgrund av det ovan anförda slår domstolen fast att nr 9021 i KN ska tolkas så, att handlesortoser, ryggbälten, armbågsskydd och knäskydd omfattas av detta tulltaxenummer om dessa produkter på grund av de material av vilka de är tillverkade, deras användningsområde eller på grund av deras möjlighet att anpassas till patientens specifika handikapp, kan särskiljas från vanliga bälten och bandage för allmänt bruk.

Dom av den 18 juli 2007, Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Klassificering i Kombinerade nomenklaturen – Maskiner för automatisk databehandling – Nätverkskort med modemfunktion – Begreppet specifik uppgift”

Under åren 1996–1999 importerade företaget Olicom nätverksutrustning, framför allt nätverkskort för montering i bärbara datorer, som det klassificerade enligt nr 8471 i KN. Korten i fråga mottar och omvandlar signaler som skickas från en persondator till andra persondatorer i ett nätverk.

Korten i fråga innebär en utveckling av rena LAN-produkter och är konstruerade på så sätt att WAN-funktionen inte fungerar utan LAN-funktionen. Sistnämnda funktion fungerar emellertid även om WAN-funktionen tas bort.

I punkt 4 i bilagan till kommissionens förordning nr 1165/95 anges att kort för montering i kabelförbundna datorer, som möjliggör datautbyte via ett lokalt nätverk utan användning av modem ska klassificeras enligt nr 8517. De danska myndigheterna beslutade med stöd av denna bestämmelse, som innebar en höjning av tullsatsen, att driva in den tull som Olicom var skyldig att betala i efterhand. Olicom begärde omprövning av detta beslut.

Domstolen har i sin dom av den 10 maj 2001, Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)), ogiltigförklarat förordning nr 1165/95 i den del sådana anpassningskort som beskrivs i punkt 4 i bilagan till denna förordning klassificeras enligt nr 8517 i KN.

Med stöd av riktlinjer angående tolkningen av den ovannämnda domen, som kommissionen utarbetat och skickat till medlemsstaterna, erhöll Olicom återbetalning av tullbeloppen för de nätverkskort som enbart hade LAN-funktion. Beträffande tullbeloppen för kombinationskort nekade de danska myndigheterna återbetalning med hänvisning till att dessa kort, som även har modemfunktion, ska klassificeras som telekommunikationsapparater enligt nr 8517.

Olicom ifrågasatte denna klassificering av kombinationskortet och väckte, sedan alla administrativa rättsmedel hade uttömts, talan vid den hänskjutande domstolen.

Nämnda domstol anmodade de danska myndigheterna att vända sig till tullkodexkommittén. Sistnämnda avgav ett yttrande, enligt vilket kombinationskortet ska klassificeras enligt nr 8517.

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen att EU-domstolen ska klargöra huruvida kombinationskort för montering i bärbara datorer, efter den 1 januari 1996, ska klassificeras som maskiner för databehandling enligt nr 8471 i KN³⁵ eller som telekommunikationsapparater enligt nr 8517. Den vill i sammanhanget veta om begreppet specifik uppgift i anmärkning 5 E i kapitel 84 i KN vid en sådan klassificering

³⁵ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 3009/95.

innebär att det krävs att kortens modemfunktion ska kunna fungera utan en maskin för automatisk databehandling eller om det räcker att korten har en sådan funktion.

Efter att ha erinrat om sin tidigare rättspraxis avseende nätverkskort konstaterar domstolen att det ska prövas huruvida denna rättspraxis är tillämplig på kombinationskort som har modemfunktion och därför kan användas för att utbyta data via externa nätverk.

Domstolen påpekar härvid att kombinationskort uppfyller de tre villkor som anges i anmärkning 5 B i kapitel 84 i KN, eftersom de enbart används monterade i bärbara datorer, enbart fungerar om de är anslutna till den typen av datorer och kan omvandla inkommande signaler till data som kan användas av en maskin för automatisk databehandling och utgående signaler till data som kan användas av ett externt nätverk, oberoende av om de överförs via ett lokalt nätverk (LAN) eller ett externt (WAN).

Sådana kort utför ingen "specifik uppgift" i den mening som avses i anmärkning 5 E i kapitel 84 i KN. Den specifika uppgift som utförs av en maskin som arbetar i anslutning till en maskin för automatisk databehandling måste nämligen vara en annan uppgift än databehandling. Men i den mån kombinationskortet är avsedda för överföring av data mellan flera datorer och, i syfte att göra det, möjliggör för maskinen att förstå en utifrån kommande signal, medan de vid utmatningen omvandlar de utsignaler som maskinen har bearbetat till signaler som kan användas utanför maskinen, oberoende av om den signal som mottagits eller skickats är analog eller digital, består dess uppgift i att behandla data.

Mot denna bakgrund drar domstolen slutsatsen att kombinationskort för montering i bärbara datorer, vilka kort har modemfunktion och därför kan användas för att utbyta data via externa nätverk, ska efter den 1 januari 1996 klassificeras som maskiner för databehandling enligt nr 8471 i KN.

Dom av den 11 december 2008, Kip Europe m.fl. (C-362/07 och C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

"Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Tullklassificering – Flerfunktionsapparater – Apparater som består av en laserutskriftsmodul och en skannermodul samt har kopieringsfunktion – Nummer 8471 – Nummer 9009"

I det här målet vill den hänskjutande domstolen bland annat få klarhet i huruvida anmärkning 5 E till kapitel 84 i KN³⁶ ska tolkas så, att sådana apparater som de som är avses i det nationella målet ska anses utföra en "specifik arbetsuppgift annan än databehandling" i den mening som avses i denna anmärkning, på grund av att de utöver utskrifts- och skannerfunktioner, som utförs när apparaterna är anslutna till en maskin för automatisk databehandling, även har en självständig kopieringsfunktion.

---

³⁶ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1719/2005.

Domstolen påpekar att den franska, den nederländska och den polska regeringen samt kommissionen anser att anmärkning 5 E till kapitel 84 i KN utgör hinder för att de aktuella apparaterna klassificeras enligt nr 8471, på grund av att de utför en "specifik arbetsuppgift annan än databehandling" i den mening som avses i denna anmärkning, i den utsträckning som de kan användas för fotokopiering utan att vara anslutna till en maskin för automatisk databehandling.

Enligt domstolen är denna uppfattning emellertid felaktig.

Av lydelsen i anmärkning 5 E till kapitel 84 i KN framgår nämligen att den "specifika arbetsuppgift" som utförs av en maskin som arbetar i anslutning till en maskin för automatisk databehandling måste vara en "annan [arbetsuppgift] än databehandling".

Av denna anmärknings allmänna systematik och syfte framgår vidare att det där förekommande uttrycket, "ska klassificeras enligt de nummer som motsvarar deras respektive arbetsuppgifter", inte syftar till att ge en funktion företräde framför andra funktioner, avseende databehandling, som kan utföras av den apparat som ska klassificeras. Detta uttryck syftar i stället till att förhindra att apparater som inte har en databehandlingsfunktion klassificeras enligt nr 8471 i KN endast på grund av att de innehåller en maskin för automatisk databehandling eller arbetar i anslutning till en sådan maskin.

Enligt domstolen har denna tolkning stöd i domen av den 17 mars 2005, Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)). Domstolen slog där fast att en apparat vars grundutrustning möjliggör automatisk databehandling likväl ska anses utföra en specifik arbetsuppgift i den mening som avses i anmärkning 5 E till kapitel 84 i KN, när apparaten, såsom den är utrustad, saknar adekvat programvara för att användas för andra ändamål än inspelning och återgivning av bilder och ljud inom ramen för videoövervakning.

Av handlingarna i de förevarande målen framgår däremot att de nu aktuella apparaterna inte bara har en kopieringsfunktion, som inte utgör databehandling, utan även har utskrifts- och skannerfunktioner.

Domstolen slår således fast att anmärkning 5 E till kapitel 84 i KN ska tolkas så, att det endast är sådana apparater i vilka ingår en maskin för automatisk databehandling eller som arbetar i anslutning till en sådan maskin och som inte har en databehandlingsfunktion, som kan utgöra apparater som utför en "specifik arbetsuppgift annan än databehandling".

Dom av den 11 juni 2015, Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

"Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EEG) nr 2658/87 – Tullunionen och gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Nummer 8543 70 – Elektriska maskiner och apparater med självständiga arbetsuppgifter, inte nämnda eller inbegripna någon annanstans i kapitel 85 i Kombinerade nomenklaturen – Undernumren 8543 70 10 och 8543 70 90 – Läsplattor för e-böcker, med en översättnings- och ordboksfunktion"

Amazon är ett bolag som importerar bland annat läsplattor för e-böcker. Utöver den hårdvara som är nödvändig för att läsa e-böcker förfogar nämnda plattor över en uppläsningfunktion och ett program för att återge ett ljudformat genom en ordboksfunktion.

De läsplattor för e-böcker som Amazon importerade till Tyskland år 2011 klassificerades av de behöriga tullmyndigheterna i undernummer 8543 70 90. Amazon lämnade in ett klagomål mot nämnda klassificering. Genom beslut av den 20 oktober 2011 omklassificerade den behöriga tullmyndigheten dessa läsplattor enligt undernummer 8543 70 10 i KN.

I oktober 2011 begärde Amazon ett bindande tulltaxebesked av ett annat tullkontor, nämligen Hauptzollamt Hannover (tullmyndigheten i Hannover, Tyskland) (nedan kallad HZA), och föreslog en klassificering av nämnda läsplattor enligt nr 8543 70 10 i KN. HZA klassificerade emellertid läsplattorna enligt nr 8543 70 90 i KN med hänvisning till att läsplattornas huvudsakliga arbetsuppgift var återgivandet av elektroniskt lagrade böcker och inte översättning eller arbetsuppgiften som ordbok.

Amazon väckte därför talan vid Finanzgericht Hamburg (domstol för mål om skatter, tullar och avgifter, Tyskland) som i dom av den 14 februari 2013 förpliktade HZA att lämna ett bindande tulltaxebesked enligt vilken de berörda läsplattorna klassificerades enligt undernummer 8543 70 10 i KN. HZA överklagade denna dom till den hänskjutande domstolen.

Den hänskjutande domstolen vill att EU-domstolen ska klargöra huruvida KN³⁷ ska tolkas så, att läsplattor för e-böcker med en översättnings- och ordboksfunktion, ska klassificeras enligt undernummer 8543 70 10 i KN, såsom maskiner för översättnings- eller ordboksändamål, eller enligt undernummer 8543 70 90 i KN, såsom andra elektroniska apparater.

Domstolen påpekar inledningsvis att det framgår av den hänskjutande domstolens frågor och förklaringar att den anser att det är läsfunktionen som är den huvudsakliga arbetsuppgiften hos de aktuella läsplattorna.

KN innehåller dock inte något undernummer där lydelsen uttryckligen hänvisar till en elektronisk apparat vars huvudsakliga arbetsuppgift är en läsfunktion. Av detta följer emellertid inte att det faktum att det saknas ett undernummer som exakt motsvarar den huvudsakliga arbetsuppgiften hos en apparat innebär att nämnda apparat ska klassificeras enligt ett särskilt undernummer på grundval av någon av apparatens underordnade arbetsuppgifter.

Tullklassificeringen av en vara ska nämligen ske med hänsyn till dess huvudsakliga arbetsuppgift och inte till dess underordnade arbetsuppgifter och detta gäller också när

---

³⁷ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 861/2010.

KN inte innehåller något undernummer som särskilt motsvarar den huvudsakliga arbetsuppgiften.

För det fall det i KN saknas ett undernummer som motsvarar nämnda varas huvudsakliga arbetsuppgift, ska varan alltså klassificeras i ett restnummer i nämnda nomenklatur.

Domstolen drar följaktligen slutsatsen att en läsplatta för e-böcker med en översättnings- och ordboksfunktion ska klassificeras enligt undernummer 8543 70 90 och inte enligt undernummer 8543 70 10, när nämnda funktion inte är varans huvudsakliga arbetsuppgift, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att avgöra.

III. Källor till det system som är tillämpligt på förfarandet för tullklassificering

1. Förklarande anmärkningar

1.1. WCO:s förklarande anmärkningar

Dom av den 15 maj 2014, Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Tullklassificering – Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Avdelning XVI, anmärkning 2 – Nr 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 och 8473 – Begreppen ’del’ och ’varor’ – Delar och tillbehör (motorer, anordningar för effekttillförsel, lasrar, generatorer, kablar och värmeförseglare) för programmeringssystem – Avsaknad av företrädare under nr 8473 framför de andra tulltaxenumren i kapitel 84 och 85”

Åren 2002–2005 importerade Data I/O elektriska motorer, anordningar för effekttillförsel, lasrar, generatorer, kablar och värmeförseglare (nedan kallade de aktuella varorna) från USA till Tyskland. Varorna används i automatiska programmeringssystem.

De aktuella importerade varorna deklarerades under nr 8471 i KN. De övergick i fri omsättning utan att någon tull påfördes. Efter en efterhandskontroll fastslog Hauptzollamt München (tullmyndighet i München, Tyskland) att de elektriska motorerna, anordningarna för effekttillförsel, lasrarna, generatorerna, kablarna och värmeförseglarna skulle klassificeras enligt nr 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 respektive 8422 i KN, och beslutade om uppbörd i efterhand av importtull i enlighet med denna klassificering.

Med anledning av detta överklagade Data I/O vid den hänskjutande domstolen. Till stöd för sitt överklagande gjorde Data I/O gällande att de aktuella varorna ska klassificeras enligt nr 8473 i KN i egenskap av delar till en maskin som omfattas av nr 8471 i KN.

Den hänskjutande domstolen är tveksam till huruvida denna klassificering är förenlig med anmärkning 2 a i avdelning XVI i KN³⁸ och vill därför få klarhet i huruvida denna anmärkning ska tolkas så, att en vara, som både kan klassificeras enligt nr 8473 i KN (som en del av en maskin som omfattas av nr 8471 i KN) och enligt något av numren 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 och 8544 i KN (som självständig vara), ska klassificeras enligt nr 8473 eller enligt något av de senare numren.

Efter att ha preciserat att anmärkning 2 till avdelning XVI i KN endast är tillämplig på tullklassificering av "delar till maskiner" påpekar domstolen att det framgår av dess praxis rörande nr 8473 i KN och anmärkning 2 b till avdelning XVI i KN att begreppet "delar" förutsätter att det är fråga om en helhet för vars funktion delarna är oundgängliga. För att en vara ska klassificeras som en "del" är det inte tillräckligt att visa att maskinen utan denna vara inte kan fylla de funktioner som den är avsedd för. Det krävs även att det visas att maskinens mekaniska eller elektriska funktion är beroende av denna vara.

För det första är nr 8473 nämligen en allmän varubeskrivning, eftersom det avser delar och tillbehör som är lämpliga att användas uteslutande eller huvudsakligen till maskiner enligt nr 8469–8472 i KN.

För det andra framgår det av lydelsen av anmärkning 2 b i avdelning XVI i KN att anmärkningen endast är tillämplig på maskindelar som inte kan klassificeras enligt anmärkning 2 a, eftersom de inte utgör självständiga varor vilka som sådana omfattas av nummer med specifika varubeskrivningar i kapitel 84 eller kapitel 85 i KN. Vidare tillåter denna anmärkning, som anger en klassificeringsregel som grundar sig på den berörda maskindelens användningsområde, uttryckligen att en sådan del klassificeras enligt nr 8473 i KN.

En klassificering enligt nr 8473 i KN är följaktligen endast möjlig när det inte finns något tulltaxenummer som gör det möjligt att klassificera den berörda delen som självständig vara. Nr 8473 i KN ska således anses vara ett restnummer och därför subsidiärt i förhållande till de nummer som gör det möjligt att klassificera en maskindel som en självständig vara.

Domstolen konstaterar därför att anmärkning 2 a i avdelning XVI i KN inte föreskriver att delar till en maskin företrädesvis ska klassificeras enligt nr 8473 i KN snarare än enligt ett annat nummer i kapitlen 84 eller 85 i KN. Tvärtom är klassificeringen av en maskindel enligt nr 8473 subsidiär i förhållande till klassificeringen av delen som egen vara, enligt anmärkning 2 a.

---

³⁸ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordningar nr 2031/2001, nr 1832/2002, nr 1789/2003 respektive nr 1810/2004.

Det följer visserligen av de förklarande anmärkningarna till HS avseende kapitel 85 i KN att när en maskin eller apparat kan hänföras till ett nummer i både kapitel 84 och kapitel 85 i KN, ska varan klassificeras enligt numret i kapitel 84. Domstolen påpekar ändå att regeln i del A, första stycket, i de förklarande anmärkningarna till HS avseende kapitel 85 i HS inte är tillämplig på tullklassificeringen av maskindelar i den mening som avses i anmärkning 2 i avdelning XVI i KN.

Följaktligen kan del A, första stycket, i de förklarande anmärkningarna till HS avseende kapitel 85 i HS inte anses vare sig innebära ett undantag från reglerna för klassificering av maskindelar, såsom dessa framgår av anmärkning 2 i avdelning XVI i KN, eller utgöra en föreskrift om något slags prioriterad klassificering av maskindelar enligt nr 8473 i KN i förhållande till de nummer som omfattas av kapitel 85 i KN.

Av detta följer att en vara, som både kan klassificeras enligt nr 8473 i KN i denna bilaga (som en del av en maskin som omfattas av nr 8471 i KN) och enligt något av numren 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 och 8544 i kombinerade nomenklaturen (som självständig vara) ska klassificeras som sådan enligt något av de senare numren, med utgångspunkt i varans egenskaper.

Dom av den 13 mars 2019, B. S. (Malt beer) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Punktskatter på alkohol och alkoholdrycker – Direktiv 92/83/EEG – Artikel 2 – Begreppet öl – Dryck som har framställts av vört som erhållits från en blandning som innehåller mer glukos än malt – Kombinerade nomenklaturen – Nummer 2203 (öl, tillverkat av malt) eller 2206 (andra jästa drycker)”

I det här målet, avseende vilket de faktiska omständigheterna har beskrivits ovan,³⁹ påpekar domstolen att nr 2203 i KN, som den hänskjutande domstolen har begärt en tolkning av, inte fastställer en lägsta procentuell andel av mätlade ingredienser i den vört som ska användas för framställning av öl. Domstolen hänvisar till den förklarande anmärkningen till HS beträffande nämnda tulltaxenummer, där det uttryckligen anges att vissa volymer av omälad spannmål får användas när vörten bereds, utan att kräva att andelen av de omätlade ingredienserna är mindre än andelen mätlade ingredienser. Domstolen betonar att de förklarande anmärkningarna till HS som har utarbetats av WCO utgör viktiga tolkningsdata vid bedömningen av vad som omfattas av olika tulltaxenummer, dock utan att vara rättsligt bindande.

Vad gäller förekomsten av den glukosirap som används vid framställningen av vört, som inte är förbjuden enligt KN, påpekar domstolen att i den förklarande anmärkningen till SH beträffande nr 2203 anges vidare uttryckligen att det finns möjlighet att vid jäsning komplettera vörten med aromatiska ämnen. Även om det finns en viss skillnad mellan den franska och engelska språkversionen vad gäller den exakta tidpunkten för

³⁹ Se avdelning II.2.1, som har rubriken ”Produktens objektiva egenskaper och kännetecken”.

att eventuellt tillsätta glukos – då den franska versionen talar om tillsättningen av glukos till ölet medan den engelska inte innehåller en sådan precisering – kräver ingen av de båda officiella versionerna att den vört som ska jäsa inte får innehålla glukos.

Härav följer att en produkt som framställts med en liten tillsats av malt och en tillsats av glukos före alkoholjäsningen, inte enbart av dessa skäl, inte omfattas av begreppet "öl, tillverkat av malt" enligt nr 2203 i KN.

Dom av den 7 april 2022, Y GmbH (Vaniljoleoresin) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

"Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Klassificering av varor – Nr 1302, 3301 och 3302 – Extraherat vaniljoleoresin – Punktskatter – Direktiv 92/83/EEG – Undantag från skatteplikt – Artikel 27.1 e – Begreppet smakämne – Direktiv 92/12/EEG – Europeiska kommissionens kommitté för punktskatter – Befogenheter"

I det här målet vill den hänskjutande domstolen att domstolen bland annat ska klargöra huruvida KN⁴⁰ ska tolkas så, att en vara som består av cirka 85 procent etanol, 10 procent vatten och 4,8 procent torrs substans, vars genomsnittliga vanillinhalt är 0,5 procent, och som erhålls genom att en mellanliggande produkt – som i sig extraheras från vaniljstänger med hjälp av etanol – späds med vatten och etanol, omfattas av undernummer 1302 19 05, undernummer 3301 90 30 eller undernummer 3302 10 90 i denna nomenklatur. Vid tillverkningen av en sådan vara extraheras först en mellanprodukt från vaniljstänger med hjälp av etanol (nedan kallad mellanprodukten). Denna mellanprodukt, som är mörkbrun, starkt doftande och tjockflytande, späds därefter ut med alkohol och vatten för att erhålla varan som är aktuell i det nationella målet.

Domstolen bedömer inledningsvis de varor som omfattas av nr 1302, 3301 och 3302 i KN och erinrar om att enligt regel 1 i de allmänna bestämmelserna för tolkning av KN ska tullklassificeringen av varor i princip bestämmas med ledning av lydelsen av numren och av anmärkningarna till avdelningarna eller kapitlen.

Mot bakgrund av dessa inledande konstateranden grundar domstolen sig på anmärkning 1 andra stycket i till kapitel 13 i KN och anmärkning 1 a till kapitel 33 i KN för att dra slutsatsen att en sådan vara som den i det nationella målet bör anses vara ett växtextrakt i den mening som avses i nr 1302 i KN, och närmare bestämt ett vaniljoleoresin i den mening som avses i undernummer 1302 19 05 i KN.

Domstolen understryker härvidlag att den omständigheten att det i de förklarande anmärkningarna till HS preciseras att nr 1302 i HS endast avser växtextrakter som inte är nämnda eller inbegripna någon annanstans inte i sig gör det möjligt att utesluta att en sådan vara som varan som är aktuell i det nationella målet ska anses utgöra ett

⁴⁰ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt genomförandeförordning nr 2015/1754.

växtextrakt i den mening som avses i nr 1302 i KN av det skälet att varan kan omfattas av mer specifika nummer, närmare bestämt nr 3301 och 3302 i KN.

Det framgår nämligen varken av nr 1302 i KN eller av anmärkningarna till detta nummer att detta nummer ska anses vara ett underordnat nummer, till skillnad från vissa av de nummer i KN där en sådan egenskap uttryckligen anges. Domstolen erinrar om att de förklarande anmärkningarna till HS inte är bindande och följaktligen varken kan ha företräde framför bestämmelserna i KN eller ändra deras lydelse.

Det framgår under alla omständigheter av de förklarande anmärkningarna till HS att de mer specifika nummer som det hänvisas till i fråga om nr 1302 i HS är de nummer som avses i slutet av punkt A i den aktuella anmärkningen. Den förteckning över varor som finns där nämner emellertid inte de varor som anges i nr 3301 eller 3302 i HS.

Domstolen påpekar vidare att även om mellanprodukten har extraherats från vaniljstänger med hjälp av etanol, kan den anses utgöra vaniljoleoresin i den mening som avses i nr 1302 19 05 i KN. I anmärkning 1 första stycket till kapitel 13 i KN föreskrivs nämligen uttryckligen att pyrethrumextrakt omfattas av nr 1302 i KN. Enligt de förklarande anmärkningarna till HS erhålls detta extrakt "genom extraktion med ett organiskt lösningsmedel", i likhet med mellanprodukten.

Vidare avser nr 1301 i KN bland annat naturliga balsamer. Däremot ska vaniljoleoresin, i den mening som avses i undernummer 1302 19 05 i KN, betraktas som ett växtextrakt som inte erhållits på ett "naturligt" sätt, utan genom en teknisk extraktionsprocess, bland annat med hjälp av ett lösningsmedel. En sådan tolkning bekräftas även av de förklarande anmärkningarna till KN beträffande nr 1302, i vilka det anges att "[v]äxtextrakter enligt nr 1302 är obearbetade vegetabiliska råvaror som erhållits genom, exempelvis, lösningsmedelsextraktion".

Domstolen påpekar dessutom att för att erhålla den vara som avses i det nationella målet, är denna mellanprodukt mycket utspädd med etanol och vatten. Såsom anges i de förklarande anmärkningarna till KN beträffande nr 1302 fortsätter ett växtextrakt emellertid att omfattas av detta nummer även om det genomgår en bearbetning som har samband med dess standardisering.

I de förklarande anmärkningarna till HS preciseras även, vad gäller nr 1302, att detta nummer även omfattar "flytande extrakter", det vill säga "lösningar av [växt]extrakter ... i alkohol, ... [som] i allmänhet [är] standardiserade", så att det vid saluföringen av dem finns en standardiserad halt av växtextrakt i varan. Varken i bestämmelserna i KN eller i HS eller i de förklarande anmärkningarna till dessa fastställs någon maximigräns för de kvantiteter av andra produkter som kan användas för att standardisera det aktuella växtextraktet.

Domstolen drar således slutsatsen att när utspädningen av ett växtextrakt såsom i förevarande fall syftar till att säkerställa standardiseringen av detta utgör utspädningen

inte hinder för att det på detta sätt utspädda växtextraktet fortsätter att omfattas av nr 1302 i KN.

Domstolen påpekar slutligen att det i de förklarande anmärkningarna till HS anges, vad gäller nr 1302 och 3301 i HS, att växtextrakt som omfattas av nr 1302 skiljer sig från extraherade oleoresiner i den mening som avses i nr 3301 i HS, eftersom de, förutom att de innehåller flyktiga luktämnen, innehåller en mycket större del av andra växtämnen än de extraherade oleoresiner som avses i nr 3301 i HS. Detta förefaller vara fallet med varan som är aktuell i det nationella målet, eftersom halten av torrsubstans från vaniljstänger är nio gånger högre än vanillinhalten, enligt de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att KN ska tolkas så, att en sådan vara som den som avses i det nationella målet omfattas av undernummer 1302 19 05 i KN.

1.2. Kommissionens förklarande anmärkningar

Dom av den 3 december 1998, Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

”Gemensamma tulltaxan – Samlingar och samlarobjekt av historiskt eller etnografiskt intresse – Äldre personbilar”

År 1991 ansökte Uwe Clees vid det behöriga tullkontoret om tullklarering för fri omsättning av en begagnad bil av modell Mercedes-Benz 300 SL, tillverkad år 1956, såsom samlarobjekt av historiskt intresse som omfattas av nr 9705 i KN.

Efter att ha undersökt fordonet konstaterade tullkontoret att nämnd fordon skulle klassificeras enligt undernummer 9705 0000 0003 i KN. Uwe Clees begäran bifölls således genom tulltaxeringsbeslut.

Emellertid skickade tullmyndigheten ett ändrat tulltaxeringsbeslut avseende importtull till Uwe Clees, med motiveringen att det bedömda fordonet felaktigt hade klassificerats enligt nr 9705, och att det skulle kvalificeras som begagnad bil som omfattas av nr 8703 i KN i enlighet med domstolens dom av den 10 oktober 1985 i mål 200/84, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Sedan Uwe Clees begäran om omprövning av tulltaxeringsbeslutet hade avslagits, väckte han talan vid den hänskjutande domstolen.

Den hänskjutande domstolen vill att domstolen ska klargöra huruvida nr 9705 i KN⁴¹ ska tolkas så, att för att ett fordon som utgör ett samlarobjekt av historiskt intresse ska klassificeras enligt detta nummer räcker det i allmänhet att fordonet är i originalskick, inte har undergått väsentliga ändringar i chassi, styr- eller bromssystem, motor etc., är minst 30 år gammalt och av en modell eller typ som inte längre är i produktion.

⁴¹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87.

Domstolen påpekar i sitt svar på denna fråga att kommissionen antog sina förklarande anmärkningarna till följd av att den hade konstaterat att ovannämnda dom tolkats på olika sätt av nationella tullmyndigheter.

Med beaktande av den hänskjutande domstolens påpekande att alla äldre fordon inte nödvändigtvis uppfyller kriterierna i dessa anmärkningar, erinrar domstolen om att tolkningen i en dom från domstolen av en bestämmelse i fråga om tullklassificering inte kan ändras till följd av att kommissionen antar förklarande anmärkningar, som utgör ett viktigt medel för att säkerställa att medlemsstaternas tullmyndigheter tolkar KN på ett enhetligt sätt, likväl utan att vara rättsligt tvingande.

Domstolen drar slutsatsen att de tre kriterier som fastställts av kommissionen, det vill säga kriteriet att fordonet i fråga ska vara i originalskick och ej ha undergått väsentliga ändringar i dess viktigaste beståndsdelar, kriteriet att fordonet inte längre ska vara i produktion och kriteriet avseende fordonets minimiålder, såsom grundläggande omständigheter för den presumtion som kommissionen fastställt, inte avviker från den ståndpunkt som domstolen intog i domen av den 10 oktober 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). De fordon som uppfyller dessa kriterier är nämligen i princip lämpade för att vittna om tekniska och estetiska särdrag vid den tidpunkt då de tillverkades och således åskådliggöra i synnerhet en utvecklingsperiod av mänskliga landvinningar inom biltillverkningsområdet.

Däremot är den omständigheten att ett fordon uppfyller de tre kriterier som kommissionen uppställt inte tillräckligt för att fordonet ska klassificeras enligt nr 9705 i KN. Om de tre kriterierna är uppfyllda har det för det första endast uppställts en presumtion att det föreligger ett historiskt eller etnografiskt intresse. Denna presumtion hävs om den behöriga myndigheten visar att fordonet inte har någon specifik karaktär som hör samman med en period i det förflutna, eftersom det inte kan åskådliggöra ett betydelsefullt steg i utvecklingen av mänskliga landvinningar eller ett skede av denna utveckling. För det andra krävs fortfarande att de fyra kriterierna avseende de egenskaper som krävs för att ett fordon ska kunna ingå i en samling är uppfyllda.

Mot denna bakgrund ska nr 9705 i KN tolkas så, att fordon i originalskick som ej undergått väsentliga ändringar i chassi, styr- eller bromssystem, motor etc., är minst 30 år gamla och av en modell eller typ som inte längre är i produktion presumeras vara av historiskt eller etnografiskt intresse. De motorfordon som uppfyller dessa villkor är dock inte av historiskt eller etnografiskt intresse om den behöriga myndigheten visar att de inte kan åskådliggöra ett betydelsefullt steg i utvecklingen av mänskliga landvinningar eller ett skede av denna utveckling. De kriterier som fastställts i domstolens rättspraxis, avseende de egenskaper som krävs för att ett fordon ska kunna ingå i en samling, ska dessutom vara uppfyllda.

Dom av den 12 januari 2006, *Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht* (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Klassificeringen av rispartier – Kompletterande anmärkning 1 f till kapitel 10 i Kombinerade nomenklaturen – Giltighet – Återkrav i efterhand av importtull – Artikel 220.2 b i Gemensamma tulltaxan – Tolkning – God tro hos den tullpliktige”

Den lydelse av KN⁴² som var tillämplig vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna i det nationella målet innehåller en del II med rubriken ”Vegetabiliska produkter”. Denna del innehåller bland annat ett kapitel 10 med rubriken ”Spannmål”. I detta kapitel ingår nr 1006, med rubriken ”Ris”, vilken innehåller bland annat undernumret ”delvis slipat ris” (undernummer 1006 30). Samma kapitel 10 innehåller dessutom en kompletterande anmärkning (nedan kallad den omtvistade kompletterande anmärkningen) i vilken föreskrivs en definition av begreppet delvis slipat ris som innehåller ett kriterium avseende grodden på riskornet som inte finns med i den förklarande anmärkningen till HS.

Mot bakgrund av dessa omständigheter vill den hänskjutande domstolen att EU-domstolen ska klargöra bland annat huruvida den omtvistade kompletterande anmärkningen är ogiltig på grund av att den innehåller en definition av begreppet delvis slipat ris som innehåller ett kriterium avseende grodden på riskornet som inte finns med i den förklarande anmärkningen till HS.

Domstolen erinrar inledningsvis om att enligt bestämmelserna i artikel 300.7 EG är HS-konventionen bindande för unionens institutioner. Unionen har enligt artikel 3 i denna konvention förbundit sig att inte ändra omfattningen av HS. Eftersom internationella avtal som unionen har ingått har företrädde gentemot unionens sekundärrätt, ska den senare i möjligaste mån tolkas konformt med dessa avtal.

De förklarande anmärkningar som har utarbetats av kommissionen (vad beträffar KN) och WCO (vad beträffar HS) utgör viktiga tolkningsdata vid bedömningen av vad som omfattas av olika tulltaxenummer, dock utan att vara rättsligt bindande. Lydelsen av nämnda anmärkningar i KN ska därför överensstämma med bestämmelserna i densamma och inte ändra deras räckvidd.

Efter att ha analyserat ordalydelsen i beskrivningen av de olika rissorterna i de olika numren och undernumren i HS och KN konstaterar domstolen att i förevarande fall är lydelsen densamma. Domstolen klargör således att tolkningsfrågan innebär att det måste prövas huruvida bestämmelserna i den omtvistade kompletterande anmärkningen har ändrat innebörden av KN genom deras definition av delvis slipat ris och helt slipat ris.

På basen av en jämförelse av ordalydelsen i WCO:s förklarande anmärkning och den omtvistade kompletterande anmärkningen avseende delvis slipat ris konstaterar

---

⁴² KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2388/2000.

domstolen att det finns en skillnad i definitionernas ordalydelse, vad avser huruvida omständigheten att grodden har avlägsnats ska påverka definitionen av delvis slipat ris eller inte.

Om den omtvistade kompletterande anmärkningen på grund av denna skillnad ska förstås så, att undernummer 1006 30 inte omfattar ris från vilket en del av fruktväggen men inte grodden har avlägsnats, konstaterar domstolen att sådant ris inte heller kan klassificeras enligt nr 1006 20 i KN. En sådan tolkning skulle således leda till att sådant ris inte kunde klassificeras överhuvudtaget, vilket i sin tur skulle leda till att HS blev ofullständigt, trots att dess allmänna syfte är just att samtliga varor ska ha en klassificering. Domstolen betonar således att det, med beaktande av att sekundärrätten ska tolkas så, att den överensstämmer med internationella avtal som unionen är bunden av enligt artikel 300.7 EG, måste prövas huruvida det går att göra en annan tolkning av den omtvistade kompletterande anmärkningen som är förenlig med HS.

Mot denna bakgrund slår domstolen därefter fast att det är möjligt att tolka den omtvistade kompletterande anmärkningen så att den är förenlig med HS. Skillnaden i den omtvistade kompletterande anmärkningens lydelse ska följaktligen anses vara förenlig med HS och påverkar således inte nämnda anmärknings giltighet.

Dom av den 14 april 2011, British Sky Broadcasting Group och Pace (C-288/09 och C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Mottagare och dekodrar för digital-tv via satellit vilka har en kommunikationsfunktion – Gemenskapens tullkodex – Artikel 12.5 a i och 12.6 – Bindande klassificeringsbesked och deras giltighet i tiden”

I det här målet, avseende vilket de faktiska omständigheterna har beskrivits ovan,⁴³ förklarar domstolen att de förklarande anmärkningarna till KN⁴⁴ ska lämnas utan avseende i den mån de strider mot lydelsen i KN.

Domstolen erinrar om att de förklarande anmärkningar som har utarbetats av kommissionen (vad beträffar KN) och WCO (vad beträffar HS) utgör viktiga tolkningsdata vid bedömningen av vad som omfattas av olika tullnummer, dock utan att vara rättsligt bindande.

Innehållet i de förklarande anmärkningarna till KN, vilka inte ersätter de förklarande anmärkningarna till HS utan ska betraktas som ett komplement till dem och konsulteras parallellt med dessa, ska därför överensstämma med bestämmelserna i KN och kan inte ändra deras räckvidd.

⁴³ Se avdelning II.2.2., som har rubriken ”En varas avsedda användning”. Den här domen nämns även i avdelning III.3.2, som har rubriken ”Bindande klassificeringsbesked”.

⁴⁴ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2587/91 respektive nr 1214/2007.

Mot denna bakgrund klargör domstolen att om de förklarande anmärkningarna till KN strider mot lydelsen i KN-numren och anmärkningarna till avdelningarna eller kapitlen, så ska de förklarande anmärkningarna till KN lämnas utan avseende.

Dom av den 17 februari 2016, Salutas Pharma (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Nummer 3004 – Brustabletter med ett kalciuminnehåll på 500 mg – Rekommenderad daglig dos av ett ämne som är betydligt högre än det rekommenderade dagliga intag som erfordras för att vidmakthålla hälsa eller välbefinnande”

År 2012 begärde Salutas Pharma att ett bindande klassificeringsbesked skulle utfärdas för tabletter bestående av en beredning vars väsentliga beståndsdel är kalcium och som ska intas efter att ha lösts upp i vatten. Företaget föreslog att produkten skulle klassificeras enligt undernummer 3004 90 00 i KN.

Tullkontoret klassificerade den aktuella produkten enligt undernummer 2106 90 92 KN. Klassificeringsbeskedet motiverades med att produkten inte omfattas av nr 3004 KN, eftersom dess dosering inte motsvarar ett betydligt högre intag än det rekommenderade dagliga intag som erfordras för att vidmakthålla hälsa eller välbefinnande.

Sedan Salutas Pharma hade begärt omprövning av beslutet fann tullkontoret att det saknades skäl att ändra beslutet att klassificera den aktuella produkten enligt nr 2106 i KN. Tullkontoret fastställde att villkoret i kompletterande anmärkning 1 till kapitel 30 i KN inte var uppfyllt, eftersom kalciumhalten per rekommenderad maximal daglig dos av den omtvistade produkten inte var tre gånger högre än det rekommenderade dagliga intaget av kalcium.

Salutas Pharma överklagade tullkontorets beslut till den hänskjutande domstolen. Företaget hävdade att förklarande anmärkning 1 till kapitel 30 i KN är ogiltig, eftersom den ändrar innehållet i nr 3004 i KN.

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida Brustabletter med en kalciumhalt på 500 mg per tablett, som används för förebyggande och behandling av kalciumbrist och för understödjande av en speciell behandling för förebyggande och behandling av osteoporos, på vars etikett det för vuxna rekommenderas en maximal daglig dos på 3 tabletter, ska klassificeras enligt undernummer 3004 90 00 i KN.⁴⁵

Domstolen erinrar inledningsvis om att kapitelanmärkningarna till KN utgör viktiga hjälpmedel för att säkerställa en enhetlig tillämpning av tulltaxan och kan i denna egenskap betraktas som giltiga tolkningsdata för densamma. Anmärkningarnas

---

⁴⁵ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1006/2011.

innebörd ska därför överensstämma med bestämmelserna i KN och kan inte ändra deras räckvidd. De förklarande anmärkningar utgör dessutom viktiga tolkningsdata vid bedömningen av vad som inbegrips under olika tulltaxenummer, likväl utan att vara rättsligt bindande.

Domstolen konstaterar att den produkt som avses i det nationella målet uppfyller de villkor som anges i kompletterande anmärkning 1 första stycket punkterna a–d till kapitel 30 i KN och att parterna i det nationella målet enbart har motstridiga inställningar till huruvida kalciumhalten i den rekommenderade dagliga dosen av den aktuella produkten ska anses vara "betydligt högre än det rekommenderade dagliga intag som erfordras för att vidmakthålla hälsa eller välbefinnande", i den mening som avses i denna förklarande anmärkning.

Den förklarande anmärkningen till kapitel 30 i KN syftar nämligen till att klargöra kriteriet "betydligt högre" enligt kompletterande anmärkning 1 till nämnda kapitel, genom att ange att detta omfattar en rekommenderad daglig dos vars vitamin- eller mineralinnehåll är "mycket större – vanligtvis tre gånger större – än det rekommenderade dagliga intaget".

I nämnda förklarande anmärkning, som saknar bindande rättsverkan, anges för det första att, när vitamin- eller mineralhalten per rekommenderad daglig dos av en produkt är tre gånger högre än det rekommenderade dagliga intaget omfattas produkten av detta kapitel förutsatt att alla övriga villkor också är uppfyllda. För det andra, med avseende på uttrycket "vanligtvis" i samma anmärkning, utesluter inte denna anmärkning produkter från nämnda kapitel enbart av det skälet att vitamin- eller mineralhalten per rekommenderad daglig dos av produkten inte är tre gånger högre än det rekommenderade dagliga intaget.

Enligt domstolen kan den förklarande anmärkningen till kapitel 30 KN således inte tolkas så, att vitamin- eller mineralhalten per rekommenderad daglig dos av produkter bestående av dessa ämnen nödvändigtvis måste vara tre gånger högre än det rekommenderade dagliga intaget för att produkterna i fråga ska kunna klassificeras enligt nr 3004 KN. När den rekommenderade dagliga dosen av en produkt med de objektiva kännetecken och egenskaper som definieras i nr 3004 KN innehåller en betydligt högre halt av vitaminer, mineraler, essentiella aminosyror och fettsyror än vad som är nödvändigt eller tillrådligt för livsmedel i allmänhet ska produkten klassificeras under detta nummer.

2. Klassificeringsförordningar som antagits av kommissionen

Dom av den 20 november 1997, Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

”Gemensamma tulltaxan - Tulltaxeklassificering - Nattlinne”

År 1985 importerade det tyska företaget Wiener klädesplagg från Thailand, vilka tulldeklarerades som ”nattlinnen för kvinnor” enligt undernummer 60.04 B IV b.2 bb i Gemensamma tulltaxan. Efter en partiell kontroll övergick plaggen till fri omsättning och avräknades från tullkvoten för ”nattlinnen”.

Till följd av en tilläggskontroll ansåg emellertid den tyska tullmyndigheten att klädesplaggen utgjorde ”klänningar av syntetfibrer” enligt undernummer 60.05 A.II b.4 cc.22 i Gemensamma tulltaxan och företog därför uppbörd i efterhand av tull enligt en högre taxa.

Wiener väckte talan angående denna korrigerings, vilken emellertid ogillades. Wiener överklagade denna dom vid den hänskjutande domstolen.

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida begreppet ”nattlinne”, i den mening som avses i undernummer 60.04 B IV b 2 bb i den version av Gemensamma tulltaxan som gällde år 1985⁴⁶ ska tolkas så, att det omfattar uteslutande ”andra slags” plagg som genom sina egenskaper utan tvekan är avsedda att bäras endast som nattdräkter, eller om uttrycket ska tolkas så, att det även omfattar plagg som att döma av sitt utseende är avsedda att huvudsakligen men inte uteslutande bäras i sängen.

Domstolen påpekar inledningsvis att undernummer 60.04 B IV b 2 bb i Gemensamma tulltaxan inte innehåller någon definition av begreppet nattlinnen för kvinnor eller flickor. Någon sådan definition finns inte heller i anmärkningarna till Gemensamma tulltaxan eller i Tullsamrådets anmärkningar.

Domstolen anser, genom tillämpning av resonemanget i domen av den 9 augusti 1994, Neckermann Versand (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)) på förevarande mål, att eftersom varorna är avsedda att bäras huvudsakligen i sängen ska de betecknas som ”nattlinnen” i den mening som avses i undernummer 60.04 B IV b.2 bb i Gemensamma tulltaxan, även om de skulle kunna användas även på andra ställen.

Enligt domstolen påverkas denna slutsats inte av antagandet av förordning nr 548/89, i vars bilaga föreskrivs att lätta trikåplagg, som är ämnade att täcka den övre delen av kroppen ner till halva låret, med rundskuren ledig urringning, med korta, vida ärmar, med ett knytskärp som är fastsytt i vänstra sidsömmen vid midjan, inte kan klassificeras som ”nattlinnen” utan utgör ”klänningar” i den mening som avses i nr 6104 i KN,

---

⁴⁶ Gemensamma tulltaxan, i dess lydelse enligt förordning nr 3400/84.

eftersom de inte kan anses som avsedda att bäras enbart som nattdräkter, eller av antagandet av förordning nr 812/89, enligt vilken olika lätta trikåplagg (av 100 procent bomull), avsedda att täcka den övre delen av kroppen ner till halva låret, med rundskuren uringning, korta, vida ärmar och som saknar knytskärp i midjan, inte ska klassificeras som "nattlinnen".

Dessa klassificeringsförordningar antogs nämligen efter omständigheterna i det nationella målet. Bestämmelserna i dessa rättsakter kan följaktligen inte tillämpas analogt vid tolkningen av föregående tulltaxebestämmelser, även om de endast har ett klargörande syfte och inte har ändrat lydelsen av numren eller undernumren i fråga.

Domstolen påpekar bland annat att det stod i fullständig överensstämmelse med rättssäkerhetsprincipen, innan begreppet nattlinne hade givits en restriktiv tolkning i kommissionens klassificeringsförordningar, att allmänt förstå detta begrepp på det sättet att det inte endast omfattade underkläder som enbart var avsedda att bäras i sängen, utan även dem som huvudsakligen var avsedda för sådant bruk.

Undernummer 60.04 B IV b.2 bb i Gemensamma tulltaxan ska följaktligen tolkas på så sätt att det omfattar underkläder som genom sina objektiva egenskaper är avsedda att bäras enbart eller huvudsakligen i sängen. Det ankommer på den nationella domstolen att avgöra om plaggen, med beaktande av deras snitt, sammansättning och utseende samt modets utveckling i medlemsstaten i fråga, har sådana objektiva egenskaper eller om de kan bäras både i sängen och på vissa andra ställen.

Dom av den 20 november 2008, Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

"Begäran om förhandsavgörande - Giltighet av en klassificeringsförordning - Tolkning av bilagan till förordning (EG) nr 1196/97 - Artiklarna 220 och 239 i tullkodexen - Artiklarna 871 och 905 i förordning (EEG) nr 2454/93 - Torra plattor framställda av rismjöl, salt och vatten - Tullklassificering - Uppbörd i efterhand av importtull - Förfarande för eftergift - Misstag av tullmyndigheterna som kan upptäckas - Uppenbar vårdslöshet av importören"

H & S är ett nederländskt tillverknings- och handelsföretag som förser bland annat restauranger med orientaliska livsmedelsprodukter. Företaget importerar för detta ändamål rispapper från Vietnam.

H & S importerade denna produkt redan år 1996, med angivelse av undernummer 1901 90 99 i KN.⁴⁷ Denna tullklassificering ska vid upprepade tillfällen ha godtagits av de nederländska tullmyndigheterna (nedan kallade tullmyndigheterna), också efter genomförda kontroller och analyser av prover av importerade laster.

---

⁴⁷ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1624/97.

År 1997 antog kommissionen förordning nr 1196/97, i vilken det föreskrivs att de ifrågavarande produkterna de facto omfattas av undernummer 1905 90 20 i KN. Denna förordning trädde i kraft den 19 juli 1997.

H & S fortsatte emellertid att klassificera det rispapper som det importerade enligt undernummer 1901 90 99. Tullmyndigheterna fortsatte likaså att godta H & S deklARATIONER, senast den 14 juli 1997 och den 16 mars 1998. Vid sistnämnda datum upptäckte dock tullmyndigheterna att klassificeringen var felaktig och underrättade bolaget om att nämnda produkt omfattades av det nummer som föreskrivs i ovannämnda förordning, det vill säga undernummer 1905 90 20 i KN. H & S deklarerade hädanefter sina produkter under sistnämnda nummer.

Under år 2000 underrättade tullmyndigheterna H & S om att de för perioden den 25 november 1997–2 februari 1998 hade för avsikt att i efterhand uppbära den tull som skulle ha erlagts enligt undernummer 1905 90 20 i KN.

H & S framställde därför en ansökan om att kravet på denna tull skulle efterges. Ansökan avslogs, vilket sist och slutligen gav upphov till det nationella målet.

Den hänskjutande domstolen, som är tveksam till hur rispappret ska klassificeras enligt tulltaxan, vill att domstolen ska klargöra bland annat huruvida plattor tillverkade av rismjöl, salt och vatten som är torkade men inte har genomgått värmebehandling omfattas av undernummer 1905 90 20 i KN och, i förekommande fall, huruvida förordning nr 1196/97 är giltig.

Domstolen konstaterar inledningsvis att den nederländska versionen av ordalydelsen i nr 1905 i KN i motsats till vissa andra språkversioner inte uttryckligen hänvisar till plattor tillverkade av mjöl- eller stärkelsedeg eller andra liknande produkter, som ska vara "torkade". I denna språkversion hänvisas nämligen endast till produkter som har formen av plattor.

Domstolen erinrar emellertid om att det följer av fast rättspraxis att det på grund av nödvändigheten av en enhetlig tolkning av unionsbestämmelserna är uteslutet att en bestämmelse då osäkerhet råder betraktas för sig, och att det tvärtom krävs att den ska tolkas och tillämpas mot bakgrund av de övriga officiella språkversionerna.

Domstolen påpekar att i detta avseende gäller för det första att hänvisningen till rispapper (*rice paper*) eller till "torkade" produkter anges uttryckligen i ordalydelsen av flera språkversioner av undernummer 1905 90 20 i KN, medan nr 1901 har karaktären av uppsamlingsnummer och endast avser sådana produkter som inte nämns i eller ingår i någon annan del av KN.

Vid en jämförelse av flera språkversioner av KN och mot bakgrund av kommissionens förklarande anmärkningar, i vilka det hänvisas till de förklarande anmärkningarna till HS-konventionen, är inte det faktum att bakning skett ett nödvändigt kännetecken för klassificeringen av en vara enligt undernummer 1905 90 20.

Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att klassificeringen i undernummer 1905 90 20 i KN av livsmedelsberedning, i form av torra, genomskinliga plattor, av varierande storlek, framställda av rismjöl, salt och vatten, överensstämmer med ordalydelsen i detta undernummer. Av detta följer att giltigheten av förordning nr 1196/97 inte påverkas.

Dom av den 19 februari 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

”Gemensamma tulltaxan — Kombinerade nomenklaturen — Tullklassificering — Monitorer med flytande kristaller (LCD) utrustade med SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- och kompositvideoanslutning — Nummer 8471 — Nummer 8528 — Förordning (EG) nr 754/2004”

I det här målet, avseende vilket de faktiska omständigheterna har beskrivits ovan,⁴⁸ vill den hänskjutande domstolen dessutom få klarhet i huruvida förordning nr 754/2004 är tillämplig på tullklassificeringen av de monitorer med flytande kristaller (LCD) som avses i det nationella målet.

Domstolen erinrar härvid om att en klassificeringsförordning antas av kommissionen i de fall klassificeringen av en viss vara i KN skulle kunna medföra svårigheter eller föranleda skilda bedömningar. Enligt rättspraxis har dessutom en sådan klassificeringsförordning allmän giltighet, eftersom den inte är tillämplig på en viss näringsidkare utan generellt på varor som är identiska med dem som klassificeras genom förordningen.

Även om en analog tillämpning av en klassificeringsförordning på varor som liknar dem som avses i denna förordning främjar en enhetlig tolkning av KN och likabehandling av näringsidkarna, krävs det ändå i ett sådant fall att de varor som ska klassificeras och de som avses i klassificeringsförordningen är tillräckligt lika. Dessa monitorer med flytande kristaller (LCD) är emellertid ur en teknisk synvinkel inte identiska med de varor som klassificeras enligt förordning nr 754/2004, som gäller plasmaskärmar, vilka skiljer sig åt även vad gäller deras mått och upplösning.

Den omständigheten att såväl de monitorer som det är fråga om i målet vid den nationella domstolen som de varor som avses i förordning nr 754/2004 kan återge signaler från såväl maskiner för automatisk databehandling som från andra källor är i sig inte tillräcklig för att förordning nr 754/2004 ska vara analogt tillämplig på de aktuella monitorerna. Detta gäller oavsett hur skärmarnas objektiva egenskaper och prestationer vid utförandet av deras arbetsuppgifter bedöms.

Av detta följer att förordning nr 754/2004 inte tillämplig på tullklassificeringen av monitorer med flytande kristaller (LCD) utrustade med SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- och kompositvideoanslutning.

---

⁴⁸ Se avdelning II.2.1, som har rubriken ”Produktens objektiva egenskaper och kännetecken”.

Dom av den 17 juli 2014, *Panasonic Italia m.fl.* (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EEG) nr 2658/87 – Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Nr 8471 och 8528 – Plasmaskärmar – Användning som datorskärm – Möjlig användning som tv-skärm efter isättning av ett videokort”

Mellan år 2001 och år 2004 importerade sökandena i det nationella målet plasmaskärmar till Italien. Vid tulldeklarationen klassificerade de skärmarna enligt nr 8471 60 90 i KN i egenskap av skärmar som enbart var avsedda att återge datorbilder, med följd att det inte skulle betalas tull och mervärdesskatt på 20 procent.

Tullkontoret ansåg emellertid att skärmarna skulle klassificeras enligt nr 8528 i KN, som bland annat avser televisionsmottagare och videomonitorer, med följd att det skulle betalas importtull med 14 procent.

Sökandena i det nationella målet följaktligen väckte talan vid Commissione tributaria provinciale di Milano (skattedomstolen i Milano, Italien), som ogillade talan med motiveringen att möjligheten att skärmarna kunde anpassas för att ta emot kompositvideosignaler enbart genom att sätta i ett videokort omöjliggjorde att de kunde klassificeras enligt nr 8471 i KN. Sökandena i det nationella målet överklagade domarna i första instans till Commissione tributaria regionale di Milano (regional skattedomstol i Milano, Italien), som fastställde att de importerade skärmarna skulle klassificeras enligt nr 8528 i KN.

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen, till vilken de ovannämnda domarna överklagats, att EU-domstolen ska klargöra vilka kriterier som ska tillämpas för att avgöra om de skärmar som avses i det nationella målet ska klassificeras enligt nr 8471 i KN⁴⁹ eller enligt nr 8528 i KN.

Vad gäller den metod som ska tillämpas för tullklassificeringen av sådana skärmar påpekar domstolen att det framgår av anmärkning 5 B a–c till kapitel 84 i KN att sådana skärmar som avses i det nationella målet omfattas av nr 8471 på grund av att de samtidigt uppfyller tre villkor, nämligen att vara av sådant slag som endast eller huvudsakligen används i en maskin för automatisk databehandling, kunna anslutas till centralenheten och kunna ta emot och leverera data i sådan form som kan användas av systemet.

Det andra och det tredje av dessa villkor kan anses vara uppfyllda. Vad gäller det första villkoret erinrar domstolen om att enbart den möjligheten att återge bilder från andra källor än maskiner för automatisk databehandling inte i sig utesluter att de ska kunna klassificeras enligt nr 8471 i KN, mot bakgrund av ordalydelsen i anmärkning 5 B a till kapitel 84 i KN, som hänvisar till enheter som ”endast eller huvudsakligen” används i ett system för automatisk databehandling.

---

⁴⁹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2388/2000, nr 2031/2001, nr 1832/2002 respektive nr 1789/2003.

Det framgår nämligen av de förklarande anmärkningarna till nämnda nr 8471 att monitorer som huvudsakligen används i ett system för automatisk databehandling känns igen genom andra tekniska egenskaper än att de är utrustade med lämpliga uttag för anslutning till en maskin för databehandling. Bland annat känns de igen genom att de är lämpade för ett arbete på nära håll, att de inte kan återge tv-signaler, att de kännetecknas av låg elektromagnetisk strålning, att bildpunktsavståndet börjar vid 0,41 millimeter för medelupplösning och minskar allteftersom upplösningen blir högre, att deras bandbredd motsvarar 15 MHz eller mer och att deras bildpunktsstorlek är mindre än för videomonitorer enligt nr 8528 i HS samtidigt som skärmarnas konvergens är starkare än sistnämnda.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att vid tullklassificering i KN av färgplasmaskärmar med ett diagonalmått på 106,6 centimeter, utrustade med två högtalare, en fjärrkontroll samt en ingång förberedd för isättning av ett videokort, ska beaktas skärmarnas inneboende egenskaper som består i dels att ta emot data från en maskin för automatisk databehandling, dels i att ta emot videokompositssignaler. Sådana skärmar ska klassificeras enligt undernummer 8471 60 90 i KN om de enbart eller huvudsakligen används i ett system för automatisk databehandling i den mening som avses i anmärkning 5 B a till kapitel 84 i KN och enligt undernummer 8528 21 90 i KN om så inte är fallet, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att avgöra med ledning av de objektiva kännetecknen hos nämnda skärmar, och bland annat de som anges i de förklarande anmärkningarna till nr 8471 i HS, särskilt i punkterna 1–5 i kapitel I D i HS rörande bildskärmar till maskiner för automatisk databehandling.

Den hänskjutande domstolen vill vidare få klarhet i huruvida förordning nr 754/2004 ska tillämpas retroaktivt.

Efter att ha erinrat om sin praxis, enligt vilken principen om rättssäkerhet utgör hinder mot att en förordning tillämpas retroaktivt, oberoende av vilka fördelar eller nackdelar en sådan tillämpning skulle föra med sig för den berörde, såvida det inte framgår tillräckligt klart antingen av dess lydelse eller av dess syften att den inte gäller enbart för framtiden, påpekar domstolen att det inte finns något i skälen i förordning nr 754/2004, i dess bestämmelser eller i bilagan till nämnda förordning som tyder på att förordningen ska tillämpas retroaktivt.

En förordning i vilken anges huruvida klassificering ska ske enligt ett visst nummer eller visst undernummer i KN har hur som helst inte retroaktiv verkan. Förordning nr 754/2004 kan följaktligen inte tillämpas retroaktivt.

Dom av den 22 september 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Bedömning av giltigheten – Förordning (EG) nr 1051/2009 – Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Nr 8701 – Traktorer – Undernumren 8701 90 11 till 8701 90 39 – Jordbrukstraktorer samt skogsbrukstraktorer (med

undantag av traktorer som framförs av gående), med hjul, nya - Lätta fyrhjuliga terrängfordon avsedda att användas som traktorer"

I det här målet, avseende vilket de faktiska omständigheterna har beskrivits ovan,⁵⁰ vill Gerechtshof Amsterdam (Appellationsdomstolen i Amsterdam, Nederländerna), inom ramen för ett domstolsförfarande som inleddes av KME avseende bindande klassificeringsbesked, få klarhet i huruvida förordning nr 1051/2009 är giltig och enligt vilka undernummer de berörda fordonen i förekommande fall ska klassificeras.

Parterna i det nationella målet och den hänskjutande domstolen har hävdade att även om de fordon som avses i förordning nr 1051/2009 och de som avses i det här målet inte är identiska, liknar de varandra tillräckligt för att denna förordning ska vara analogt tillämplig. Den hänskjutande domstolen är dock tveksam till huruvida nämnda förordning är giltig, på grund av avsaknaden av särskild utrustning såsom kraftuttag, hydraullyft eller vinsch.

Den hänskjutande domstolen har även påpekat att i de förklarande anmärkningarna till undernumren i tulltaxan hänvisas till särskild utrustning såsom en vinsch för skogsbrukstraktorer, men att jordbrukstraktorer beskrivs så att de "i allmänhet" är utrustade med en hydraullyft och kraftuttag. Detta påpekande har föranlett frågor rörande huruvida förordning nr 1051/2009 är tillämplig på liknande terränghjulingar, som skulle kunna klassificeras som jordbrukstraktorer även om de inte har denna utrustning.

Domstolen erinrar härvid bland annat om att när en nationell domstol hyser tvivel angående giltigheten av en klassificeringsförordning som den nationella domstolen ska tillämpa analogt på varor som är tillräckligt lika de varor som avses i denna förordning, är det berättigat att den begär förhandsavgörande av EU-domstolen avseende förordningens giltighet.

Domstolen slår fast att punkt 2 i bilagan till förordning nr 1051/2009 är ogiltig i den del den innebär att det fordon som beskrivs i denna punkt klassificeras enligt undernummer 8107 90 90 i KN⁵¹ och inte enligt det av undernumren 8701 90 11 till 8701 90 39 i KN som motsvarar fordonets motorkapacitet.

Dom av den 15 december 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

"Begäran om förhandsavgörande - Kombinerade nomenklaturen - Klassificering av varor - Näringsstillskott som omfattas av nr 2106 - Den huvudsakliga beståndsdelen utgörs av ett verksamt ämne - Fråga huruvida klassificering ska ske enligt kapitel 30 i Kombinerade nomenklaturen - Produkter som presenteras och saluförs som läkemedel"

⁵⁰ Beträffande de faktiska och rättsliga omständigheterna i målet, se avdelning II.2.2, som har rubriken "En varas avsedda användning".

⁵¹ KN i dess lydelse enligt förordning nr 948/2009.

I det här målet, avseende vilket de rättsliga omständigheterna delvis har beskrivits ovan,⁵² har den hänskjutande domstolen ställt den första och den andra frågan för att få klarhet i huruvida KN⁵³ ska tolkas så, att sådana produkter som avses i det nationella målet, som har allmänna positiva hälsoeffekter och vilkas huvudsakliga beståndsdel utgörs av ett verksamt ämne som återfinns i näringstillskott som klassificeras enligt nr 2106 i KN och vilka av tillverkaren presenteras som läkemedel samt saluförs och säljs som läkemedel, kan klassificeras enligt nr 3004 i KN eller huruvida sådana produkter i stället ska klassificeras enligt nr 2106 i KN.

I detta sammanhang behandlar domstolen bland annat frågan huruvida förordning nr 1264/98 och genomförandeförordning nr 727/2012, vilka klassificerar vissa produkter enligt nr 2106 i KN, är tillämpliga på de produkter som avses i det nationella målet.

Domstolen erinrar för det första om att det framgår av fast rättspraxis att en klassificeringsförordning har allmän giltighet, eftersom den inte är tillämplig på en viss näringsidkare utan generellt på varor som är identiska med den som har undersökts av tullkodexkommittén. För att vid tolkningen av en klassificeringsförordning fastställa förordningens tillämpningsområde ska bland annat dess motivering beaktas. Domstolen konstaterar att de produkter som avses i det nationella målet inte är identiska med de som avses i dessa förordningar. Nämda förordningar är följaktligen inte direkt tillämpliga på de produkter som avses i det nationella målet.

Domstolen hänvisar för det andra till sin praxis enligt vilken en analog tillämpning av en klassificeringsförordning, såsom förordning nr 1264/98 och genomförandeförordning nr 727/2012, på produkter som är jämförbara med dem som avses i dessa förordningar främjar en överensstämmande tolkning av KN samt likabehandling av näringsidkare. Mot bakgrund av denna praxis vidtar domstolen därefter en jämförelse av de objektiva kännetecknen och egenskaperna hos de produkter som avses i nämnda förordningar och de produkter som avses i det nationella målet. Domstolen drar slutsatsen att dessa produkter har samma verksamma ämne som de produkter som klassificeras genom förordning nr 1264/98 och genomförandeförordning nr 727/2012 och att den enda skillnaden mellan dessa produkter består i koncentrationen av mikroorganismer och i vilka bärämnen som används.

Mot denna bakgrund svarar domstolen att sådana produkter som dem som är aktuella i det nationella målet, vilka har allmänna positiva hälsoeffekter och vilkas huvudsakliga beståndsdel utgörs av ett verksamt ämne som återfinns i näringstillskott som klassificeras enligt nr 2106 i KN, omfattas av detta tulltaxenummer även om de av tillverkaren presenteras som läkemedel och saluförs och säljs som läkemedel.

⁵² Se avdelning I, som har rubriken "Allmänna påpekanden rörande arten och räckvidden av de funktioner som åligger unionsdomstolen och rörande de relevanta bedömningskriterierna".

⁵³ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1006/2011.

Dom av den 13 september 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Klassificering av varor – Kamera med flyktigt minne vilket innebär att inspelade bilder försvinner när kameran stängs av eller när nya bilder tas – Kombinerade nomenklaturen – Undernummer 8525 80 19 och 8525 80 30 – Förklarande anmärkningar – Tolkning – Genomförandeförordning (EU) nr 113/2014 – Tolkning – Giltighet”

I det här målet, avseende vilket de faktiska omständigheterna har beskrivits ovan,⁵⁴ påpekar domstolen vad gäller giltigheten av genomförandeförordning nr 113/2014, för det första, att det framgår av fast rättspraxis att en klassificeringsförordning har allmän giltighet, eftersom den inte är tillämplig på en viss näringsidkare utan generellt på varor som är identiska med den som har undersökts av tullkodexkommittén. För att vid tolkningen av en klassificeringsförordning fastställa förordningens tillämpningsområde ska bland annat dess motivering beaktas.

Domstolen fastställer vidare att det följer av en jämförelse mellan egenskaperna hos de kameror som anges i genomförandeförordning nr 113/2014 och de egenskaper som den nu aktuella kameran har att de inte är identiska och att denna förordning således inte är direkt tillämplig beträffande en kamera av det slag som det är fråga om i det nationella målet.

Domstolen påpekar dock, för det andra, att det av fast rättspraxis framgår att även om en klassificeringsförordning inte är direkt tillämplig på varor som inte är identiska utan endast liknar den vara som avses i denna förordning, är förordningen analogt tillämplig på sådana varor. Det räcker i det hänseendet att de varor som ska klassificeras och de som avses i klassificeringsförordningen är tillräckligt lika.

Eftersom de apparater som anges i genomförandeförordning nr 113/2014 har liknande egenskaper och objektiva kännetecken som kameran i det nationella målet, är genomförandeförordning nr 113/2014 analogt tillämplig på kameran i det nationella målet. Förordningens giltighet därför ska prövas.

I detta sammanhang erinrar domstolen om att Europeiska unionens råd, såvitt gäller tillämpningen av KN, har tillerkänt kommissionen ett stort utrymme för att, i samarbete med tullexperter från medlemsstaterna, efter eget skön precisera innehållet i de tulltaxenummer som ska beaktas vid klassificeringen av en viss vara. Den behörighet som kommissionen har att besluta om åtgärder i enlighet med artikel 9.1 a i förordning nr 2658/87, såsom klassificering av varor, innebär emellertid inte att den har behörighet att ändra innehållet i de tulltaxenummer som har fastställts på grundval av HS, som har inrättats genom HS-konventionen, vars omfattning unionen enligt artikel 3 har åtagit sig att inte ändra.

⁵⁴ Se avdelning II.1.4., som har rubriken ”Reglerna 4–6 – Standardregel, särskild regel som är tillämplig på visst innehåll, regel avseende jämförelse mellan undernummer”.

Domstolen konstaterar att i genomförandeförordning nr 113/2014 klassificeras "höghastighetskameror" enligt undernummer 8525 80 19 i KN. Grunden för denna klassificering är konstaterandet att "tillfällig lagring på flyktigt minne anses inte som inspelning i kameran eftersom bilderna försvinner efter avstängning av kameran". Som domstolen redan har förklarat utgör digitala kamerors kapacitet att spela in stillbilder på ett internminne en grundläggande egenskap för varor enligt undernummer 8525 80 30 i KN, oberoende av om denna inspelningskapacitet är tillfällig eller varaktig.

Eftersom genomförandeförordning nr 113/2014, i motsats till vad som framgår av undernummer 8525 80 30 i KN, utesluter klassificering av kameror som spelar in bilder tillfälligt på ett flyktigt minne enligt detta undernummer och således klassificerar "höghastighetskameror" enligt undernummer 8525 80 19 i KN, drar domstolen slutsatsen att genomförandeförordningen är oförenlig med tillämpningsområdet för undernummer 8525 80 30 i KN.

Vid antagandet av genomförandeförordning nr 113/2014 har kommissionen följaktligen ändrat tillämpningsområdet för undernummer 8525 80 30 genom att begränsa detsamma och har överskridit de befogenheter som den tilldelats genom artikel 9.1 a i förordning nr 2658/87.

Domstolen slår således fast att undernummer 8525 80 30 i KN ska tolkas så det omfattar en kamera, som den kamera det är fråga om i det nationella målet, som kan ta ett stort antal fotografiska bilder per sekund och bevara dem i sitt flyktiga internminne, varifrån de försvinner när kameran stängs av. Genomförandeförordning nr 113/2014 är ogiltig i den mån den är analogt tillämplig på varor som har denna kameran egenskaper.

3. Klassificeringsuttalanden och bindande klassificeringsbesked

3.1. WCO:s och tullkodexkommitténs klassificeringsuttalanden

Dom av den 19 november 1975 (plenum), *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

"Xerografiska kopieringsmaskiner"

Den 28 april 1971 importerade klaganden i det nationella målet från ett tredjeland en xerografisk kopieringsmaskin för återgivning av dokument. De nederländska tullmyndigheterna klassificerade denna apparat enligt nr 90.07 A, "kameror", i Gemensamma tulltaxan⁵⁵ och belade den med en tullsats på 14 procent. Denna klassificering motsvarar en kompletterande anmärkning till kapitel 90 i Gemensamma

⁵⁵ Gemensamma tulltaxan i bilaga I till förordning nr 950/68, i dess lydelse enligt förordning nr 1/71.

tulltaxan, vilken införts genom förordning nr 1/71, varigenom Gemensamma tulltaxan ändrats med verkan från och med den 1 januari 1971 (nedan kallad den omtvistade kompletterande anmärkningen). Nämda anmärkning har följande lydelse: "Även apparater för automatisk elektrostatisk återgivning av dokument vilka är utrustade med ett optiskt system för bildupptagning omfattas av undernummer 90.07 A". Denna anmärkning motsvarar i sin tur ett klassificeringsuttalande som i december 1965 utfärdades av Tullsamarbetsrådet, som har i uppgift att övervaka genomförandet av konventionen rörande nomenklatur för klassificering av varor i tulltarifferna, som undertecknades i Bryssel den 15 december 1950 (nedan kallad nomenklaturkonventionen).⁵⁶

Före den 1 januari 1971 klassificerade de nederländska tullmyndigheterna emellertid den aktuella apparaten enligt undernummer 84.54 B, "Andra maskiner och apparater för kontorsbruk", i enlighet med två beslut som Tariefcommissie (tariffkommissionen) hade antagit den 2 februari 1970.

Eftersom den tillämpliga tullsatsen på varor enligt nr 84.54 B hade satts ned till 7 procent inom ramen för de multilaterala förhandlingarna om Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT), ansåg klaganden i det nationella målet att den omtvistade kompletterande anmärkningen stred mot artikel II i detta avtal, eftersom den innebar att den omtvistade varan hade "överförs" från ett nummer med en tullsats på 7 procent till ett nummer som var belagt med en tullsats på 14 procent. Sedan klagandens begäran om omprövning hade avslagits väckte han talan vid tariffkommissionen, som beslutade att bland annat fråga EU-domstolen huruvida den omtvistade kompletterande anmärkningen strider mot de skyldigheter som följer av nomenklaturkonventionen – särskilt artikel II b ii – som förbjuder att det i anmärkningarna till kapitel och avdelningar görs ändringar som kan påverka räckvidden av kapitlet, avdelningarna och numren i nomenklaturen.

Domstolen klargör inledningsvis att unionen har ersatt medlemsstaterna när det gäller de åtaganden som följer av konventionen rörande nomenklatur och konventionen om inrättandet av ett tullsamarbetsråd,⁵⁷ som antogs samma datum, och följaktligen är bunden av nämnda åtaganden.

Domstolen konstaterar härvid att bland de åtaganden som fastställs i den förstnämnda av dessa konventioner anges i artikel II b ii en skyldighet för parterna till konventionen att inte göra några ändringar i anmärkningarna till kapitel eller avdelningar som kan påverka räckvidden av kapitlet, avdelningarna och numren i nomenklaturen.

De klassificeringsuttalanden som utfärdats av Tullsamarbetsrådet är inte bindande för parterna till konventionen, men utgör tolkningsdata som är desto mer avgörande, eftersom de härrör från en myndighet som har fått i uppgift av dessa parter att

⁵⁶ Konvention rörande nomenklatur för klassificering av varor i tulltarifferna, undertecknad i Bryssel den 15 december 1950.

⁵⁷ Konvention angående upprättande av ett råd för samarbete på tullområdet, undertecknad i Bryssel den 15 december 1950.

säkerställa en enhetlig tolkning och tillämpning av nomenklaturen. Denna tolkning, som dessutom överensstämmer med den praxis som parterna till konventionen i allmänhet följer, kan avfärdas endast om den är oförenlig med lydelsen i det aktuella numret eller om det är uppenbart att Tullsamarbetsrådet överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning.

Mot denna bakgrund drar domstolen slutsatsen att på grund av likheten mellan de fotografiska och xerografiska processerna för bildupptagning är villkoren för att avfärda ett klassificeringsuttalande såsom oförenligt med det berörda numret inte uppfyllda. Den omtvistade kompletterande anmärkningen är följaktligen inte oförenlig med de skyldigheter som följer av nomenklaturkonventionen.

Av det ovan anförda följer således att det vid prövningen av målet inte har framkommit några omständigheter som kan påverka den omtvistade kompletterande anmärkningens giltighet.

Dom av den 10 november 2011, X och X BV (C-319/10 och C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

”Gemensamma tulltaxan – Kombinerade nomenklaturen – Tullklassificering – Benfritt, fryst och djupgående saltat kycklingkött – Giltighet och tolkning av förordningarna (EG) nr 535/94, nr 1832/2002, nr 1871/2003, nr 2344/2003 och nr 1810/2004 – Kompletterande anmärkning 7 till kapitel 2 i Kombinerade nomenklaturen – Beslut av WTO:s tvistlösningsorgan – Rättsverkningar”

I det här målet har domstolen anmodats att bland annat klargöra huruvida det är möjligt att inom ramen för tolkningen eller bedömningen av giltigheten av den kompletterande anmärkningen i förordning nr 1810/2004⁵⁸ åberopa ett beslut som fattats av WTO:s tvistlösningsorgan, i den del det avser tolkningen av begreppet ”saltad” i nr 0210, trots att tulldeklarationen för övergång till fri omsättning hade upprättats innan detta beslut antogs.

Det nationella målet avsåg tullklassificeringen av fryst och benfritt kycklingkött, med olika grader av tillsatt salt om 0,6 procent–1 procent. Klagandena i det nationella målet gjorde gällande att köttet skulle klassificeras enligt undernummer 0210 99 39 i KN och hävdade att en tillsats av salt, om än under 1,2 procent, ändrar köttets karaktär, en åsikt som de grundade på tvistlösningsorganets beslut. Tullmyndigheterna hävdade däremot att varorna skulle klassificeras enligt undernummer 0207 14 10 och grundade sig därvid på den omtvistade kompletterande anmärkningen. Den hänskjutande domstolen har betonat den betydelse som tolkningen av denna anmärkning och lagstiftningens giltighet samt inverkan av WTO:s beslut har för utgången av det nationella målet.

Vad för det första gäller frågan huruvida det är möjligt att bedöma giltigheten av den omtvistade kompletterande anmärkningen mot bakgrund av tvistlösningsorganets

⁵⁸ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1810/2004.

beslut erinrar domstolen om att WTO:s avtal i princip inte ingår bland de normer mot bakgrund av vilka domstolen prövar lagenligheten av rättsakter som antagits av unionsinstitutionerna. Det är endast om unionen avsett att fullgöra en särskild förpliktelse vilken den åtagit sig inom ramen för WTO, eller om en unionsrättsakt uttryckligen hänvisar till vissa bestämmelser i WTO-avtalen, som det åvilar domstolen att pröva lagenligheten av unionsrättsakten i fråga mot bakgrund av WTO:s regler.

Dessutom kan en ekonomisk aktör inte vid en domstol i en medlemsstat hävda att unionslagstiftning är oförenlig med vissa av WTO:s regler, och detta inte ens om tvistlösningsorganet har förklarat att nämnda lagstiftning är oförenlig med dessa regler. Den skäligen frist som föreskrivs inom ramen för det tvistlösningsystem som har inrättats genom WTO:s avtal och som unionen beviljats för att följa detta beslut har dessutom löpt ut.

Det kan inte heller medges att en ekonomisk aktör har möjlighet att vid unionsdomstolen åberopa att unionslagstiftning är oförenlig med ett beslut som fattats av tvistlösningsorganet. De rekommendationer eller beslut från tvistlösningsorganet som slår fast att WTO-reglerna har åsidosatts kan i princip inte, oavsett deras rättsliga räckvidd, i grunden särskiljas från de materiella bestämmelserna om de skyldigheter som en medlem har åtagit sig inom ramen för WTO. Precis som vad gäller de materiella reglerna i WTO-avtal kan således inte heller en rekommendation eller ett beslut av tvistlösningsorganet, där det slås fast att nämnda regler har åsidosatts, åberopas vid unionsdomstolen i syfte att få det fastställt huruvida unionslagstiftning är oförenlig med denna rekommendation eller detta beslut.

Enligt domstolen framgår det i förevarande fall inte av vare sig ärendehandlingarna eller skälen i de berörda förordningarna att kommissionen genom att anta dessa förordningar hade för avsikt att i unionens rättsordning genomföra en särskild skyldighet som den åtagit sig inom ramen för WTO. Vidare hänvisas det inte i någon av dessa förordningar uttryckligen till precisa bestämmelser i WTO-avtalen. Dessutom antogs tvistlösningsorganets beslut efter tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, och den skäligen fristen för dess genomförande löpte ut först den 27 juni 2006.

Av detta följer att inom ramen för en bedömning av giltigheten av den omtvistade kompletterande anmärkningen i förordning nr 1810/2004 är det i vilket fall som helst inte möjligt att åberopa tvistlösningsorganets beslut under sådana omständigheter som i det nationella målet.

Vad för det andra gäller frågan huruvida det är möjligt att tolka den omtvistade kompletterande anmärkningen mot bakgrund av tvistlösningsorganets beslut, innebär företrädet för de internationella avtal som unionen har ingått framför unionens sekundärrättsliga akter att de sistnämnda i möjligaste mån ska tolkas i överensstämmelse med nämnda avtal. Domstolen har redan tidigare hänvisat till rapporter från en panel

eller från WTO:s överprövningsorgan till stöd för sin tolkning av vissa bestämmelser i WTO-avtalen.

Även om det inte är uteslutet att ett beslut av tvistlösningsorganet under vissa omständigheter kan åberopas vid tolkningen av unionsrätten, har klagandena i det nationella målet och den hänskjutande domstolen emellertid i förevarande fall, vid sin tolkning av tvistlösningsorganets beslut, utgått från en felaktig läsning av det.

Mot denna bakgrund drar domstolen slutsatsen att under omständigheter där tulldeklarationerna för övergång till fri omsättning upprättades före den 27 september 2005 är det inte möjligt att, vare sig vid tolkningen av den omtvistade kompletterande anmärkningen i förordning nr 1810/2004 eller vid bedömningen av giltigheten av denna kompletterande anmärkning, åberopa beslutet av WTO:s tvistlösningsorgan och två rapporter från WTO:s specialgrupp.

3.2. Bindande klassificeringsbesked

Dom av den 2 december 2010, Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

”Förordning (EEG) nr 2454/93 – Tillämpningsföreskrifter för gemenskapens tullkodex – Artikel 6.2 – Ansökan om bindande klassificeringsbesked – Begreppet ’endast en typ av vara’”

I det här målet vill den hänskjutande domstolen att EU-domstolen ska klargöra tolkningen av artikel 6.2 i förordning nr 2454/93, enligt vilken en ansökan om bindande klassificeringsbesked ska gälla endast en typ av vara. Den hänskjutande domstolen vill framför allt få klarhet i huruvida denna bestämmelse ska tolkas så, att en ansökan om bindande klassificeringsbesked endast ska gälla en vara, och följaktligen inte kan gälla olika varor även om skillnaderna mellan dessa är minimala. Denna fråga medför att det ska prövas huruvida LCD-skärmar, som de som är i fråga i det nationella målet, utgör ”endast en typ av vara” i den mening som avses i artikel 6.2 i förordning nr 2454/93.

Domstolen påpekar inledningsvis att tillämpningsförordningen för tullkodexen innehåller inte någon definition av begreppet ”endast en typ av vara” som finns i artikel 6.2 i denna förordning. Vid tolkningen av begreppet ska därför lydelsen av, sammanhanget för och ändamålen med nämnda bestämmelse beaktas.

Domstolen konstaterar vidare att enligt ordalydelsen i nämnda artikel 6.2, där det talas om ”endast en typ av vara”, kan en ansökan om bindande klassificeringsbesked gälla olika varor så länge de är av samma typ. Med beaktande av detta begrepps gängse innebörd kan endast sådana varor som har liknande egenskaper utgöra ”endast en typ av vara”.

Vad därefter gäller bedömningen av vilka skillnader som utgör hinder för att anse att varor med liknande egenskaper utgör en enda typ av vara i den mening som avses i

artikel 6.2 i förordning nr 2454/93, erinrar domstolen om att systemet med bindande klassificeringsbesked syftar till att ge näringsidkaren rättssäkerhet när det föreligger osäkerhet om hur en vara ska tullklassificeras. Således garanterar bindande klassificeringsbesked dess mottagare att klassificeringen sker enligt ett visst tulltaxenummer, vilket ger denne möjlighet att i förväg få reda på vilket belopp som ska erläggas i tull när tullformalitetserna avseende nämnda vara genomförs.

Dessutom underlättar detta system tullmyndigheternas egen verksamhet, eftersom tullklassificeringen av varor som omfattas av en sådan ansökan avgörs för alla framtida tulldeklarationer avseende nämnda varor under giltighetstiden för nämnda klassificeringsbesked.

Domstolen förklarar att mot bakgrund av det syfte som eftersträvas med förordningen i fråga kan varor, även om de har liknande egenskaper, inte anses tillhöra en enda typ av varor i den mening som avses i artikel 6.2 i förordning nr 2454/93, när de kan komma att klassificeras enligt olika nummer eller undernummer i tullnomenklaturen. Om varor som kan komma att klassificeras enligt olika nummer eller undernummer tas med i samma ansökan om bindande klassificeringsbesked, medför detta nämligen, förutom att det gör arbetet svårare för tullmyndigheterna, en ökad risk för fel vid bedömningen av de uppgifter som lämnats i ansökan, och därmed vid klassificeringen av nämnda varor.

Under dessa förhållanden drar domstolen slutsatsen att en ansökan om bindande klassificeringsbesked inte kan avse olika varor även om de har liknande egenskaper, om de skillnader som finns mellan dessa varor på något sätt kan påverka klassificeringen av dem.

Domstolen slår följaktligen fast att artikel 6.2 i förordning nr 2454/93 ska tolkas så, att en ansökan om bindande klassificeringsbesked kan gälla olika varor under förutsättning att dessa tillhör en enda typ av vara. Endast varor som har liknande egenskaper och där skillnaderna helt saknar betydelse för deras tullklassificering kan anses tillhöra en enda typ av vara i den mening som avses i nämnda bestämmelse.

Dom av den 15 september 2005, Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

”Gemensamma tulltaxan – Tulltaxenummer – Klassificering enligt Kombinerade nomenklaturen – Nr 8709 – Traktor ’Magnum ET120 Terminal Tractor’ – Artikel 234 EG – Skyldighet för nationella domstolar att begära förhandsavgörande – Villkor – Bindande klassificeringsbesked som har utfärdats av en tullmyndighet i en annan medlemsstat till tredjeman beträffande ett liknande fordon”

Intermodal, som är ett nederländskt bolag, lämnade in en deklaration om övergång till fri omsättning av motorfordon. I deklarationen klassificerades dessa fordon enligt nr 8709 i KN.

Efter en kontroll kom de nederländska myndigheterna emellertid fram till att fordonen skulle hänföras till undernummer 8701 20 10 i KN. De underrättade följaktligen Intermodal om att det hade ålagts att betala en tilläggsavgift. Till stöd för sin talan mot nämnda underrättelse ingav Intermodal bland annat ett bindande klassificeringsbesked utfärdat av de finska tullmyndigheterna. Enligt beskedet, som hade utfärdats åt ett finskt bolag, klassificerades liknande fordon enligt nr 8709 i KN. Talan ogillades emellertid.

Intermodal överklagade domen till den hänskjutande domstolen. Den hänskjutande domstolen är av den uppfattningen att Intermodal inte kan göra gällande rättigheter med stöd av ett bindande klassificeringsbesked till vilket den inte är mottagare och som avser en annan vara. Den vill få klarhet i huruvida en nationell domstol som anser att klassificeringen enligt ett klassificeringsbesked som utfärdats till tredjeman uppenbart strider mot KN är skyldig att, under sådana förhållanden som föreligger i det nationella målet, hänskjuta frågan till domstolen för ett förhandsavgörande.

Mot denna bakgrund vill den att EU-domstolen ska klargöra huruvida en nationell domstol, vid vilken en tvist angående klassificering av en vara enligt KN har anhängiggjorts och vid vilken ett bindande klassificeringsbesked som har utfärdats av en tullmyndighet i en annan medlemsstat till tredjeman beträffande en liknande vara åberopas, är skyldig att hänskjuta frågan till EU-domstolen för ett förhandsavgörande om den anser att beskedet i fråga strider mot KN och avser att göra en annan tullklassificering än den som framgår av nämnda besked.

Domstolen preciserar inledningsvis att det framgår av artikel 12 i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen att rättigheter till följd av ett bindande klassificeringsbesked endast kan göras gällande av mottagaren av beskedet och enbart med avseende på de varor som beskrivs däri.

Parterna i ett mål vid en nationell domstol kan således inte åberopa ett bindande tullklassificeringsbesked som har utfärdats av en tullmyndighet i en annan medlemsstat för tredjeman beträffande en liknande vara.

Under dessa omständigheter drar domstolen slutsatsen att om en part i en tvist vid en nationell domstol avseende tullklassificering av en viss vara åberopar ett bindande klassificeringsbesked som en tullmyndighet i en annan medlemsstat har utfärdat till tredjeman för en liknande vara, och den nationella domstolen anser att klassificeringen däri är felaktig, kan dessa två omständigheter inte medföra en skyldighet för en nationell domstol mot vars avgöranden det finns rättsmedel enligt nationell lagstiftning att ställa en tolkningsfråga till domstolen.

Vad beträffar domstolar mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, innebär inte det förhållandet i sig någon automatisk skyldighet att ställa en tolkningsfråga till domstolen. En sådan domstol är emellertid skyldig att, när en fråga om tolkning av unionsrätten har uppkommit vid den, beakta sin skyldighet att begära förhandsavgörande, såvida den inte har funnit att frågan saknar relevans, att den ifrågavarande unionsrättsliga bestämmelsen redan har tolkats av EU-domstolen

eller att den korrekta tolkningen av unionsrätten är så uppenbar att det inte finns utrymme för något rimligt tvivel. Huruvida så är fallet ska bedömas med beaktande av unionskapsrättens särdrag, de särskilda svårigheter som dess tolkning medför samt risken för skillnader i rättspraxis inom unionen.

Domstolen i fråga måste, när det finns ett bindande klassificeringsbesked som har utfärdats av myndigheterna i en annan medlemsstat, vara särskilt noggrann vid sin bedömning av huruvida det inte finns utrymme för något rimligt tvivel i fråga om den korrekta tillämpningen av KN⁵⁹, bland annat med beaktande av de tre bedömningskriterier som nämns ovan.

Den hänskjutande domstolen vill vidare få klarhet i huruvida nr 8709 i KN ska tolkas så, att ett fordon med sådana egenskaper som fordonet i målet vid den nationella domstolen har omfattas av detta nummer.

Domstolen påpekar härvid att det framgår av ordalydelsen av nr 8709 i KN att det görs en åtskillnad mellan två fordonstyper, som båda definieras efter bland annat vissa av deras fysiska egenskaper och/eller eventuella användningsområden. Denna ordalydelse fäster dessutom avgörande vikt vid att de berörda fordonen är den typen som används för dragande på järnvägsstationer och i synnerhet, såsom framgår av vissa språkversioner, på järnvägsperronger. Ett sådant kriterium återknyter till de objektiva kriterier för trucken enligt vilka det naturligt ska framgå att den kan användas på järnvägsstationer, och i synnerhet på järnvägsperronger, och att den är identisk eller likvärdig med de fordon som faktiskt används på sådana platser.

Enligt domstolen framgår det av de aktuella fordonens egenskaper att de uppenbarligen varken är likvärdiga sådana fordon som faktiskt används för dragande på järnvägsstationer, och i synnerhet på järnvägsperronger, eller till sin natur lämpade för en sådan användning. Sådana fordon kan följaktligen inte omfattas av nr 8709 i KN.

Under dessa omständigheter slår domstolen fast att nr 8709 i KN inte omfattar fordon utrustade med en dieselmotor på 132 kW vid 2 500 varv per minut, en helautomatisk växellåda med fyra växlar framåt och en bakåt, täckt hytt och en hävanordning med en hävhöjd på 60 cm, som har en maximal bärkraft på 32 000 kg, mycket kort svängradie och som är framtagna för att effektivt kunna förflytta släpvagnar inom ett företags område och byggnader. Sådana fordon utgör nämligen varken truckar som används för att transportera gods eller dragtruckar av sådant slag som används på järnvägsperronger i den mening som avses i detta nummer.

---

⁵⁹ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2261/98.

Dom av den 7 april 2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

”Förordning (EEG) nr 2913/92 – Gemenskapens tullkodex – Artiklarna 12.2, 12.5, 217.1 och 243 – Förordning (EEG) nr 2454/93 – Tillämpningsbestämmelser till förordning (EEG) nr 2913/92 – Artiklarna 10 och 11 – Klassificering av varor – Bindande klassificeringsbesked – En annan operatör än innehavaren åberopar det bindande klassificeringsbeskedet för likadana varor – Föreskrifter från de nationella tullmyndigheterna – Berättigade förväntningar”

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (nedan kallat SLE) ingav ett överklagande av ett beslut om betalande av tullar som de nederländska tullmyndigheterna hade meddelat avseende import av spelapparater, däribland konsolen Playstation 2 Computer Entertainment System (nedan kallad PS2). SLE åberopade ett förfarande mellan Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (nedan kallat SCEE), som ingick i samma koncern, och tullmyndigheterna i Förenade kungariket. Den 19 oktober 2000 utfärdade dessa ett bindande klassificeringsbesked till SCEE avseende PS2 där denna vara fördes till undernummer 9504 10 00 i KN.⁶⁰

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt förordning nr 82/97 och förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt förordning nr 12/97 (nedan kallad tillämpningsförordningen) ska tolkas så, att en tulldeklarant som i eget namn och för egen räkning avger deklarerationer kan åberopa ett bindande klassificeringsbesked vars mottagare inte är deklaranten själv, utan ett med deklaranten förbundet bolag på vars uppdrag deklarerationerna avgetts.

Domstolen erinrar inledningsvis om att ett bindande klassificeringsbesked syftar till att ge näringsidkaren rättssäkerhet när det föreligger osäkerhet om hur en vara ska tullklassificeras. Således skyddar ett bindande klassificeringsbesked dess mottagare mot att tullmyndigheten därefter byter ståndpunkt beträffande hur varan ska klassificeras.

Domstolen påpekar därefter att det framgår av artikel 12.2 i tullkodexen jämförd med artiklarna 10 och 11 i tillämpningsförordningen att ett bindande klassificeringsbesked endast får åberopas av innehavaren gentemot de tullmyndigheter som har utfärdat det och gentemot tullmyndigheterna i andra medlemsstater. Domstolen fastslår härvid att ett bindande klassificeringsbesked endast ger upphov till rättigheter för innehavaren. Av artiklarna 5 och 64 i tullkodexen följer emellertid att regeln att ett bindande klassificeringsbesked endast kan åberopas av innehavaren inte hindrar att denne kan låta en tredje man handha deklarerationen. I tullkodexen regleras på ett uttömmande sätt rätten att använda tullombud.

Av begäran om förhandsavgörande och de yttranden som SLE ingett till domstolen framgår emellertid att SLE inte agerade som ombud för SCEE. SLE kunde följaktligen inte gentemot de nederländska tullmyndigheterna åberopa ett bindande

⁶⁰ KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2204/1999 respektive nr 2263/2000.

klassificeringsbesked som SCEE var innehavare av. Att SCEE och SLE ingick i samma koncern och att SLE var SCEE:s skatteombud i Nederländerna betyder inte att SLE var ombud i den mening som avses i artikel 5 i tullkodexen.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att artikel 12.2 i tullkodexen samt artiklarna 10 och 11 i tillämpningsförordningen ska tolkas så, att en tulldeklarant som i eget namn och för egen räkning avger deklarationer inte kan åberopa ett bindande klassificeringsbesked vars mottagare inte är deklaranten själv, utan ett med deklaranten förbundet bolag på vars uppdrag deklarationerna avgetts.

Den hänskjutande domstolen har ställt en annan fråga för att få klarhet i huruvida den berörda personen i ett förfarande om påförda tullar kan bestrida detta krav med stöd av ett bindande klassificeringsbesked som utfärdats för likadana varor i en annan medlemsstat. Den hänskjutande domstolen vill även klarlagt huruvida detta bindande klassificeringsbesked ska beaktas när giltigheten av detta besked vid tidpunkten för importen överklagats och när beskedet slutligen ändrats först efter att importen ägt rum.

Domstolen klargör att enligt artikel 12.2 i tullkodexen och artikel 11 i tillämpningsförordningen är ett bindande klassificeringsbesked endast bindande för tullmyndigheterna gentemot mottagaren eller dennes ombud. I andra fall kan den instans som har att pröva ett överklagande enligt artikel 243.2 i tullkodexen och inför vilken det bindande klassificeringsbeskedet har lagts fram inte ge beskedet de rättsverkningar som är kopplade till det. Däremot kan ett bindande klassificeringsbesked åberopas som bevis av någon annan än mottagaren. I avsaknad av en unionsrättslig reglering av begreppet bevis är i princip all bevisning tillåten, förutsatt att den är tillåten enligt medlemsstaternas processrättsliga bestämmelser i förfaranden som är jämförbara med förfaranden enligt artikel 243 i tullkodexen.

Domstolen erinrar vidare om sin praxis, av vilken det följer att om tullmyndigheterna i en annan medlemsstat har utfärdat ett bindande klassificeringsbesked avseende en viss vara till en person som inte är part i det mål som är anhängiggjort vid en nationell domstol, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, och beskedet förefaller strida mot den aktuella domstolens tolkning av tulltaxenumren i KN avseende en liknande vara, måste nämnda domstol naturligtvis vara särskilt noggrann vid sin bedömning av huruvida det finns utrymme för något rimligt tvivel i fråga om den korrekta tillämpningen av KN.

Domstolen konstaterar att denna rättspraxis innebär att ett bindande klassificeringsbesked som utfärdats till en tredje man kan beaktas som bevisning när en domstol avgör en tvist som rör tullklassificeringen av en vara och den påföljande betalningen av motsvarande tull.

Mot denna bakgrund drar domstolen slutsatsen att artiklarna 12.2, 12.5 och 217.1 i tullkodexen samt artikel 11 i tillämpningsförordningen jämförda med artikel 243 i tullkodexen ska tolkas så, att den berörda personen i ett förfarande om påförda tullar

kan bestrida detta krav och därvid som bevisning lägga fram ett bindande klassificeringsbesked som utfärdats för likadana varor i en annan medlemsstat, utan att detta besked kan medföra de rättsverkningar som är kopplade till det. Det ankommer dock på den nationella domstolen att avgöra huruvida sådan bevisning är tillåten enligt den berörda medlemsstatens tillämpliga processrättsliga bestämmelser.

Den hänskjutande domstolen vill dessutom få klarhet i huruvida tullkodexen och tillämpningsförordningen ska tolkas så, att nationella föreskrifter som gör det möjligt för de nationella myndigheterna vid tullklassificeringen av angivna varor att hänvisa till ett bindande klassificeringsbesked som utfärdats till en tredje man för likadana varor har kunnat ge importörerna berättigade förväntningar på att kunna stödja sig på dessa föreskrifter.

Domstolen preciserar inledningsvis att enligt begäran om förhandsavgörande stadgades i den nederländska tullhandboken (Handboek Douane) vid tiden för den aktuella importen att "endast mottagaren kan åberopa ett bindande klassificeringsbesked. ... I samtliga fall gäller att varorna i alla avseenden måste överensstämja med varudefinitionen i det bindande klassificeringsbeskedet. När en importör hänvisar till ett giltigt bindande klassificeringsbesked som denne inte är mottagare av men deklarerar exakt likadana varor som dem som anges i det bindande klassificeringsbeskedet, ska dock klassificeringen göras i enlighet med det bindande klassificeringsbeskedet."

Domstolen hänvisar härvid till sin praxis enligt vilken principen om skydd för berättigade förväntningar inte med framgång kan åberopas mot en exakt bestämmelse i en unionsrättsakt, och den omständigheten att en nationell myndighet med uppgift att tillämpa unionsrätten agerar i strid med denna inte utgör grund för en ekonomisk aktör att ha berättigade förväntningar på att behandlas på ett sätt som strider mot unionsrätten.

Villkoren för utfärdande av bindande klassificeringsbesked och deras rättsliga värde och giltighetstid regleras ingående i artikel 12 i tullkodexen. Vidare anges tydligt i artikel 10.1 i tillämpningsförordningen att det bindande klassificeringsbeskedet endast får åberopas av innehavaren eller av ett ombud som handlar för dennes räkning.

Av detta följer att när de nederländska tullmyndigheter som hade att tillämpa unionsrätten tillmätte ett bindande klassificeringsbesked samma rättsliga värde oavsett om det åberopades av en tredje part eller av innehavaren handlade de i strid med unionsrätten.

Domstolen svarar följaktligen att artikel 12 i tullkodexen och artikel 10.1 i tillämpningsförordningen ska tolkas så, att nationella föreskrifter som gör det möjligt för de nationella myndigheterna vid tullklassificeringen av angivna varor att hänvisa till ett bindande klassificeringsbesked som utfärdats till en tredje man för likadana varor inte har kunnat ge importörerna berättigade förväntningar på att kunna stödja sig på dessa föreskrifter.

Dom av den 14 april 2011, *British Sky Broadcasting Group och Pace (C-288/09 och C-289/09, EU:C:2011:248)*

”Gemensamma tulltaxan – Tullklassificering – Kombinerade nomenklaturen – Mottagare och dekodrar för digital-tv via satellit vilka har en kommunikationsfunktion – Gemenskapens tullkodex – Artikel 12.5 a i och 12.6 – Bindande klassificeringsbesked och deras giltighet i tiden”

I det här målet, avseende vilket de rättsliga omständigheterna har beskrivits ovan,⁶¹ har domstolen anmodats att svara på huruvida ett bindande klassificeringsbesked, som inte längre överensstämmer med KN på grund av att en lagändring trätt i kraft, har upphört att gälla från och med ändringens ikraftträdande.

Det andra av de nationella målen i förevarande förenade mål rör Pace, ett bolag etablerat i Förenade kungariket, som tillverkade och importerade digitalboxar med kommunikationsfunktion (STB) och hårddisk (HDD) (nedan kallade STB-HDD-boxarna) och sålde dessa till företag som tillhandhöll betal-tv-tjänster. Pace importerade nämnda boxar till Förenade kungariket, särskilt modellen TDS 470NB SD PVR (också kallad Sky+boxen), som tillverkades för Sky, som benämnde den modell DRX 280.

Den 8 april 2005 utfärdade Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs (nedan kallade Commissioners) ett bindande klassificeringsbesked till Pace enligt vilket Sky+boxen klassificerades enligt undernummer 8528 12 91 i KN, i dess lydelse enligt förordning nr 1810/2004. Till följd av att förordning nr 1549/2006 trädde i kraft den 1 januari 2007, blev detta undernummer i stället undernummer 8528 71 13. De mindre skillnaderna mellan de olika STB-HDD-boxarna såvitt avser tekniska specifikationer eller beskrivningar av produkten påverkar inte klassificeringen av dem.

Genom skrivelser av den 4 december 2006 respektive den 29 januari 2007 informerade Commissioners Pace om att ”KN-numren skulle undergå stora förändringar med verkan från och med den 1 januari 2007” och att ”det bindande klassificeringsbeskedet [av den 8 april 2005] till följd av dessa förändringar skulle upphöra att gälla den 31 december 2006”.

I en skrivelse av den 8 augusti 2008 bekräftade Commissioners att set-topboxmodellen STB-HDD TDS 460, som finns i två olika typer, närmare bestämt TDS 460NV och TDS 460NS, också omfattades av det bindande klassificeringsbeskedet av den 8 april 2005 så länge som detta fortsatte att gälla. I en separat skrivelse bekräftade Commissioners dessutom att det bindande klassificeringsbeskedet av den 8 april 2005 i enlighet med artikel 12.5 a i i tullkodexen hade upphört att gälla från och med den 1 januari 2007, till följd av de ändringar av koderna som berodde på ändringen i HS och den årliga uppdateringen av tulltaxorna.

---

⁶¹ Se avdelning II. 2. 2., som har rubriken ”En varas avsedda användning”. Den här domen presenteras även i avdelning III.1.2 som har rubriken ”Kommissionens förklarande anmärkningar”.

Den 17 november 2008 begärde Commissioners att Pace i efterhand skulle betala tull avseende samtliga STB-HDD-boxar, inklusive Sky+boxen, som importerats mellan januari 2007 och april 2008. Denna begäran framställdes med motiveringen att STB-HDD-boxarna hade klassificerats enligt fel KN-nummer, nämligen undernummer 8528 71 13. Enligt Commissioners borde varorna rätteligen ha klassificerats enligt undernummer 8521 90 00.

Efter att utan framgång ha begärt omprövning av Commissioners beslut väckte Pace talan mot beslutet och gjorde gällande att det bindande klassificeringsbeskedet avseende de berörda boxarna fortsatte att gälla under sex månader från och med det att förordning nr 1549/2006 trädde i kraft och att artikel 12.5 a i i tullkodexen ska tolkas på så sätt att förordning nr 1549/2006 inte ska anses vara en "förordning" vid tillämpning av denna bestämmelse.

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen bland annat ha klarhet i huruvida artikel 12.5 a i i tullkodexen ska tolkas på så sätt att förordning nr 1549/2006 ska anses utgöra en förordning i den mening som avses i nämnda bestämmelse. Den nationella domstolen vill närmare bestämt få klarhet i huruvida ett bindande klassificeringsbesked, som inte längre överensstämde med KN på grund av att förordning nr 1549/2006 hade trätt i kraft, upphörde att gälla från och med nämnda förordnings ikraftträdande.

Domstolen hänvisar inledningsvis till ordalydelsen i artikel 12.5 a i i tullkodexen, enligt vilken ett bindande klassificeringsbesked ska upphöra att gälla när en förordning har antagits och beskedet inte längre överensstämmer med den rätt som därmed fastställs. Domstolen klargör att denna artikel inte endast avser förordningar som, såsom förordning nr 1549/2006, antas med tillämpning av artikel 12.1 i förordning nr 2658/87, utan varje förordning som påverkar eller är avgörande för klassificeringen av varor i KN.

Domstolen konstaterar vidare att från och med den 1 januari 2007 ersattes bilaga I till förordning nr 2658/87, i vilken KN återfinns, av texten i bilagan till förordning nr 1549/2006, såsom framgår av artikel 1 i sistnämnda förordning. I skäl 4 i förordning nr 1549/2006 anges att bilaga I till förordning nr 2658/87 ska ersättas av en fullständig version av KN med verkan från och med den 1 januari 2007, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 12 i sistnämnda förordning.

Domstolen påpekar slutligen att i texten i den KN som återfinns i bilagan till förordning nr 1549/2006 nämns inte längre undernummer 8528 12 91. Av detta följer således att ett bindande klassificeringsbesked enligt vilket en vara skulle klassificeras enligt detta undernummer inte längre överensstämde med KN och således per automatik hade upphört att gälla från och med den 1 januari 2007, enligt bestämmelserna i artikel 12.5 a i i tullkodexen.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att artikel 12.5 a i i tullkodexen ska tolkas så, att förordning nr 1549/2006 ska anses utgöra en förordning i den mening som avses i nämnda bestämmelse. Ett bindande klassificeringsbesked som inte längre

överensstämde med KN på grund av att förordning nr 1549/2006 hade trätt i kraft upphörde följaktligen att gälla från och med nämnda förordnings ikraftträdande.

4. Andra rättsligt bindande akter

Dom av den 22 februari 2018, SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensamma tulltaxan – Klassificering av varor – Europeiska harmoniserade standarden EN 590:2013 – Undernummer 2710 19 43 i den kombinerade nomenklaturen – Relevanta kriterier för klassificering av en produkt som ’dieselbrännolja’”

År 2015 deklarerade SAKSA, som är ett bulgariskt bolag, mineralolja till tullkontoret i hamnen i Varna enligt undernummer 2710 19 43 i KN för övergång till fri omsättning.

Tullkontoret i Varna sände två provexemplar av den deklarerade varan till det regionala tulllaboratoriet för att fastställa deras karaktär och tullklassificering.

Destillationsindikatorerna och de andra bestämda indikatorerna ska ha visat att provet motsvarade egenskaperna för ”mellanoljor”, såsom följer av kompletterande anmärkning 2 c till kapitel 27 i KN.

Tullkontoret ansåg således att varan borde ha klassificerats enligt undernummer 2710 19 25 i KN, med 4,7 procent i tull i förhållande till tredje land. Följaktligen justerade direktören för tullmyndigheten i Varna KN-numret och påförde ytterligare tull med ett belopp och mervärdesskatt.

Dessutom konstaterade tullmyndigheten att SAKSA hade ett administrativt straffrättsligt ansvar. Direktören för tullkontoret i Varna påförde följaktligen SAKSA böter.

SAKSA väckte talan mot denna påföljd vid Varnenski Rayonen sad (Distriktsdomstolen i Varna, Bulgarien), som genom beslut av den 20 oktober 2016 upphävde böterna efter att ha konstaterat att mineraloljan i fråga överensstämde med definitionen av dieselbränsle avsett för arktiskt klimat eller hårt vinterklimat, i klass 4, vars egenskaper framgår av standarden ”EN 590:2014”.

Mot denna bakgrund vill den hänskjutande domstolen, till vilken sistnämnda beslut överklagades, få klarhet i huruvida en mineralolja kan klassificeras som dieselbrännolja enligt undernummer 2710 19 43 i KN⁶² när den uppfyller de krav som anges i standard EN 590:2013⁶³ avseende gasoljor för arktiskt klimat eller hårt vinterklimat.

Domstolen påpekar inledningsvis att undernummer 2710 19 43 i KN, som hänvisar till dieselbrännolja med en svavelhalt som inte överstiger 0,001 procent, ingår i

⁶² KN i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt genomförandeförordning nr 1101/2014.

⁶³ Harmoniserad standard EN 590, i dess lydelse från september 2013, som är tillämplig på det nationella målet. Standarden har rubriken ”Automotive fuels – Diesel – Requirements and test methods”.

nr 2710 i KN, som avser oljor erhållna ur petroleum eller ur bituminösa mineral, andra än råolja. För tillämpning av detta nummer definierar den kompletterande anmärkningen 2 till kapitel 27 i KN begreppet "dieselbrännolja" i punkt e.

I detta avseende framgår det av lydelsen i punkt e jämförd med punkt d i denna kompletterande anmärkning, att "dieselbrännolja" anses vara i synnerhet oljor och preparat som ger mindre än 65 volymprocent destillat (inklusive destillationsförluster) vid 250 °C och minst 85 volymprocent destillat vid 350 °C enligt ISO 3405. Det enda avgörande för tullklassificeringen av en produkt som gasolja vad gäller nummer 2710 i KN är följaktligen destilleringsgraden vid de temperaturer som anges, enligt ISO 3405.

Domstolen konstaterar följaktligen att eftersom mineraloljan i fråga destilleras enligt ISO 3405 mer än 65 procent vid 250 °C, omfattas den inte av definitionen av dieselbrännolja, i enlighet med kompletterande anmärkning 2 e till kapitel 27 i KN, och kan därför inte klassificeras enligt de undernummer som avser produkter som omfattas av denna definition.

Hänvisningen till anmärkning g i tabell 3 i standard EN 590:2013, enligt vilken definitionen av dieselbrännolja i KN "*may not apply to the grades defined for use in arctic or severe winter climates*" är inte relevant i detta avseende, eftersom denna standard inte har antagits av ett unionsorgan, utan av CEN, som är ett privaträttsligt organ. Denna standard utarbetades av CEN på uppdrag M 394, som utfärdades av kommissionen den 13 november 2006. Kommissionen uppdaterade därefter, genom direktiv 2014/77, hänvisningen till denna standard i anmärkning 1 i bilaga II till direktiv 98/70.

Visserligen framgår det av domstolens praxis att en harmoniserad standard som har tagits fram av en privaträttslig juridisk person kan anses utgöra en del av unionens rättsordning när denna standard genomfördes på initiativ och under ledning och övervakning av kommissionen, och att den ger upphov till bindande rättsverkningar efter offentliggörandet av hänvisningarna till dessa standarder i Europeiska unionens officiella tidning. Eftersom anmärkning g i tabell 3 i standard EN 590:2013 inte anger någon testmetod, kan den emellertid inte anses utgöra en del av EU:s lagstiftning och saknar betydelse för fastställandet av varors klassificering enligt tulltaxan.

Mot denna bakgrund slår domstolen fast att en mineralolja på grund av sina destilleringssegenskaper inte kan klassificeras som en dieselbrännolja enligt undernummer 2710 19 43 i KN, även om denna olja uppfyller kraven i standard EN 590:2013 avseende dieselbrännolja för arktiskt klimat eller hårt vinterklimat.

EUROPEISKA UNIONENS
DOMSTOL

Direktoratet för forskning och dokumentation

December 2025